ISABELLE MARAIS

Mai mult decât iubiţi

?

Traducerea şi adaptarea în limba română de CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

-A venit! îi strigă Magda de pe terasă. Şi îşi merită numele De Vine, Roz, m-ai auzit ?

Roz îi făcu semn cu mâna, calmă, de sub umbrela de pe marginea piscinei. Da, o auzise, dar îşi pierduse graiul. Nici nu mai putea să stea în picioare, i se înmuiaseră genunchii. Deşi ştia de multă vreme că urma să vină, tot nu era pregătită. Inima începu să-i bată nebuneşte.

- Şi ce fac cu el? insistă Magda de la balcon. Eu mă pregătesc să plec, aşa că spune-mi ce să fac: să-l las să intre sau să-l las să aştepte afară, ori...?

- E-n regulă! strigă Roz nerăbdătoare, reuşind în sfârşit să se ridice de pe scaun.

începu să aranjeze un teanc de documente la care lucra şi le puse sub un dicţionar gros de limba franceză de pe măsuţa alăturată.

-Vin acum. Mă ocup eu de el.

îşi netezi, nervoasă, fusta. îşi dori să poată scăpa la fel de uşor şi de tensiunea din stomac. îşi simţea

stomacul ghem.

-Ai putea, măcar, să mă prezinţi, îi zise Magda când Roz i se alătură pe terasa din spatele casei, ce dădea spre piscină. Nu întâlneşti mulţi bărbaţi ca el în viaţa de zi cu zi.

Roz îi zâmbi prietenei sale.

- Nu este interesant, Magda, şi chiar dacă ar fi fost, cum bine ştii, nu l-aş recomanda pe Edouard De Vine nici celui mai crunt duşman al meu. Chiar dacă arată divin şi pare c-ar putea merge şi pe apă, te asigur că n-are nimic dintr-un sfânt în el.

Îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de mătase, Roz trecu pe lângă ea sperând să vorbească şi să pară suficient de încrezătoare în sine când îl va întâlni pe Edouard. Acum Magda îl văzuse, în sfârşit, şi probabil o considera pe Roz nebună că-l părăsise cu un an în urmă. Dar Magda nu era familiarizată cu complicaţiile care pot apărea într-o relaţie. În dragoste era mult mai mult decât ceea ce rezulta dintr-o simplă atracţie. Roz descoperise lucrul acesta pe propria-i piele.

Se îndreptă spre uşa de sticlă a terasei şi apoi pe holul principal al vilei până la uşă, înainte ca Edouard să aibă timp să sune. Altfel ar fi riscat să trezească toţi vecinii. Toate castelele şi vilele erau ocupate, în această perioadă a anului, în principal de europeni înstăriţi care aveau case de vacanţă în Provence şi veneau să locuiască aici câte o lună, în timpul concediului, departe de nebunia marilor oraşe.

Lui Roz i-ar fi plăcut să nu fie nevoită să-l întâlnească acum pe Edouard, dar ştia că acest lucru

era necesar. Încă nu era pregătită pentru această întâlnire, însă trebuia să fie, pentru că ce era mai rău abia acum urma să vină şi numai după aceea lucrurile se vor îmbunătăţi. Cu toate acestea, nu ştia dacă va face faţă.

Se întoarse spre Magda, în holul spaţios şi răcoros al vilei tatălui acesteia, şi îşi dădu seama că nu va reuşi să scape de ea până n-o va prezenta lui Edouard. Magda o fixa cu o privire hotărâtă, iar Roz ştiu că nu avea nici o şansă de scăpare.

-Bine, am să i te prezint, apoi ai să pleci, şi încă foarte repede...

- Repede? întrebă Magda cu o voce miorlăită cu care obţinea, de obicei, tot ce voia.

- Exact, rapid! insistă Roz, îngustându-şi privirea ameninţător spre prietena ei.

Ultimul lucru pe care Roz şi-l dorea, era ca Magda să fie pe aproape. Când Edouard îi scrisese că voia să-i vorbească, ea alesese intenţionat acest moment, cunoscând programul Magdei, dar Edouard venise mai devreme, iar Magda întârziase şi acum urmau să se întâlnească... dar ce mai conta? gândi Roz, deznădăjduită. Cu siguranţă Edouard nu va discuta despre scopul vizitei sale în faţa unei alte persoane.

Cu un oftat exagerat, Magda îşi adună servieta şi geanta de pe un scaun din hol. Urma să fie plecată câteva zile - un alt motiv pentru care Roz alesese acest moment. Era sigură că întâlnirea ei cu Edouard va fi una emoţională şi va avea nevoie de un timp să-şi revină.

- Ai câştigat, se resemnă Magda, dar numai pentru că am întârziat. Când mă întorc, aştept raportul complet în legătură cu motivul pentru care Edouard a hotărât să se strecoare înapoi în viaţa ta la un an după ce te-ai despărţit de el.

- încetează, Magda, o avertiză Roz în şoaptă şi se pregăti să dea ochii cu bărbatul pe care nu-l mai văzuse de un an de zile.

Roz deschise uşa, perfect stăpână pe sine - cel puţin aparent. întâlni privirea lui Edouard şi în ochii lui citi exact ce se temea mai mult să vadă - o indiferenţă rece. În ei nu se putea citi nici teama, nici speranţa, de fapt nimic pozitiv. De când primise înştiinţarea lui că urma să sosească, se rugase ca, atunci când îl va revedea, să ştie cu siguranţă dacă avusese sau nu dreptate, cu un an în urmă. Amândoi faţă-n faţă şi tot nu reuşise să afle, gândi Roz aproape disperată.

Magda spuse doar „Uau“ când îl văzu în faţa lor pe Edouard, atât de înalt, elegant şi imposibil de frumos, conştientă că şi ea avea acelaşi efect asupra bărbaţilor. Dar nu-l cunoştea la fel de bine pe Edouard De Vine cum îl cunoştea Roz. Viaţa lui era perfect controlată, era totdeauna stăpân pe emoţiile sale, când era vorba despre femei.

Cu o voce care părea că aparţine alteia, Roz făcu prezentările, crispată, după care se dădu un pas înapoi ca să-i lase să se privească în voie. În timp ce Magda îşi exprima plăcerea de a-l fi întâlnit, Roz observă că Edouard nu rostise nici un cuvânt. Gura

lui păstra aceeaşi linie serioasă, ridicând automat o mână să i-o strângă pe a Magdei. Spre dezamăgirea acesteia, atingerea a fost scurtă şi lipsită de orice emoţie. Mai încercă o dată să-l cucerească, oferindu-i un zâmbet strălucitor.

- Îmi pare nespus de rău, Edouard, dar mă tem că trebuie să-ţi cer să muţi maşina. Nu am loc să ies cu maşina mea şi, din păcate, trebuie să plec imediat, adăugă ea cu un licăr în ochi.

Roz îl privi atent pe Edouard când Magda îşi rosti rugămintea şi nu fu deloc surprinsă să vadă o străfulgerare de nerăbdare în ochii lui negri, fiind unicul semn de emoţie pe care-l manifesta de când îi deschisese uşa. Aceasta îi aminti cât de nerăbdător putea fi Edouard când planurile sale imediate erau amânate. Acum era enervat pentru că se aşteptase ca ea să fie singură, fiindcă ceea ce aveau de discutat nu era pentru urechile nimănui altcuiva.

Deodată enervarea lui dispăru şi-i oferi Magdei un zâmbet calm, zăpăcind-o. Acea voce tărăgănată, cu accent seducător, făcu să explodeze simţurile lui Roz în mii de fragmente dureroase de amintiri care îi redeschiseră rănile pe jumătate vindecate, provocându-i o suferinţă de nedescris.

- Îmi cer scuze. Câtă neglijenţă din partea mea! Unde mi-o fi fost capul?

Roz se întrebă cum reuşea de fiecare dată s-o facă să sufere. Apoi îşi aminti că era ceva firesc pentru el, fără ca măcar să încerce să-şi manifeste farmecul franţuzesc. Nu era conştient de acest

farmec deoarece, trăgându-se dintr-o familie nobilă foarte veche, fusese educat să ignore orice sentiment sau emoţie. Niciodată nu-şi manifestase dragostea sau vreun sentiment cald... Roz stătea ţeapănă în prag şi îşi muşca buzele, privindu-i pe cei doi cum coborau scara de piatră, îndreptân- du-se fiecare spre maşina lui. Acest ultim an pe care îl petrecuse departe de el o făcuse cinică şi amară. Nu era corectă. El nu fusese întotdeauna atât de rece şi lipsit de sentimente.

- Mărită-te cu mine, chérie, îi şoptise el în păr, strângând-o în braţe, în timp ce liftul îi urca spre apartamentul lui din Paris, după întâlnirea de la cină.

Roz se depărtase de el, pe jumătate râzând, pe jumătate şocată de aceste câteva cuvinte rostite atât de simplu.

- Nu m-aş putea integra în familia ta, chicotise ea, amintin- du-şi tot ce-i spusese el despre familia lui şi despre faptul că toţi membrii ei trebuia să fie corsicani.

- Familia mea te va adora, râsese el, prinzându-i faţa între mâini. Pentru că eu te ador şi nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

Îi sărutase vârful nasului şi o strânsese mai tare la piept.

- Ai îngheţat şi eu vreau să fii încălzită toată viaţa de dragostea mea.

- Iar tu să fii încălzit de dragostea mea, murmurase ea ridicându-şi mâna şi mângâindu-i uşor buzele cu vârful degetelor.

- Vrei să fii soţia mea, nu-i aşa? o întrebase el, de fapt nefi- ind cu adevărat o întrebare.

Amândoi ştiuseră că era ceva inevitabil. O dragoste atât de profundă nu putea conduce decât într-o singură direcţie, în sus şi dincolo de stele, în cer, unde se făceau căsătoriile.

Se ridicase pe vârfuri să-l sărute, răspunsul explodându-i de pe buze.

- Oh, da, vreau să mă căsătoresc cu tine! râsese ea fericită, îmbrăţişându-l. Te iubesc atât de mult, Edouard, şi ştiu că aceasta este calea cea dreaptă de urmat şi va fi perfect şi... şi...

- Senzual, sfârşise el în locul ei şi o strânsese cu putere în braţe, în timp ce liftul se oprise brusc. Abia după un lung timp ieşiseră din lift.

Un lung timp în care el îi arătase cât de senzual putea fi şi cât de mult o iubise şi avusese nevoie de ea.

Acum îl privea cu ochii îngustaţi din cauza razelor soarelui. Gândindu-se acum, îşi dădu seama că nu prea avuseseră şanse de reuşită. Nunta fusese făcută în grabă, strecurată în agendele lor de lucru foarte încărcate, fiind practic o mică reuniune a prietenilor lor parizieni, care veniseră să le facă urările de bine. Iar Louisa Haria îi stricase toată bucuria momentului, luând-o pe Roz deoparte şi întrebând-o de ce nici un membru al familiei lui nu venise la ceremonie.

- Pentru că nu i-am anunţat mai din timp, răspunsese imediat Roz. Se pare că sunt împrăştiaţi pe toată suprafaţa pământului şi...

- Oh, ştiu unde sunt toţi, spusese Louisa. îi cunosc pe De Vine dintotdeauna. O familie formidabilă, să ştii. ţin foarte mult la tradiţii şi la vechile valori. Sunt sigură că atunci când vor ajunge să te cunoască, te vor accepta, dar...

Exact în acel moment apăruse Edouard şi o luase, iar ea se agăţase de el, ştiind în adâncul sufletului ei că Louisa era geloasă şi că voia numai s-o rănească. încercase să uite cuvintele ei şi, în parte, reuşise. Doar atunci când era foarte obosită, acele cuvinte îi reveneau în minte, tulburând-o.

Şi pentru că în marea parte a timpului muncea mult şi era foarte obosită, virusul nesiguranţei se întinsese şi datorită faptului că ea provenea dintr-o familie în care părinţii divorţaseră. Fusese unicul copil la părinţi, iar căsnicia părinţilor ei fusese furtunoasă, sfârşindu-se cu un divorţ şi cu multă amărăciune. De atunci nu prea mai avusese contact cu vreunul dintre ei. Toată energia şi-o direcţionase în studierea limbilor străine şi în perfecţionarea propriei educaţii, cariera sa fiind foarte importantă - la fel cum fusese şi mariajul, desigur. A fost cel mai minunat lucru care i s-a întâmplat şi ar fi fost perfect dacă... dacă uneori nu era asaltată de sentimentul că poate, într-o zi, Edouard va ajunge să regrete că nu se căsătorise cu cineva cu aceleaşi origini sociale. Ea era englezoaică, el făcea parte din aristocraţia corsicană. De fiecare dată
Edouard îi gonise această nesiguranţă, când se întâmpla ca ea să-i dea glas; o lua în braţe şi făcea

dragoste cu ea, iar acesta era răspunsul lui la toate. Dragostea făcea ca orice nor să se risipească, nimic altceva nu mai conta.

Roz medită la toate acestea, privindu-l cum porneşte Mercedes-ul în marşarier, ca să-i facă loc Magdei să iasă din parcare cu Renault-ul ei. Magda claxonă şi le făcu cu mâna, apoi plecă, iar Edouard îşi strecură maşina în locul rămas liber.

Da, la început căsnicia lor fusese frumoasă, dar euforia nu ţinuse mult; lucrurile luaseră o turnură proastă, iar ea fusese nevoită să-l părăsească, pentru că altfel ar fi însemnat să fie distrusă. În mod ironic, părăsindu-l, aproape că fusese distrusă, iar când plecase, nu-şi imaginase că viaţa fără el ar fi putut fi chiar şi mai rea. Acum, însă, era prea târziu, iar durerea din inima ei nu va conteni niciodată. Edouard ieşi din maşină şi se îndreptă spre ea, în pas relaxat. O mişcare aproape nepăsătoare, dându-i de înţeles, prin limbajul corpului, că nu suferise deloc când îl părăsise.

- De când locuieşti împreună cu prietena ta? o întrebă Edouard, în timp ce ea-i făcea loc să intre în holul răcoros al vilei.

Tonul întrebării arăta un interes minim faţă de răspunsul ei, iar Roz ştiu că el făcea doar conversaţie, dar cine l-ar fi putut învinovăţi? Amândoi voiau ca această întâlnire să decurgă cât mai civilizat cu putinţă.

- Nu ştiu dacă locuiesc împreună numai cu Magda, îi replică Roz, dorindu-şi imediat să fi tăcut.

Cuvintele ei sunaseră atât de imatur, ştiind că Edouard nu fusese niciodată gelos, şi era puţin probabil să fi devenit între timp. Problema era că acum, când el se afla aici, ea se simţea ca la paisprezece ani, neştiind ce să spună şi fiind stângace, incapabilă să gândească limpede.

Edouard nu făcu nici un comentariu şi rămase doar pe loc privind-o ca şi cum s-ar fi abţinut să-şi rostească replica.

- în ultimele câteva luni, spuse Roz în timp ce-l conducea spre terasă. De unde ai ştiut că sunt aici?

- De la agenţie.

- Ah, da, agenţia, oftă Roz uşor.

Se întrebase de unde îi aflase adresa. Ar fi putut să se ia de cei de la agenţia din Paris pentru că-i divulgaseră adresa, dar Edouard era un bărbat cu mare putere de convingere, iar agenţia era condusă de femei şi... natura umană fiind aşa cum era...

- Unde-ai plecat după ce m-ai părăsit, la Paris? o întrebă el pe neaşteptate, întorcându-se spre ea, când ajunseră lângă o masă din fier forjat, vopsită în alb.

Privirile li se întâlniră, iar Roz îşi simţi inima strângându-i-se din cauza amintirilor şi a privirii lui rece când rostise întrebarea, dar nu putea face nimic să-şi uşureze durerea şi, în plus, ce rost mai avea să încerce? Acesta era doar începutul. Ce era mai rău abia acum urma să vină.

- M-am întors în Anglia, îi răspunse ea încet, întrerupând contactul vizual.

Se aplecă şi luă pisoiul maidanez al Magdei înainte ca acesta să atace stofa scumpă a pantalonilor lui Edouard. îl ţinu strâns la piept, încercând cu disperare să găsească puţină mângâiere. încă o mai durea să-şi reamintească ce se întâmplase atunci.

Continuă:

- La Londra am... am avut ceva de lucru, care m-a ţinut ocupată câteva luni şi apoi... apoi m-a invitat Magda aici. Tatăl ei este mai mult plecat şi voia să nu stea singură. Din când în când şi ea călătoreşte, iar asta îmi convine dacă am mult de lucru la câte un proiect. Agenţia din Paris are totdeauna suficient de lucru pentru mine şi am avut de unde alege şi...

De ce îi spunea lui toate chestiile astea? Era evident din privirea lui rece că nu-l interesau deloc aceste detalii.

- Scuză-mă, vorbesc fără rost. Nu mi-ai cerut să-ţi povestesc cu lux de amănunte ce-am făcut în tot acest an, nu-i aşa?

El nu zise nimic, iar ca să-şi ascundă disconfortul, Roz se întoarse, ţinând încă pisoiul strâns la piept.

- Îţi aduc ceva de băut... nişte vin...

- Cafea, spuse el brusc.

Roz se întoarse pe jumătate spre el şi îl văzu punând o mapă subţire de piele pe masa albă. Îi deschise repede fermoarul, ca şi cum ar fi vrut să termine cât mai curând posibil cu această problemă. Roz se întoarse şi porni grăbită spre bucătărie, strângând în continuare pisoiul la piept şi încercând

să-şi adune forţele. El bea cafea numai când lucra. Roz îşi muşcă buzele în timp ce umplea un ibric şi îl punea pe aragaz. Bineînţeles, acesta era motivul pentru care se afla aici; era doar o întâlnire care urma să pună capăt unui contract nu tocmai productiv, contract pe care-l semnaseră amândoi cu optsprezece luni în urmă.

- Nu ştiam că-ţi plac animalele, zise el calm.

Roz zâmbi slab, deşi nu era deloc amuzant.

- Cum ai fi putut şti? spuse ea încet, privindu-l cu curaj în ochi prin fereastra deschisă a bucătăriei. Parisul nu-i un loc unde să creşti animale. Oricum, este pisoiul Magdei, adăugă ea umplând o tavă pe care s-o ducă pe terasă.

Era mult mai plăcut afară, în aerul cald decât înăuntru, între zidurile oarecum reci ale vilei vechi de piatră.

- Lucrurile ar fi stat altfel pentru noi dacă am fi avut un pisoi în apartament? o întrebă Edouard.

Roz se crispă. N-avea nevoie de această discuţie dureroasă, ca să afle ce n-a mers între ei. Nici nu mai avea importanţă. îşi pusese această întrebare de nenumărate ori, cu multe luni de zile în urmă, ca şi el probabil. Se întrebă dacă şi el îşi pusese această întrebare. Se îndoia. Nu-i era caracteristic să fie frământat de astfel de probleme.

- Cum am spus, Parisul nu-i un loc care să-ţi permită să creşti animale de casă, cu atât mai puţin într-un apartament la etajul cinci, îi spuse ea.

-în care oricum nu prea stăteam. Eu în lumea

mea, iar tu într-a ta...

- Ajunge, Edouard, rosti cu amărăciune Roz, aruncându-i o privire de avertizare. E prea târziu pentru toate acestea, acum.

El zâmbi; zâmbise, deşi în ochii lui nu exista nici un pic de căldură.

- Sper că nu crezi că acesta este motivul vizitei mele, ca să ne împăcăm...

- Nu, Edouard, aş fi nebună să cred aşa ceva, fie chiar şi pentru o singură clipă, afirmă cu convingere Roz.

Oh, Doamne, câtă insensibilitate la acest bărbat, câtă răceală. Calmează-te, îşi zise. Avea nevoie să-şi calmeze suferinţa şi furia, nu să şi le aţâţe. Deodată vocea îi deveni mai blândă.

- Ştiu de ce te afli aici şi sunt pregătită pentru acest pas şi...

- Nu ştii nimic, Roz.

Pentru prima oară ea simţi o urmă de emoţie în comentariul lui tăios. Dar ce emoţie? Furie, sarcasm, amărăciune sau regret? Nu, nu era regret. Ea era cea care avea regrete. El nu putea avea regrete, pentru că n-avea nici inimă. Numai ea suferise. Suferinţa era un alt sentiment care îl depăşea.

- Bine, nu ştiu nimic, acceptă ea. Tu ai avut totdeauna dreptate şi nimic nu s-a schimbat.

Puse cu grijă ibricul pe tavă, alături de zahăr şi frişcă.

- Mergem pe terasă? Aerul este mai plăcut afară, mai favorabil pentru ceea ce avem noi de discutat.

Din nou nici un comentariu. El îi luă tăcut tava din mâini şi porni spre masa de pe terasă, iar ea îl urmă şi se urî pentru că nu putea fi şi ea la fel de calmă.

-Cum îţi merg afacerile? îl întrebă ea, aşezându-se faţă în faţă cu el.

Roz luă ibricul şi-i turnă cafea.

- Ca de obicei.

- Eram sigură, cum altfel? murmură ea suficient de încet ca el să n-o poată auzi.

Amestecând zahărul în cafea, Edouard o privi peste masă cu ochii întunecaţi ca cerul înaintea furtunii.

- Ai prefera ca afacerile să-mi meargă prost?

Ea privi peste umărul lui cum se mişcau în bătaia vântului slab frunzele copacului din spate. Nu putea să-l privească în ochi; asta ar fi tulburat-o şi mai mult.

-Ar fi o schimbare să te văd luptându-te, Edouard.

Întotdeauna viaţa ta a fost uşoară şi s-a derulat ca un mecanism bine uns.

- Crezi? o întrebă el după ce sorbi din ceaşcă.

Ea ştia că aşa este. Edouard De Vine avea avere de la părinţi, avea succes, chiar şi pe cont propriu reuşea să facă mulţi bani. Cel mai căutat consilier financiar din Europa şi cel mai respectat. A reuşit să salveze dinastii şi, graţie farmecului său, a avut un drum lin în viaţă şi a trăit numai în condiţiile dorite de el... Roz oftă şi-şi masă fruntea fierbinte. Lucrurile nu mergeau într-o direcţie bună chiar deloc.

- Te doare capul?

Întrebarea sunase uşor ironic. La naiba, nu era deloc ironică, ea începuse să vadă totul în negru şi să agraveze mult mai mult lucrurile decât erau ele în realitate.

- Da, mă doare capul, recunoscu ea. Mă duc să iau o aspirină.

- Iar fugi?

Era o întrebare la care Roz nu voia să-i răspundă. Totuşi, îşi atinsese ţinta, gândi ea, simţind o împunsătură în inimă. Întrebarea era oarecum deplasată pentru că nici el nu era în stare să admită adevărul. Ea se ridică vrând să se întoarcă în vilă, dar Edouard scoase o cutie cu aspirine din mapă şi i le întinse.

- Mulţumesc, murmură ea şi scoase două pastile din folie.

- La ce lucrezi acum?

Roz închise ochii de durere şi înghiţi tabletele. De

ce nu trecea direct la subiectul vizitei şi să se termine odată totul? Roz n-avea nevoie de conversaţie.

- Nişte contracte foarte dificile pentru o mică firmă elveţiană de corpuri de iluminat, îi răspunse ea. Le vor în franceză, germană şi italiană.

- Cu siguranţă nu poate fi o firmă chiar atât de mică, din moment ce şi-au putut permite cel mai bun translator european din circuit.

Roz refuză complimentul.

- Nu sunt cel mai bun translator... începu ea.

- Ba eşti, să nu-mi spui că ţi-ai pierdut îndemânarea.

Roz simţi un dublu înţeles în remarca lui şi îl privi curioasă. Fu chiar uimită să descopere o strălucire amuzată în ochii lui. Nedorind să-l lase să vadă că o afecta replica lui, îi răspunse încet:

- Ba cred că da. Am lucrat destul de puţin în ultimul an şi se pare că, dacă nu exersezi, începi să-ţi pierzi îndemânarea.

- La îndemânarea ta te referi?

- Mă rog, murmură Roz şi mai turnă nişte cafea în ceşti.

Acum nu mai vorbeau despre talentele profesionale.

- Ca să revenim la munca ta, spuse blând Edouard, cât timp ţi-ar trebui să închei treaba asta de acum?

Roz rămase surprinsă. De ce naiba îl interesa acest lucru? Şi deodată îşi dădu seama, iar sentimentul zdrobitor din pieptul ei îi tăie răsuflarea.

Bineînţeles, vor trebui să meargă la tribunalul din Paris. în adâncul minţii ei ştiuse acest lucru, dar acum, când era nevoită să-i facă faţă... dar asta îşi dorea, nu-i aşa?

Cu un an în urmă credea că este sigură de acest lucru, altfel n-ar mai fi făcut ce făcuse, însă îndoielile îşi făcuseră loc imediat ce ieşise din apartament. Dorise cu disperare să se întoarcă pentru că-l iubea şi-i fusese tare dor de el, apoi urmase acea descoperire tulburătoare. Era însărcinată, şi cum ar fi interpretat el acest lucru, dacă s-ar fi întors? Rămăsese departe de el, înspăimântată şi singură... şi apoi... Nici măcar acum nu se putea gândi la cele întâmplate fără să i se strângă gâtul de durere.

Roz mai bău puţină cafea.

- Te-am întrebat ceva, Roz. Când termini de lucru?

Controlându-şi tremuratul mâinii, puse cu grijă ceaşca pe
farfurioară. Îşi drese glasul.

- Cel mult în câteva zile, bineînţeles, dacă nu intervine vreo modificare. D... de ce?

Se rugă ca el să nu intenţioneze s-o aştepte până-şi termina lucrul, pentru ca apoi să insiste să meargă împreună cu ea la Paris. Dar cu siguranţă că toate aceste formalităţi puteau fi îndeplinite prin intermediul avocaţilor lor. Vru să-l întrebe, când se auzi telefonul sunând.

Ea îşi împinse scaunul în spate, ca să se ridice.

- Scuză-mă, trebuie să răspund...

- Aş prefera să n-o faci, zise Edouard, şi privirea i

se îngustă amenințător.

S-a schimbat, gândi Roz, ridicându-se încet. Este mai amenințător decât înainte, mai intens chiar, dacă așa ceva ar fi posibil. Simți un mic fior de teamă pe șira spinării, dar goni această senzație ca pe o criză de isterie. Tensiunea pe care o trăise în după-amiaza asta îi amplificase imaginația. Edouard nu se schimbase; nici măcar dacă ar fi vrut, n-ar fi fost în stare.

- De când îmi dai tu ordine?

- Din clipa asta, Roz. Lasă telefonul și stai jos.

Vocea lui era calmă și destul de înceată, dar subînțelesurile tonului său erau atât de intense, încât păreau să umple atmosfera din jurul lor.

Roz îl privi stupefiată și palmele îi deveniră deodată umede. Strânse pumnii și deschise gura să spună ceva, dar el îi anticipă reacția și adăugă.

- Nu telefonul este important, ci vizita mea. Uită-l pentru o clipă, Roz, și stai jos.

Ea îi susținu privirea implacabilă, știind că n-avea nimic de pierdut dacă-l sfida. Nu mai rămăsese nimic între ei, nici măcar amintiri, așa încât de ce naiba să sară la comanda lui?

- S-o crezi tu, Edouard. Asta-i viața mea acum, nu a ta, ca să mai încerci s-o manipulezi.

Cu o forță care o uimi, o prinse strâns de încheietura mâinii, când ea se întoarse să intre în casă. Nu-și amintea să-l fi văzut vreodată atât de hotărât. Oh, da, se schimbase. Acesta nu mai era acel Edouard de care se îndrăgostise ea; calm și

detaşat, da; rece ca gheaţa şi arogant, nu.

- Ia mâna de pe mine, zise ea printre dinţi, întâlnindu-li-se privirile.

El îi dădu imediat drumul, dar ea ştia că nu putea fi vorba despre supunere din partea lui.

îi aruncă o ultimă privire tăioasă, apoi scoase un teanc de hârtii din dosar, în timp ce ea se aşeză din nou pe scaun. Telefonul nu mai suna, altfel l-ar fi sfidat pe Edouard şi ar fi mers să răspundă.

- Iubitul tău te poate suna mai târziu, spuse el încet, ocupat cu răsfoitul hârtiilor din faţa lui.

- N-am nici un iubit! protestă ea enervată, aruncându-şi pe spate părul lung cu o mişcare bruscă a capului. Ironia era că probabil fusese unul dintre iubiţii Magdei. Tot timpul Roz îi prelua mesajele.

- Păi, poate ar fi bine să-ţi găseşti unul. Te-ar ajuta să-ţi mai eliberezi tensiunea, replică el ca şi cum nu i-ar fi păsat deloc dacă ea îi urma sau nu sfatul.

- Din lac în puţ? comentă ea, încercând să pară la fel de nepăsătoare ca şi el. Mă îndoiesc. Am învăţat o lecţie amară, Edouard.

- Şi eu, îi răspunse el, de data asta cu mai multă convingere.

Luase decizia corectă cu un an în urmă, dar plătise scump
această hotărâre şi a naibii să fie dacă va plăti toată viaţa! Inima îi mai ţipă o dată de durere, pentru ultima dată, pentru tot ce pierduse; îi mai sângeră încă o dată pentru pierderea copilului de care nu ştiuse până nu-l părăsise pe Edouard, iar acum nu

mai exista nimic care s-o afecteze.

- Deci, unde semnez? întrebă ea, răsfoind hârtiile. Vreau la fel de mult ca şi tine să termin odată cu asta.

El nu comentă. Ar fi putut spune ceva, orice care să netezească drumul, poate o părere de rău murmurată pentru direcţia pe care o luaseră lucrurile, dar el nu spuse nimic, pentru că nu exista nimic în acea inimă rece a lui.

Ceaţa i se risipi din ochi şi căldura îi năvăli în obraji, confuzia cuprinzând-o în timp ce se uita printre documente. Se încruntă.

- Nu... nu înţeleg. Mă... mă aşteptam la...

- Actele de divorţ? interveni el cu asprime, râzând.

Roz se înfioră, auzindu-l râzând. La fel de încet, îşi ridică privirea spre ochii lui pătrunzători. încet, el se aplecă peste masă şi-i luă mâna care tremura. O ridică spre buze, o amintire dureroasă a primei lor întâlniri. Buzele lui îi atinseră mâna, dar, de data asta, era foarte diferit. Atunci buzele lui erau calde, dezvăluind o urmă slabă a pasiunii care se ascundea în el; de această dată, buzele îi erau reci şi impasibile, dezvăluind o latură a lui pe care nu era sigură c-o ştia. Acesta era un bărbat mult mai crud, mai dur, un bărbat pe care nu-l mai cunoştea şi nici nu-l înţelegea.

- Chiar credeai c-aş fi venit până aici pentru un divorţ, Roz? o întrebă el cu o asemenea cruzime pe buze, încât ea ar fi vrut să i-o şteargă cu o palmă.

Roz închise si deschise gura, incapabilă să

rostească ceva. Da, la asta se aşteptase. La ce altceva se putea aştepta după un an de despărţire? Ce alt motiv ar fi avut el s-o caute după atâta vreme?

- Niciodată, ma chérie, niciodată, atâta timp cât voi trăi. M-am căsătorit cu tine şi jurământul zice „la bine şi la rău“ şi, din moment ce ai avut deja parte de bine, ştii acum la ce să te aştepţi, nu-i aşa?

Roz îşi smulse mâna dintr-a lui şi, involuntar, şi-o duse la gură, suprimându-şi un strigăt. Oh, Doamne, ce-i trecea oare prin cap? Un fel de încercare de împăcare, al cărei scop era, de fapt, s-o rănească şi s-o umilească?

- Nu mă voi întoarce niciodată înapoi la tine, şopti ea slab.

El ridică uşor dintr-o sprânceană şi îi zâmbi subţire.

- Nu ţi-aş cere să te întorci nici dacă ar fi ultima ta dorinţă, spuse el pe un ton crud. N-am nici cea mai mică intenţie să divorţăm, dar nu intra în panică; asta nu înseamnă că aştept să te întorci în patul conjugal.

Adună documentele pe care le împrăştiase pe masă.

- Eşti în continuare soţia mea, Roz, şi vei fi întotdeauna, dar fii pe pace, vei fi numai cu numele. N-aş putea accepta atâta lipsă de demnitate, încât să te forţez să-ţi achiţi obligaţiile de soţie...

- Nici nu mă aşteptam la aşa ceva, Edouard, îl întrerupse enervată Roz, nefiind sigură că auzise corect. Atunci, ce-i cu hârtiile astea şi ce rost mai are să rămânem căsătoriţi ? Ce rost mai au toate astea?

- Nici un rost, Roz. Tu eşti cea care se aştepta la ceva ce eu urăsc: divorţul. Nu am venit pentru asta.

Flutură hârtiile, iar ochii lui negri se fixară într-ai ei.

- Aceasta va fi treaba ta pentru următoarea lună, Roz. Un contract. Sunt sigur că vei găsi condiţiile satisfăcătoare.

Roz îl privea consternată.

- Ce naiba tot spui acolo? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

-Te angajez pentru luna următoare, Roz. Să nu crezi că te-am ales pe tine pentru că eşti soţia mea, ci te-am ales pentru că eşti cea mai bună pentru treaba asta şi poţi fi mândră de acest lucru. Ai trei zile la dispoziţie ca să pui casa în ordine şi apoi să mi te alături, în Corsica, unde am fost amândoi invitaţi să locuim, să muncim şi să ne distrăm, la Château de Floris, o lună sau cât va fi nevoie să pun ordine în afacerile lui Pierre Brissant.

Capul ei începu să vuiască, inima să-i bată cu putere, o transpiraţie rece apărându-i pe suprafaţa pielii. Neîncrederea din ochi i se transformă în groază. Asta era tot ce putea fi mai rău, să petreacă o lună în Corsica, locul lui de naştere, cu un soţ care o dispreţuia.

- Cred... cred c-ai înnebunit, Edouard! a fost unica frază coerentă pe care a putut s-o rostească Roz printre dinţii strânşi.

Capitolul 2

Edouard se ridică de pe scaun si Roz îl privi, clipind îngrijorată. Acum se mai calmase, bătăile inimii revenindu-i la normal, dar încă nu-i venea să creadă că auzise bine.

El strânse hârtiile într-un teanc ordonat.

- Vreau să semnezi hârtiile astea imediat ce arunci o privire peste ele, dacă nu chiar înainte.

- Nu mă uit la nimic si nici nu semnez nimic! îi replică Roz cu asprime. Îţi repet, cred că esti nebun dacă-ţi imaginezi că voi lucra cu tine. Refuz. Este o idee complet absurdă.

- Am nevoie de tine, Roz. Este o afacere foarte importantă, iar tu esti singura în care pot avea încredere să facă traducerile pentru mine.

Chiar dacă îi spusese că avea nevoie de ea, nu era o rugăminte. Fusese doar o afirmaţie, o stare de fapt pe care ea nu putea s-o refuze - sau, cel puţin, asa credea el.

- Încredere! aruncă Roz, privirea coborându-i furioasă din ochii lui pe hârtii si înapoi, în ochii lui. Ce fel de afacere mai este si asta? Pentru CIA, FBI, MI6?

- Acum tu eşti absurdă, spuse el cu blândeţe.

- Da, probabil că aşa par, dar nici ce spui tu nu prea are sens. Ai revenit în viaţa mea... soţul meu... refuzând divorţul şi aşteptându-te să lucrez cu tine aproape o lună la nu-ştiu-ce afacere delicată, pentru că numai în mine poţi avea încredere. Tu eşti cel absurd, Edouard.

Roz adună ceştile pe tavă şi porni să intre în casă

atât de furioasă, încât îi venea să dea cu tava de pământ. Nu reuşise să-l înţeleagă atunci când fusese căsătorită cu el, iar acum... acum era în continuare căsătorită cu el, gândi ea întristată. Cum poţi trăi alături de un om şase luni şi tot să nu-l cunoşti? Bine-merţi, dacă bărbatul respectiv este Edouard De Vine.

- Nu plec până nu semnezi documentele astea, Roz.

Edouard veni după ea în bucătărie. Ea stătea cu spatele şi
spăla ceştile, dar auzise pocnetul teancului de hârtii pe masa de lemn, un zgomot acut şi autoritar, ca al unui bici.

- Actele de divorţ - da, orice altceva - nu, Edouard, spuse ea cu fermitate.

Urmă o lungă tăcere înainte ca el să reacţioneze.

- De ce eşti atât de nerăbdătoare să divorţezi? Există un alt bărbat în viaţa ta?

Atunci Roz se întoarse, durerea străbătând-o atât de tare, că aproape icni. Nu existase niciodată un alt bărbat şi nici nu va mai exista vreodată. Îl privi acum - atât de solemn, atât de chipeş şi cu o alură aristocratică - cum continua s-o ţină la distanţă printr-un fel de barieră invizibilă. În clipa aceea îşi dădu seama că încă îl mai iubeşte, că nu încetase nici un moment să-l iubească, şi totuşi îl părăsise. O decizie pe care el o forţase s-o ia, în acea ultimă noapte de coşmar, când el se întorsese acasă târziu. Ea dorise să vorbească din nou cu el, să încerce să rezolve acea situaţie disperată, cu dragoste şi totuşi

fără dragoste, când se certau, apoi se întrebau de ce şi se împăcau doar ca să afle că nimic nu s-a schimbat. Dar el se întorsese în cele din urmă, obosit, iar lunga aşteptare o făcuse să-şi piardă răbdarea şi să devină irascibilă, acuzându-l de tot ce se strânsese între ei în ultimele luni ale căsniciei lor. Ea nu făcea parte din viaţa lui; bărbaţii corsicani se însurau numai cu femei de aceeaşi origine, iar ea era o străină; munca lui fusese totdeauna pe primul loc, iar timpul pe care şi-l petreceau împreună aproape dispăruse complet... Mai exista oare o altă femeie în viaţa lui?

- Există vreun bărbat în viaţa ta? insistă el, intervenind în gândurile ei exact în acest punct critic.

Cu o voce slabă, Roz îi răspunse:

- Când mi-ai scris că vrei să mă vezi, am presupus că te gândeşti la divorţ...

- De ce mi-aş schimba idealurile după un an de despărţire?

Roz închise ochii de durere, apoi îi deschise larg după câteva secunde, privindu-l rugătoare.

- Pentru că n-are rost să rămânem căsătoriţi, când nu ne-am mai văzut de un an de zile.

- Asta a fost decizia ta, Roz.

Roz clătină din cap.

- A fost o decizie pe care m-ai determinat s-o iau, Edouard, tu, cu orele tale nesfârşite de muncă şi cu incapacitatea ta de a vedea lucrurile şi din punctul meu de vedere...

- Nu, Roz, nu accept această explicaţie. Şi tu munceai la fel de mult ca mine, iar asta n-a fost

decât o parte a problemei noastre. Dacă ai fi făcut ce ţi-am propus şi ai fi fost soţie în loc de...

- Oh, te rog, nu începe iar! strigă Roz, aruncând prosopul de vase pe masă. Am mai discutat despre asta săptămâni în şir şi tot n-am reuşit să ajungem la un punct comun de vedere. Nu m-am potrivit deloc stilului tău de viaţă, n-am făcut niciodată parte din viaţa ta. Căsătoria noastră a fost o greşeală şi amândoi am fost de acord cu acest aspect.

- Tu ai hotărât asta, Roz. Eu am fost de acord doar cu faptul că nu va fi uşor.

Roz râse şi întinse mâna după o sticlă de vin roşu.

- N-ar fi trebuit să ne căsătorim. Ne cunoşteam de numai trei săptămâni.

- Suficient de mult ca să ne îndrăgostim unul de altul, spuse Edouard, apropiindu-se de ea. Lasă-mă să te ajut. Întotdeauna ai fost neîndemânatică cu dopurile şi capacele.

Roz îi dădu sticla şi un tirbuşon.

- Cred c-am fost neîndemânatică în multe privinţe, recunoscu ea cu o voce slabă.

Nu fusese numai vina lui. Recunoscuse acest lucru la numai trei luni după ce se căsătoriseră, când lucrurile începuseră să meargă prost. Nu era nici vina lui, nici a ei, doar că le fuseseră depăşite puterile de a face să le meargă mariajul.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, rosti Edouard în timp ce scotea dopul şi se uita în jur după pahare.

- Ce întrebare? murmură Roz, întinzându-i două cupe de sticlă.

- Există vreun bărbat în viaţa ta?

Turnă vinul în pahare şi se apropie şi mai mult de ea, ca să-i dea paharul. Instinctiv, ea făcu un pas înapoi.

- De ce te fereşti? o întrebă el. Nu muşc, să ştii.

Roz simţi că roşeşte. Era aşa de când pierduse copilul. Se ferea de orice contact cu oamenii. îşi aminti de îmbrăţişarea Magdei, la aeroport, şi a tatălui acesteia pe care nu-l mai văzuse din colegiu, o îmbrăţişare de urs, când ajunsese la vilă. Nici unul nu observase crisparea ei la atingere. Nu că n-ar fi ţinut la ei; o iubea pe Magda ca pe o soră, iar tatăl ei era un scump, dar ştia că, dacă se va destinde, se va sparge ca un pahar de sticlă, într-o mie de bucăţi. Pierderea copilului este o suferinţă prea intimă ca s-o destăinuiască chiar şi prietenilor. Roz construise în jurul ei un zid de apărare şi numai pisoiului îi era permis accesul în interiorul zidului, pentru că el nu putea pune întrebări.

- Nu, nu există nici un alt bărbat în viaţa mea, răspunse ea cu sinceritate.

Roz strânse cu putere paharul cu ambele mâini şi privi lung lichidul roşu, apoi îl ridică la buze cu mâinile tremurând. Nu se uitase după nici un alt bărbat, nici măcar nu se gândise la această posibilitate, pentru că, odată ce ai iubit cum iubise ea şi ai pierdut în jocul dragostei, rămâi marcat tot restul vieţii.

- Nici în viaţa mea nu-i nimeni, spuse Edouard încet. Şi atunci, de ce vrei să divorţăm?

Ea-şi ridică ochii spre el şi-l privi intens. Se îndoia de veridicitatea afirmaţiei lui. Au existat şi alte femei înaintea ei. El fusese unul dintre cei mai vânaţi celibatari din societatea franceză, înainte de căsătorie. Femeile se strângeau în jurul lui ca fluturii la lumina lumânării, iar neaşteptata lui căsătorie nu le făcuse să renunţe, şi Louisa Haria era una dintre acestea. Iar el era bărbat, şi bărbaţii întotdeauna profită de orice ofertă, şi nici Edouard nu se deosebea de ceilalţi.

- De ce să nu divorţăm? Pentru mine, mândria nu-i o scuză suficient de bună, zise ea.

Edouard ridică din umeri uşor.

- îmi pare rău că te dezamăgesc, dar pentru mine este.

- Divorţul este finalul firesc al unei căsnicii definitiv distruse - insistă Roz - şi cred că un an de despărţire este un timp suficient de îndelungat ca să verifici acest lucru. Ce rost mai are să rămânem căsătoriţi, dacă nici măcar nu mai locuim împreună?

- Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a mă fi părăsit, Roz. Cunoşti opinia mea în ce priveşte divorţul.

- Opinii depăşite! replică Roz. Apărute din mintea ta îngustă de corsican...

- Nu-mi insulta strămoşii, Roz, o avertiză el furios. Acum eşti şi tu parte a neamului meu...

- Nu! Eu m-am măritat cu un bărbat, nu cu un neam afurisit. în ochii tăi, totdeauna am fost o intrusă.

- O opinie apărută din propria ta nesiguranţă, Roz, nu dintr-a mea, o nesiguranţă care te-a făcut să te gândeşti la divorţ. Nu vom divorţa. Este imposibil, de neconceput, şi nu mă poţi face să mă răzgândesc. Sunt foarte hotărât, în această privinţă.

- Doamne, Dumnezeule, întotdeauna ai fost al naibii de încrezut, a fost tot ce putu spune Roz.

El o privi cu răceală.

- Iar tu întotdeauna ai fost o companie extrem de plăcută, nu-i aşa?

Tonul lui răsună atât de sarcastic, încât Roz îl simţi ca pe un pumnal în inimă.

- Am fost tensionată toată perioada celor şase luni petrecute alături de tine, Edouard. O tensiune mentală datorată atât ţie, cât şi muncii mele.

- Aceasta a fost alegerea ta, Roz, iar această tensiune ar fi putut fi uşurată dacă ai fi făcut ce ţi-am sugerat.

- Să renunţ la cariera mea, ca să fiu o soţie corsicană model? Cererea ta a fost nedreaptă, Edouard, ştii bine acest lucru.

- Ne-ar fi salvat căsnicia.

Roz îşi lăsă capul în jos. Era vorba de mai mult decât o simplă încleştare a voinţelor pe tema căsniciilor moderne, în care amândoi soţii în construiau o carieră, în contrast cu cele clasice, în care soţia rămânea acasă, să aibă numai grijă ca soţul ei să fie fericit. El nu reuşea să înţeleagă punctul ei de vedere şi, în plus, mai era şi acea Louisa...

Roz îşi muşcă buzele. Se certase cu el din cauza carierei sale şi n-ar fi trebuit, pentru că aici se afla întreaga problemă a mariajului lor. Realizase acest lucru abia când descoperise că este însărcinată. Deodată ceaţa se risipise şi reuşise să vadă ceea ce nu reuşise până atunci: că, în spatele nesiguranţei şi nefericirii ei, se afla ceva vechi de când lumea, o dorinţă pe care mişcarea feministă încercase s-o ignore de-a lungul timpului, o nevoie care exista la nivel biologic în fiecare femeie şi care nu putea fi ignorată, nevoia de a purta copilul bărbatului iubit. Îşi dăduse seama prea târziu de acest lucru, iar pedeapsa pentru nerecunoaşterea adevăratului motiv al nesiguranţei sale a fost una dintre cele mai dure: a pierdut copilul.

- O soţie corsicană nu şi-ar fi contrazis soţul, murmură ea şi apoi scutură din cap, respingând ideea. Căsătoria noastră a fost imposibil de reparat, adăugă cu o voce slabă.

- Şi totuşi carierele noastre au scăpat neafectate.

Edouard oftă adânc, iar ea se întrebă dacă regreta ceva.

- Şi tocmai de aceea trebuie să accepţi această ofertă şi să semnezi documentele astea, continuă el. Faptul că suntem soţ şi soţie nu trebuie să aibă nici o importanţă.

- Dar are! îl contrazise Roz.

El chiar nu putea înţelege acest lucru?

- De ce are?

Edouard îi susţinu privirea cu o hotărâre de oţel şi

Roz ezită o clipă. într-adevăr, de ce? Ce importanţă mai avea? Căsnicia lor luase sfârşit, nimic nu mai putea schimba acest lucru. El îi oferea doar o mare oportunitate pentru cariera ei. Fără nici o încercare de împăcare; chiar el îi confirmase asta, iar ea îl crezuse. Nu o voia înapoi, nu voia nici să divorţeze, iar ea ştia de ce. Mândria familiei De Vine: nimic atât de îngrozitor şi umilitor ca un divorţ nu mai pătase vreodată numele familiei. Roz nici măcar nu-i întâlnise pe vreunul dintre distinşii membri ai dinastiei franceze. Tatăl lui murise, iar mama lui trăia într-un splendid castel, în Elveţia. O soră mai tânără era căsătorită tot cu un aristocrat corsican şi locuia la Nisa, iar fratele mai mare era o persoană importantă în America. Mai erau unchi, mătuşi şi veri, dar Roz nu-l întâlnise pe nici unul. Nici unul dintre ei nu venise în Franţa, la nunta lor şi, nu se ştie cum, dar niciodată nu avusese timp să-i viziteze.

- Ştii, Edouard, eşti o reală enigmă pentru mine, şopti Roz cu năduf. Refuzi un divorţ pe motiv că nu vrei să pătezi numele familiei şi totuşi eu nu l-am întâlnit pe nici unul dintre iluştrii membri ai familiei tale.

- Ai avut ocazia, Roz. Am vrut să mergem la Geneva, s-o cunoşti pe mama, când ne-am căsătorit, dar tu ai fost prea ocupată atunci, ca de altfel de fiecare dată când eu am sugerat o reuniune de familie.

Vocea lui era sfidătoare, făcând-o să sufere pentru că-i atingea conştiinţa. Da, procedase greşit în

privinţa asta, punându-şi munca înaintea dorinţelor lui Edouard, dar adevărul era că fusese îngrozită s-o întâlnească pe mama lui; dacă aceasta n-o accepta?

-Mama ta n-ar fi fost de acord cu mine, nu-i aşa? îl întrebă Roz.

Rezemându-se de suprafaţa dură a mesei, sorbi din vin
privindu-l în ochi. El zâmbi slab.

- Societatea corsicană are anumite standarde...

- Iar eu nu mă integram în ele, îl întrerupse Roz cu tristeţe. O femeie obsedată de carieră, de altă naţionalitate, nu o soţie cumsecade, care să stea acasă şi să aibă grijă de copii...

- Încă de la început n-ai avut încredere în căsnicia noastră, Roz, spuse încet Edouard.

- Nici tu! se zburli Roz la el, încercând să riposteze.

Ea avusese încredere, altfel nu ar fi acceptat să se mărite. Doar că toate acestea se petrecuseră atât de repede. Programele lor de muncă fuseseră foarte încărcate, nu avuseseră timp nici pentru luna de miere, nici să ajungă să se cunoască mai bine, sentimentul ei de nesiguranţă intensifican- du-se când lucrurile începuseră să meargă prost, un sentiment de disperare pe care Edouard nu reuşise să-l facă să dispară.

El zâmbi din nou. Roz se juca cu paharul de vin, şi observă că el abia se atinsese de băutură, în timp ce ea băuse deja două pahare pline.

- Ştii, Roz, avem mult mai multe în comun decât

credem.

- Numai lucruri proaste, din păcate, murmură ea, roşind.

Îşi ridică uşor bărbia.

- Abia te-ai atins de vin. Nu-ţi place? îl întrebă.

El puse paharul pe masă şi ridică documentele.

- Trebuie să plec. Mă aşteaptă un drum lung. Vreau să-mi semnezi actele astea înainte să plec.

- Ti-am spus, nu semnez nimic, pentru că nu voi lucra pentru tine.

Lui Roz nu-i venea să creadă că el continua să insiste. Maxilarul lui se încordă cu nerăbdare.

- Nu vei lucra pentru mine, ci vei lucra cu mine...

Roz trânti paharul pe masă.

- Despici firul în patru, Edouard, şi mă faci să-mi pierd vremea degeaba. Nu vreau slujba asta. N-am nevoie de ea!

- O vrei şi ai nevoie de ea, Roz, insistă Edouard cu hotărâre. Pentru că altfel va fi ultima pe care o vei mai primi.

Deodată chipul lui Roz luă foc.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că, dacă nu accepţi această afacere, îţi voi bloca orice altă propunere de traducere pe care o vei mai solicita.

- Nu fi ridicol. Nu poţi face aşa ceva!

- Am şanse mari de reuşită, Roz. Vreau neapărat ca tu să te ocupi de această afacere. Timpul este esenţial. Tu eşti rapidă, eficientă şi cea mai bună în domeniu, şi nu vreau să am de-a face cu altcineva

mai puţin bun. Şi, pentru că eşti soţia mea, pot avea încredere totală în tine.

Roz râse şi vru să-şi mai toarne vin, dar se opri. Pentru o minte înceţoşată, situaţia ar putea fi periculoasă, în mâinile lui Edouard. O va face să semneze acele documente la primul semn de slăbiciune. Dar ea nu mai era slabă.

- Nu te amăgi singur, Edouard; o soţie care nu doreşte să coopereze nu este demnă de încredere, fii sigur de asta.

- Iar eu îţi spun că vei fi, zise el încet.

Roz se întrebă încotro se îndrepta el, pentru că exista cu siguranţă un subînţeles ascuns în tonul lui.

-Ai defectele tale, Roz - continuă el - destule chiar, dar te cunosc suficient de bine, ca să ştiu că eşti foarte corectă.

Roz nu-şi putu reprima un gest de neîncredere.

- Te-am părăsit, Edouard. Ce altă dovadă mai vrei?

Realiză că felul în care o spusese, făcuse să pară ca şi cum
ar fi recunoscut că vina îi aparţinea în totalitate.

Edouard ridică dintr-o sprânceană.

- Aşadar, recunoşti că ai greşit?

Ah, cât de rapid era. Roz îşi scutură capul nerăbdătoare.

- N-am vrut să spun asta. Mă referem... Oftă cu greutate. Nu mai ştiu ce-am vrut să spun. Câteodată nici nu mă mai pot gândi raţional la ce ni s-a întâmplat nouă.

Deodată el se apropie, iar ea îngheţă când îi prinse braţele.

- Nu mai am nimic de adăugat la asta, Roz. N-am venit aici să fac acuzaţii sau să încerc să găsesc răspunsuri. Am venit să-ţi ofer de lucru şi fac apel la loialitatea ta, ca să accepţi fără nici un comentariu.

Ochii lui se întunecară, înspăimântând-o.

- Vei accepta pentru că eşti încă soţia mea, iar afacerea asta este foarte importantă pentru mine şi trebuie neapărat rezolvată.

El părea atât de grav, încât Roz se trezi privindu-l neajutorată. Simţea că s-a întâmplat ceva în viaţa lui de când îl părăsise. Nu era genul de om care să apeleze astfel la ea. Până acum, niciodată nu mai avusese nevoie de ea; acesta era şi unul din motivele pentru care mariajul lor eşuase. Edouard De Vine n-avea nevoie de nimeni.

- Sună a şantaj emoţional, şopti ea răguşit.

Edouard clătină din cap nerăbdător.

- Asta n-are nimic de-a face cu emoţiile şi şantajul. Consideră că este un mijloc de a-ţi asigura viitorul...

- De a-mi asigura viitorul? întrebă ea, contrariată, cu ochii îngustându-i-se. Mă îndoiesc că aş avea nevoie de viitorul tău...

- Pentru Dumnezeu, ascultă-mă odată, Roz!

Practic, o zgâlţâia acum, iar Roz se opri. Nu înţelegea despre ce-i vorba şi nici nu va înţelege, dacă va continua să-l tot contrazică. îşi muşcă buzele şi îl privi, dând din cap uşor, grăbindu-l să-i explice.

El vorbi foarte calm.

- Nu pune întrebări, Roz. Vreau să accepţi această colaborare şi o vei face pentru că nu am la cine altcineva să apelez. Este o activitate la fel ca oricare alta şi vreau să lucrezi cu mine.

Nu din dragoste sau de dragul trecutului ori pentru că erau soţ şi soţie. O duru când realiză cât de calculat şi de rece era şi, totuşi, o umbră de afecţiune încă mai avea pentru el, această conştientizare făcând-o să se întrebe dacă era întreagă la minte.

- Ce vrei să fac? şopti ea.

El îi dădu drumul aproape brusc, ca şi cum obţinuse de la ea ce voise şi acum nu mai avea nici un motiv s-o atingă. Ea-şi masă braţele, în timp ce el răsfoia documentele şi i le întindea.

- Îmi pare rău, dar trebuie să semnezi acest contract. Pierre insistă, şi la fel şi eu.

Roz luă teancul subţire de hârtii şi îl citi, abia reuşind să se concentreze. Înţelese în mare despre ce era vorba. La sfârşit vorbi.

- Nu-mi place clauza asta. Un contract de păstrare a confidenţialităţii este o insultă la adresa discreţiei şi onestităţii mele, Edouard.

Îi aruncă înapoi foile, teribil de rănită de conţinutul acestora. Niciodată n-ar fi divulgat cuiva detaliile personale din traducerile ei. O singură dată fusese nevoită să semneze un act oficial de păstrare a secretului, şi asta când lucrase pentru guvern. Aici era vorba doar despre traducerea actelor unui om foarte bogat care, după toate aparenţele, îşi lăsase

afacerile să-i scape de sub control.

- N-am nevoie să semnez nimic, continuă ea. Cuvântul meu ar trebui să fie suficient.

- Nu ţi-am cerut cuvântul, Roz, spuse el cu gravitate, privind-o pătrunzător. Pentru că mi-ai dovedit deja că e lipsit de valoare. Atunci când ai promis să mă iubeşti, să mă respecţi şi să mă asculţi...

Roz refuză să se lase rănită de cuvintele lui şi îl întrerupse, sarcastică:

- Am semnat şi un certificat de căsătorie şi tot te-am părăsit, aşa că nu ştiu cum speri să mă legi cu o clauză de păstrare a confidenţialităţii.

Vru să se întoarcă, dar el o opri. Ochii lui scânteiau furioşi, iar Roz ştiu că, de data asta, mersese prea departe.

- Nu te-aş da în judecată pentru un certificat de căsătorie, Roz, dar fii sigură că te voi târî prin toate tribunalele europene dacă sufli fie şi un singur cuvânt despre ce vei afla din afacerile Brissant. Semnează odată hârtiile astea nenorocite! Acum! Apoi vei veni în Corsica şi vei lucra cu mine, iar după aceea vei uita tot ce-ai văzut şi auzit. M-ai înţeles?

Şi totuşi, această ameninţare nu o înspăimânta pe Roz. Simţi doar un val de disperare rece pentru felul în care o trata. Ar fi putut să-i ierte orice, mai puţin acest comportament calomnios. Nu spusese nici măcar un cuvânt despre felul în care această afacere le-ar putea afecta relaţia personală. Cât de proastă putea fi! Chiar se aştepta la altceva din partea lui?

Aceasta era doar o altă afacere pentru el, una foarte importantă, judecând după cum suna şi după profunzimea emoţiilor pe care le trezea în el; faptul că vor lucra împreună aproape o lună nu-l afectase deloc. Roz nu se putea gândi decât la cât de dureros va fi. Să-l vadă în fiecare dimineaţă, să ia prânzul împreună, probabil şi cina, să-l simtă lângă ea în timpul lucrului. Şi va mai fi şi timpul liber, poate şi o piscină în care să facă baie, o plajă prin apropiere, cerul înstelat al Mediteranei...

- Bine, voi semna, zise în sfârşit Roz, smulgându-i foile din mână. Dar te avertizez că, la cea mai mică suspiciune ca acest bărbat să lucreze cu Mafia, am plecat imediat.

- Mafia îşi are fieful în Sicilia, nu în Corsica, răspunse pe un ton sec Edouard. îţi aduc un stilou.

El ieşi pe terasă după servietă, dându-i lui Roz ocazia să-şi mai revină. Ea aprinse luminile în bucătărie. Edouard se întoarse aproape imediat şi îi întinse un stilou. îi dădu şi un bilet de avion spre insulă. Ştiuse de la început că ea va accepta. Pe Roz n-o înfurie acest lucru, însă. Acum era inutil să se mai înfurie. O aştepta o lună întreagă alături de soţul ei, poate chiar mai mult, pe o insulă romantică... locul naşterii lui... nu, aceasta era doar o slujbă, iar Edouard fusese foarte clar în această privinţă. Nici nu intra în discuţie împăcarea, şi oricum nici ea nu mai voia asta.

Sau voia? Roz îl privi cum strângea documentele şi le băga în mapă. Obţinuse ce dorise şi acum

redevenise distant, ca de obicei. Ea ar fi vrut să-l oprească, să-i atragă atenţia, să smulgă ceva personal de la el. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el se întoarse brusc spre ea.

- Te-ai schimbat, Roz.

Îi vorbise cu blândeţe, iar ea îşi simţi inima cum se strânge cu gândul la tot ce pierduse. Acum era relaxat, după ce-şi terminase afacerile pe ziua de azi. Ba nu m-am schimbat, gândi cu durere Roz. Încă te mai iubesc.

- În ce sens? se aventură ea să-l întrebe, ştiind că indiferent ce-i va răspunde el, o va afecta.

- Nu ştiu, recunoscu el, şi un zâmbet slab îi îmblânzi trăsăturile feţei. Poate am să-mi dau seama în Corsica.

Răspunsul o dezamăgi şi totuşi inima începu să-i bată cu putere de nerăbdare, cu toate că nu înţelegea de ce. El îi spusese că nu-i mai păsa de ea.

- Tu nu te-ai schimbat, murmură ea, ridicând uşor din umeri, pentru că minţise.

Şi el era diferit de cum îl ştia ea şi poate că în Corsica îşi va da seama şi ea de ce. Chiar şi arăta schimbat. În jurul ochilor îi apăruseră riduri fine, riduri care nu existaseră cu un an în urmă. Ea presupusese că-i rănise orgoliul, când îl părăsise. Ea era eşecul lui, singurul lucru pe care nu fusese în stare să-l ducă la bun sfârşit cu succes. Da, eşecul lui pentru că, în ultimele câteva săptămâni, nu făcuse nimic ca să-şi redreseze căsnicia.

Nu făcuse nimic pentru că nu mai dorise, iar când

Roz realizase acest lucru, renunţase să mai lupte.

- Ba da, spuse el solemn. Acum sunt în stare să văd greşeala pe care am făcut-o când te-am lăsat să mă părăseşti. Cu un an în urmă n-am văzut-o. Când ai plecat, primul lucru pe care l-am făcut a fost să răsuflu uşurat.

Făcu o pauză, lăsând-o să digere aceste cuvinte, ceea ce Roz şi făcu, înghiţindu-le ca pe un nod dureros.

- Îmi ajunseseră cicălelile continue, acuzaţiile tale ridicole, plecările tale grăbite aruncând în urmă doar o explicaţie sumară, mesele solitare şi rarele ocazii în care făceam dragoste pentru că, fie tu, fie eu, fie amândoi eram mult prea obosiţi...

- La început n-a fost aşa, murmură Roz, amintindu-şi intensitatea cu care se iubiseră în zilele lor de început.

- Nu, n-a fost aşa, încuviinţă şi Edouard, zâmbind melancolic. Am fost uşurat, la început, când m-ai părăsit, apoi furia a luat locul uşurării, dar tu încă poţi trezi pasiunea în mine şi din cauza asta pot să văd greşeala pe care am făcut-o lăsându-te atât de uşor să pleci. Acum este prea târziu, zise el ridicând uşor din umeri. Însă ar fi trebuit să te aduc înapoi şi să insist asupra unui mariaj de convenienţă.

Roz nu se putu abţine să zâmbească amar.

- Şi ce înseamnă un mariaj convenţional? Unul în stil corsican? Tu să aduci banii, iar eu să stau acasă...

- Exact, o întrerupse el. Pentru că nu le poţi avea pe toate, indiferent ce vezi, ce citeşti şi ce auzi. Stilul

vechi este cel mai bun, şi păcat că n-ai reuşit să-ţi dai seama de acest lucru, şi păcat că eu n-am insistat încă de la început asupra acestui aspect.

Cu un an în urmă, Roz l-ar fi contrazis până-n pânzele albe. Acum însă ştia că el avea dreptate. îşi dăduse seama de asta abia după ce pierduse copilul, o pierdere atât de devastatoare, încât o făcuse să-şi dea seama ce nu funcţionase în căsnicia lor. Luptase pentru drepturile ei ca femeie independentă, când, de fapt, în subconştient, îşi dorea cu totul altceva. Pierderea sarcinii adusese totul la suprafaţă. O casă, una caldă, nu rece ca acel apartament impersonal din inima oraşului, şi un copil - sau copii - şi animale de casă, şi un soţ care să vină acasă în fiecare seară. Tot ce se numea tradiţional.

Când se măritase în atâta grabă cu Edouard De Vine nu ştiuse că asta era de fapt ce-şi dorea. Dar ce importanţă mai avea acum? El nu dorise o căsnicie tradiţională, aşa că oricum n-ar fi funcţionat. Inima o duru din cauza atâtor pierderi.

- Când vrei să vin în Corsica? îl întrebă în cele din urmă, ridicându-şi ochii spre el.

Locul naşterii, rădăcinile lui; oare asta o va face să sufere şi mai mult, să vadă ce pierduse în viaţă? Poate că încă mai avea familie acolo... dar era prea târziu s-o întâlnească... prea târziu.

El îi susţinu privirea parcă o eternitate, ca şi cum i-ar fi căutat gândurile - adevăratele ei gânduri, care se aflau în spatele acestei măşti sfidătoare. Roz nu lăsă nimic să se întrevadă.

- Cât mai curând posibil. Eu o să fiu deja acolo.

îi scrise o adresă pe spatele biletului de avion.

- Sună de la aeroport când ajungi, sau ia un taxi, dacă tot vrei neapărat să fii independentă, îi mai spuse el rece.

-Abia aştept să-mi regăsesc cu adevărat independenţa, zise ea, ridicând sfidător bărbia.

El zâmbi subţire.

- Asta n-ai s-o obţii niciodată de la mine, afirmă el hotărât.

îşi luă mapa, iar ea se întoarse şi-l conduse de-a lungul terasei, pe lângă casă, până la intrarea din faţă.

- Ne... ne vedem peste câteva zile, atunci, murmură Roz.

El zâmbi politicos ca şi cum n-ar fi fost niciodată soţ şi soţie
ori iubiţi.

- Cât mai curând posibil, zise el ferm.

Se apropie brusc de ea, iar Roz, neaşteptându-se la acest gest, rămase nemişcată. O sărută uşor pe buze şi, deşi sărutul era complet lipsit de emoţie, ea îl simţi ca pe o arsură care dispăru imediat, lăsând locul unui sentiment de pierdere.

Spre ruşinea ei, îl privi, cu lacrimi în ochi, depărtându-se, păşind cu hotărâre spre maşină, fără să arunce nici măcar o privire în urmă. Acest scurt contact o făcuse să cedeze, aşa cum se temuse că o să se întâmple. A fost cât pe ce să se prăbuşească în

braţele lui şi să-i povestească de copilul de care el nu ştiuse nimic, şi să-i spună cât de mult îşi dorea să poată amândoi s-o ia de la început.

Pisoiul se frecă uşor de piciorul ei, în timp ce ea îl urmărea pe Edouard plecând. Ridică pisica într-o mână şi o strânse la piept, afundându-şi nasul în blana moale şi lăsându-şi lacrimile să curgă. Dragostea lipsită de complicaţii, oferită şi primită din partea acesteia, era tot ce va primi vreodată, căci sărutul soţului ei nu însemnase decât simpla recunoaştere a faptului că în următoarea lună şi ceva va lucra alături de ea. Nimic mai mult.

Capitolul 3

La fel cum un coşmar revenea întruna, îi reveni în minte ultima noapte petrecută cu el. Până acum aproape că uitase acest eveniment, dar recenta apariţie a lui Edouard în viaţa ei îi reînviase amintirile.

- Cum adică unde-am fost? o întrebase încruntat Edouard, turnându-şi ceva de băut.

Roz ar fi vrut să-i smulgă paharul de vodcă din mână şi să-l spargă de podea, dar se abţinuse pentru că dorise să rezolve problema, iar violenţa nu era o soluţie.

- Ai fi putut să suni şi să-mi spui că întârzii...

- Dumnezeule, Roz, ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? o întrerupsese el nerăbdător. Asta este viaţa reală, nu un film. Eu muncesc, tu munceşti. Eu nu-ţi ţin socoteala când tu întârzii!

- Poate c-ar trebui! ţipase Roz. Poate c-ar trebui să-mi ţii socoteala ce fac în orele când nu sunt cu tine.

El o privise cu răceală.

- Aş prefera să-ţi concentrezi eforturile asupra căsniciei noastre şi nu asupra carierei tale, dar accept că trebuie să faci ceea ce-ţi doreşti. Este contrar convingerilor mele, dar încerc să fiu civilizat în relaţia noastră, Roz, în timp ce tu cauţi motiv de ceartă de fiecare dată. Am vreun motiv de gelozie când vii acasă târziu de la serviciu?

Vocea lui răsunase calm, făcând-o să-şi dorească să ţipe de frustrare că nu reuşise să-l enerveze şi să-l

facă să se certe cu ea. Până atunci, certurile calmaseră atmosfera dintre ei, dar în ultima vreme el păruse să nu mai dorească să se certe sau poate fusese prea plictisit chiar şi pentru o ceartă.

- Bineînţeles că nu, dar unde-i sângele tău corsican, mândru, care se presupune că îţi curge prin vene? Se manifestă de fiecare dată când încerci să mă convingi să renunţ la munca mea, dar lipseşte cu desăvârşire când am eu nevoie.

Ştia că păruse iraţională, dar n-avea ce face.

- Vrei să spui că ţi-ar plăcea să mă ştii învârtindu-mă furios prin casă, când tu nu eşti lângă mine? Într-adevăr, sunt gelos, dar am încredere în tine; însă asta nu-ţi este de-ajuns. Vrei să mă vezi furios pe nişte infidelităţi imaginare?

- Cine a spus că ar fi imaginare? replicase ea şi plecase în dormitor, dorindu-şi ca el s-o urmeze.

Nu se întâmplase asta. Întorcându-se să vadă ce face, îl văzuse aşezându-se pe sofa şi închizându-şi ochii. Nu-i păsase; pur şi simplu, nu-i păsase.

- Louisa Haria a sunat de trei ori, în seara asta, îl informase ea cu răceală. Acela fusese motivul real al furiei ei. A refuzat să lase vreun mesaj pentru tine; mi-a spus că este ceva personal şi...

- Este un client, Roz, o întrerupsese el leneş, fără să-şi deschidă ochii.

- ţi-a fost prietenă înainte de a-ţi fi clientă, şi iubită, din câte ştiu eu.

- Ei bine, dacă a fost, acum nu mai este, pentru că altfel ar fi fost cu mine toată seara asta şi n-ar mai fi

sunat acum!

Roz simţise cum o traversase o teamă rece ca gheaţa. Nu negase că ar fi avut o aventură cu ea! Era numai vina ei că îl stresase atât de tare. Ce se întâmplase cu ea? Ce se întâmplase cu căsnicia lor? Ea căutase un motiv pentru întârzierile lui îndelungate, iar tensiunea dintre ei nu putea avea decât o singură cauză. Cea mai veche din lume: o altă femeie.

- Deci, nu negi că aţi avut o relaţie? reuşi ea să-l întrebe printre dinţi.

Edouard deschisese ochii clipind. Nu o privise. Se uitase stoic drept înainte, ca şi cum sugestiile ei fuseseră reale. în sfârşit, el se întorsese şi o privise cu răceală. Atunci ea ştiu că era fără speranţă.

- Ce vrei de la mine, Roz? Să recunosc că am o aventură pentru ca ţie să-ţi fie mai uşor să renunţi la căsnicia noastră? Ce s-a întâmplat în aceste ultime două luni? De ce ne torturezi pe amândoi?

Pentru că-l iubea foarte mult şi pentru că era confuză, şi obosită, şi fără tihnă, de-asta. Căsnicia era grea şi câteodată crezuse că nu mai poate rezista să-şi păstreze şi serviciul şi pe el, iar uneori îşi dorise ca el s-o ia în braţe şi să-i spună că totul va fi în regulă. Dar nu se întâmplase aşa. Aşteptările ei de la acest mariaj nu se confirmaseră şi fusese din ce în ce mai dezamăgită şi nu putuse face nimic să împiedice acest lucru.

- Vrei să punem capăt căsătoriei? îl întrebase ea. Regreţi că nu te-ai căsătorit cu una din neamul tău?

- Încetează! strigase deodată Edouard, sărind în picioare şi privind-o furios.

Cel puţin reuşise să-l înfurie, dar se temea că mersese prea departe.

- Căsătoria noastră n-o să se sfârşească, pentru că eu n-am să permit asta. M-am săturat de acuzaţiile tale, îi spusese el, ameninţând-o cu degetul. M-am săturat să tot vin acasă şi să găsesc apartamentul rece şi gol când tu lucrezi la nu ştiu ce traducere dificilă, dar am acceptat asta pentru că-mi dau seama că ai nevoie de libertate şi, cu toate acestea, tot eşti nefericită. Nu pot să te fac fericită pentru că eşti hotărâtă să nu fii. În prezent şi eu lucrez la ceva dificil şi tot ce primesc de la tine, când mă întorc acasă, este cicăleală. Acasă! exclamă el arătând dramatic cu braţul în jur. Locul ăsta nu va putea fi niciodată acasă, pentru că...

- Pentru că nu sunt o soţie tradiţională! explodase Roz, hotărâtă să nu-l lase să dea vina numai pe ea. Fiindcă am muncit din greu pentru cariera mea şi fiindcă că nu sunt o simplă ţărancă să coc pâine şi...

- De ce, de ce dracu’ tot îmi arunci acuzaţia asta?

- Pentru că odată mi-ai spus că familia ta se aşteptase să te căsătoreşti cu cineva din neamul vostru...

- Şi de atunci ai devenit paranoică. Ei bine, îţi spun, Roz, încep să cred că mi-ar fi fost mai bine cu o femeie de la ţară, care să ştie să coacă pâine; cel puţin aş fi avut mâncare pe masă, când m-aş fi întors acasă!

- Ha! Ai avut mâncare pe masă, în seara asta, dar până ai venit tu, deja îi expirase termenul de garanţie! Nu sunt sclava ta ca să...

- Şi nu eşti nici o soţie!

- Şi de aceea ai din nou o aventură cu Louisa! strigă ea. Pentru că Louisa este din neamul tău, iar eu nu... Unde pleci?

El nu-i răspunsese şi, trecând pe lângă ea, intrase în dormitor şi se schimbase într-o pereche de blugi şi un pulovăr.

- îmi pare rău, murmurase ea nervoasă, privindu-l cum se îmbrăca.

îl iubea atât de mult şi totuşi nu se putea abţine să nu-l supere. Dorise ca totul să fie bine, dar el n-o ajutase deloc, şi ar fi ajutat-o dacă ar fi iubit-o, nu?

- Ţie întotdeauna îţi pare rău, mormăise el fără s-o privească.

- Unde pleci? repetase ea, în timp ce el îşi căuta în şifonier haina de piele.

- Afară, pentru că înăuntru este insuportabil.

- Ca să te întâlneşti cu Louisa, presupun, bombănise ea cu necaz.

- Poţi presupune ce vrei, zisese el încet, trecând pe lângă ea şi trântind în urmă uşa de la intrare.

Şi pentru că el nu se mai întorsese în noaptea aceea şi pentru că Louisa Haria nu mai revenise cu telefonul după ora unsprezece, aşa cum promisese, Roz presupusese ce era mai rău - că erau împreună şi... şi... Aceasta a fost ultima picătură care pusese capăt căsniciei lor. Nu va mai rămâne, era hotărâtă

să plece, şi aşa făcuse. Orbită, îndurerată, fără să mai gândească coerent, confuză şi speriată, şi suferind atât de cumplit...

Roz se ridicase din pat şi-şi strânsese genunchii la piept, rezemându-şi capul transpirat pe braţe. Suspinele de tristeţe lăsaseră încet-încet locul unei dureri teribile şi unui sentiment de pierdere şi remuşcări. Nu ştiuse atunci că nu judeca limpede, când îşi făcuse bagajele şi îl părăsise.

Nu ştiuse că era însărcinată şi că în organismul ei se războiau o mulţime de hormoni noi, ciudaţi. Nu ştiuse că toate idealurile pentru care luptase în căsnicia ei - cariera şi independenţa - nu fuseseră, de fapt, ceea ce îşi dorise cu adevărat. Erau o mulţime de lucruri pe care nu le ştiuse şi pe care acum le ştia, dar era prea târziu.

*
* *

Roz îşi înălţă capul, nevenindu-i să creadă că aude maşina Magdei. Trecuseră trei zile de la plecarea lui Edouard. Terminase de făcut valizele cu o noapte în urmă şi sperase că va fi de mult plecată, înainte de întoarcerea prietenei sale de la Amsterdam.

- Ei, haide! protestă Magda mai târziu, când stăteau pe terasă şi beau ceai cu gheaţă. Ar fi putut avea orice translator pentru treaba asta; de ce tu? Vrea să se împace cu tine, şi te va duce pe insula lui de granit, şi îşi va face de cap cu tine, iar dacă eşti deşteaptă, n-o să-l laşi să-ţi scape atât de uşor, de data asta.

Acesta era motivul pentru care voia să-i povestească Magdei despre problemele sale. Relaţia ei cu Edouard era mult prea complexă pentru ca Magda s-o poată înţelege.

Scutură din cap.

- Crede doar că sunt cea mai potrivită persoană pentru această activitate. Nu mai vrea să aibă de-a face cu mine, din alt punct de vedere.

- Şi îţi pare rău? întrebă Magda încet, privindu-şi prietena, curioasă.

Roz zâmbi în defensivă.

- Bineînţeles că nu. Ce-a fost între noi s-a sfârşit şi voi merge în Corsica pentru că este o afacere prea bună şi foarte bine plătită. Faptul că el este încă soţul meu, este irelevant.

- M-hm, aceeaşi carieristă dintotdeauna, mormăi Magda. Acum ştiu de ce-ai eşuat. Bărbaţilor nu le plac femeile independente...

- Şi de când eşti tu specialistă în căsătorii? o întrerupse Roz, pierzându-şi răbdarea. Să ştii că în dragoste nu este totul numai lapte şi miere. încearcă, şi ai să vezi.

- Poate aşa am să fac, spuse Magda, misterioasă.

Roz ştiu că prietena ei punea ceva la cale. Probabil că-şi găsise pe cineva şi abia aştepta să-i spună. Cum Roz mai avea cincisprezece minute libere, se hotărî s-o lase să-i povestească, scăpând astfel de întrebările stânjenitoare despre Edouard şi căsătoria ratată.

Avu timp să reflecteze asupra rupturii din căsnicia

ei mai târziu, în ziua aceea, când ateriză pe aeroportul din Bastia. Totul se sfârşise, nu mai exista speranţa unui viitor împreună, şi nu putea schimba situaţia cu nimic.

Corsica era exact cum şi-o închipuise ea: foarte frumoasă şi totuşi sălbatică şi misterioasă. Optă pentru un taxi, preferând să nu-l sune pe Edouard la numărul pe care i-l dăduse, şi astfel să-şi anunţe sosirea.

Era insuportabil de cald în taxi, iar călătoria a fost lungă. Castelul se afla în partea de nord a insulei şi Roz îşi ţinuse de multe ori respiraţia şi chiar îşi închisese uneori ochii când şoferul vorbăreţ conducea pe serpentinele din munţii pe care trebuia să-i traverseze.

Ajunseră, în sfârşit, în faţa unei porţi de fier, iar Roz răsuflă uşurată. Plăti şoferului şi ieşi. Taximetristul plecă şi ea rămase pe loc să-şi tragă sufletul.

La naiba, îşi zise ea privind prin grilajul porţilor masive de fier şi văzând, cam la doi kilometri mai jos pe drum, un castel masiv, cu două etaje; nu era nici o sonerie aici. Târându-şi valiza printr-o intrare îngustă, o ascunse în spatele unui stejar, după care porni spre castel. Cel puţin, drumul era umbrit şi, pe măsură de Roz se apropia mai mult de castel, începea să-şi dea seama cât era de imens şi impresionant. Era evident că Pierre Brissant era foarte bogat, dar nici nu se aşteptase să fie altfel. Edouard nu-şi oferea serviciile oricui.

Nu răspunse nimeni când sună la intrarea principală, impresionantă, a casei. Se uită la ferestrele înşirate pe faţada clădirii, dar nu observă nici un semn de viaţă. înconjură casa, găsind numeroase terase şi balustrade din piatră, care coborau spre o piscină, poteci ascunse şi căsuţe gri dispuse pe mai multe nivele, precum şi cea mai frumoasă grădină mediteraneană din câte văzuse Roz.

Rămase sprijinită de o balustradă, admirând frumuseţea şi calmul locurilor. Privi marea cum se întindea spre orizont, iar Roz îşi spuse că asfinţiturile erau cu siguranţă spectaculoase, acesta fiind probabil şi motivul pentru care castelul fusese construit exact în acest loc.

Pentru prima oară o traversă un fior de plăcere la gândul că-şi va petrece aici o lună şi că, poate, cine ştie...

Nu, imposibil, refuză ea să viseze, întorcându-se. Edouard n-o mai voia; niciodată n-o dorise şi totuşi nu voia să-i dea drumul...

Auzi un râs şi se întoarse spre direcţia din care venise sunetul. Râsul unei femei. Privi în jos, spre grădini, căutând cu privirea orice formă de viaţă.

Deodată Roz împietri. Mai jos, lângă piscină, era un cuplu. Cei doi erau pe jumătate ascunşi de vegetaţie, întinşi pe o pătură aşezată pe iarba deasă. Acum nu se mai auzea nimic, pentru că cei doi făceau dragoste. În aer liber!

Roz închise ochii şi se întoarse. Nu suporta să

vadă mai mult. Femeia cu păr lung, roşcat, era frumoasă; chiar şi de la distanţă, Roz putea să-şi dea seama de acest lucru, deşi n-o vedea cu claritate. Iar pe bărbatul cu care făcea dragoste, bronzat, cu păr negru, umeri laţi şi picioare musculoase, îl recunoscu imediat, gelozia provocându-i o durere fizică insuportabilă.

Bărbatul care făcea dragoste cu acea femeie frumoasă era... soţul ei, Edouard.

Roz fugi, înconjurând casa. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi, în panica ei, nu auzi că cineva o striga. Tot ce-şi dorea era să scape, să fugă cât mai departe.

- Doamna De Vine ?

Roz se opri, gâfâind. Se uită lung, stupefiată, la menajera în uniformă, care o privea din uşa principală a castelului.

- Doamna De Vine? repetă femeia, apropiindu-se de ea. N-am auzit când aţi venit cu maşina.

Roz se luptă să-şi revină. Îşi dădu la o parte, furioasă, părul de pe frunte şi se întoarse spre femeie. Nu mai putea rămâne aici, nu acum, nu după ceea ce văzuse. Voia să plece, să fugă spre poarta principală, să-şi ia geamantanul şi să părăsească cât mai repede insula asta.

- Am... am nevoie de un taxi... cheamă-mi un taxi, rosti ea repede.

Femeia o privi ca pe o nebună.

- Nu rămân, îi spuse Roz cu fermitate.

Strânse din pumni, dorindu-şi să se poată ţine pe

picioarele care începuseră să i se înmoaie.

- Geamantanul meu este lângă poartă şi...

- Roz?

Se răsuci brusc. Edouard venea spre ea din direcţia din care ea tocmai fugise. Era un gând oribil, monstruos, de care îi era ruşine. Se gândise că el nu putuse să termine ce începuse cu iubita lui, pentru că era deja îmbrăcat cu pantaloni de bumbac şi tricou alb. Făcuse oare vreun zgomot pe terasă, care-i avertizase pe cei doi îndrăgostiţi, iar aceştia se îmbrăcaseră?

- Care-i treaba cu valiza? o întrebă el de parcă ar fi fost cel mai important lucru de pe lume.

Roz presupuse că acesta era mecanismul lui de apărare, care-l făcea să se comporte ca şi cum nimic nu se întâmplase. Sigur, el n-avea nici cea mai mică intenţie să-i dea ei de bănuit că şi iubita lui era prezentă în casa lui Pierre Brissant.

Înghiţi cu greu în sec, iar gândurile începură să i se învârtească haotic în minte. Să insiste să plece? Dar astfel ar demonstra că-i păsa mai mult decât voia să lase să se vadă. Oh,
Doamne, soţul ei avea o amantă şi avea intenţia să i-o fluture prin faţă. Dar de ce-i făcea asta? îi spusese că nu mai exista nimeni în viaţa lui şi că nu vrea să divorţeze. N-o voia nici înapoi, gândi Roz speriată, dar poate că voia s-o pedepsească pentru că-l părăsise.

- Taxiul... m-a adus până-n faţa porţii, răspunse Roz pe un ton surprinzător de calm.

Era uimită de propria ei forţă apărută instantaneu. Nu va mai reuşi s-o rănească, dar această gelozie dureroasă era greu de suportat.

- Mi-am lăsat valiza lângă poartă şi am venit pe jos până aici. Tocmai am... am ajuns.

O auzise oare c-o rugase pe menajeră să cheme un taxi?

El zâmbi şi se întoarse spre menajeră să-i spună să trimită pe cineva după valiză.

- Mă bucur c-ai ajuns atât de repede, Roz. Avem mult de lucru.

Se apropie de ea, iar Roz îngheţă când el o luă de braţ. Nici măcar nu observă crisparea ei şi continuă nestingherit, conducând-o înapoi în spatele casei. Roz merse cu el pentru că n-avea ce altceva să facă. Abia de mai putea gândi limpede.

- Ai fi putut totuşi să mă suni de la aeroport. Mi-ar fi făcut plăcere să vin să te iau chiar eu.

Adică ai fi vrut să nu fii luat prin surprindere, interpretă Roz afirmaţia lui. Desigur, nu voia ca ea să afle că are o amantă, pentru că i-ar oferi un avantaj asupra lui. Atunci ar avea un motiv bun să divorţeze, fără consimţământul lui.

- Nu rămân, zise brusc Roz.

Edouard se opri şi o privi de parcă ar fi fost nebună.

- Ce vrei să spui? De-abia ai ajuns.

Privirea lui era întunecată şi sfidătoare.

- Ideea asta este o nebunie. Nu pot lucra cu tine. Nu voi lucra cu tine şi...

- Şi este prea târziu să te mai răzgândeşti, Roz! explodă el pe neaşteptate, paralizând-o. Eşti aici, ai semnat un contract şi o dată în viaţa ta vei face ce ţi se spune!

Ştia cât de uşor îşi pierdea răbdarea Edouard, dar această izbucnire era ridicolă. Conştiinţă încărcată? Nu, mai degrabă frustrare că fusese întrerupt de sosirea ei neaşteptată...

O apucă din nou de braţ şi, enervat, o conduse spre treptele terasei. Pentru o clipă, Roz se temu c-o va duce direct spre amanta lui, dar el ocoli zona piscinei şi o conduse printr-o altă grădină secretă până la terasa uneia dintre căsuţele pe care le admirase de sus, de pe terasa castelului.

- Aici vei sta, spuse el cu răceală. Eu sunt în casa aceea, continuă el, făcându-i semn cu capul spre o căsuţă de oaspeţi identică cu a ei, situată puţin mai departe.

Roz clipi, începând să realizeze cât se înşelase. N-avea nevoie de ea ca să-l ajute. Aceasta era o pedeapsă. Voia s-o pedepsească pentru tot ce-i făcuse.

- Nu te voi ierta niciodată, Edouard, niciodată! explodă ea brusc. Te înşeli dacă îţi închipui că mă poţi umili. Pentru asta, mai întâi trebuie să-mi pese - şi nu-mi pasă, aşa că orice pedeapsă ai fi plănuit pentru mine, n-o să-ţi reuşească. Nu mă poţi răni; nu-ţi voi permite...

Vocea ei se pierdu, când observă că el o privea ca pe o isterică. O privea cu ochii mari şi uimit, iar ea

suspectă că aceasta era tot o parte din pedeapsă - s-o facă să creadă că el este nevinovat, iar ea nebună.

- Te las să-ţi despachetezi valiza şi să te faci comodă. încearcă să te şi odihneşti puţin. Se pare că te-a afectat căldura. Sunt în căsuţa de vizavi, dacă ai nevoie de mine...

- N-am nevoie de tine! replică Roz, sfidătoare, hotărâtă să se răzbune cumva pe el.

Privirea lui Edouard se îngustă.

- Nu, n-ai avut niciodată nevoie de mine şi asta a fost problema, Roz. Poate cât vei sta aici, pe insula asta frumoasă, vei reflecta şi la ce ţi-am spus şi poate vei regreta.

- Aşadar, este o pedeapsă! strigă ea. Mă pedepseşti, dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat. Nici măcar nu arunci o singură privire înapoi să-ţi vezi propriile greşeli.

Edouard se încruntă, iar umerii i se încordară ca şi cum ar fi încercat din răsputeri să se controleze.

- Ai vorbit numai prostii de când ai venit. Odihneşte-te şi poate astă-seară, la cină, îţi vei fi revenit îndeajuns, ca să avem o discuţie măcar pe jumătate normală!

Se întoarse şi porni spre căsuţa lui, lăsând-o pe Roz privind în urma lui, fără să-i vină să creadă. Da, vorbise numai prostii de când sosise, pentru că ceea ce văzuse aproape o înnebunise, şi totuşi el avea tupeul să creadă că era ceva în neregulă cu ea. El era dementul, să apară cu amanta în faţa ei. Oare acum îl aştepta acolo, să continue de unde rămăseseră în

grădină...? îşi înfipse degetele în păr. Oh, era îngrozitor, de nesuportat. împinse uşa de la intrare, trecu de livingul spaţios şi răcoros şi merse direct în dormitor. Se aruncă pe pat şi începu să plângă cu suspine, furioasă.

*
* *

Mai târziu, când i-a fost adusă valiza, despachetă şi făcu un duş lung rece în baia micuţă cu pardoseala de marmură. Aşadar, în urmă cu un an, suspiciunile ei fuseseră reale. Edouard nu renunţase la femei după ce se căsătorise cu ea.

Se aşeză în dreptul unei ferestre deschise din living, ca să-şi usuce părul cu prosopul. Acum era întuneric şi foarte cald, dar aerul era uscat. Stătea în întuneric, ghemuită într-un fotoliu. La Edouard era lumină şi putea să-l vadă mişcându-se, singur, prin casă. Amanta sa nu era acolo şi Roz se întrebă unde putea fi. Oare o trimisese undeva să-l aştepte până termina el lucrul? Speculaţiile erau chinuitoare, iar Roz se dădu bătută. Nu va accepta ca asta s-o afecteze.

Se îmbrăcase deja, când auzi paşi afară, în curte. Edouard nu intră, ci rămase în faţa uşii deschise şi o strigă.

- Am pregătit masa. Este gata. în curte, la mine!

Roz îi simţi până-n oase ordinul scurt. O lună întreagă o aştepta asemenea atmosferă. Răceala lui, pedeapsa lui.

Cinci minute mai târziu veni în curte.

- ăăă... cinăm singuri? îl întrebă ea, aşezându-se

la masă.

Ar fi trebuit să-i fie foame, dar nu-i era. Cum ar mai fi putut
mânca după ceea ce văzuse mai devreme?

- Da, şi probabil aşa va fi mai tot timpul, răspunse el, turnând vin în pahare înainte de a se aşeza în faţa ei. Lui Pierre îi place să dea petreceri la castel aproape în fiecare noapte, cât stă aici. Îi place să se distreze cât mai mult şi, după cum ştii, genul ăsta de viaţă nu-mi place. Prefer să cinez aici şi să mă relaxez la sfârşitul unei zile de muncă.

Dar nu se comportase deloc aşa când fuseseră căsătoriţi, cel puţin nu în ultimele luni. Întotdeauna îşi luase de lucru acasă sau stătuse la birou până târziu. Roz îl privi cum servea salata.

- Şi presupun că te aştepţi ca şi eu să gătesc din când în când? sugeră ea ironic.

- N-aştept nimic de la tine, Roz, nimic în afara talentelor tale de traducătoare. Aici există un personal care are menirea să aibă grijă de toate necesităţile noastre. Am pregătit eu masa în seara asta pentru că personalul are liber azi şi, în plus, am considerat că cel mai bine ar fi ca, în prima seară pe care ne-o petrecem împreună, să nu fim întrerupţi.

- De ce?

Se răzgândise? Voia să divorţeze, până la urmă?

- Pentru că vreau să-ţi spun cam la ce se referă munca noastră aici.

- Bineînţeles, murmură Roz.

Ea îşi înclină capul şi îşi fixă privirea asupra

mormanului de salată cu care Edouard îi umpluse farfuria. Muncă, doar pentru asta veniseră aici. Încet, începu să mănânce.

- Te-am auzit plângând, spuse Edouard după o vreme.

Roz puse furculiţa jos şi întinse mâna după paharul cu vin.
Îl privi cu interes. Vocea lui sunase de parcă i-ar fi păsat, dar era imposibil aşa ceva.

- Cred că te înşeli. N-am mai plâns de multă vreme.

- Azi ai plâns. Nu m-am înşelat. Sunt obişnuit cu astfel de manifestări, îţi mai aduci aminte? Mi se rupea inima când te auzeam plângând după ce ne certam.

Roz nu spuse nimic şi continuă să mănânce, deşi înghiţea cu noduri.

- Aşadar, de ce-ai plâns? insistă el. Dacă îţi este de nesuportat să lucrezi cu mine, pot aranja să ne vedem cât mai puţin, deşi asta ar adăuga o tensiune în plus.

Deci asta voia, să lucreze separat, în aşa fel încât să-şi poată vedea mai departe de aventura lui sordidă fără ca ea să ştie.

- Suntem amândoi profesionişti şi destul de maturi, ca să putem lucra împreună, Edouard. Vreau să terminăm cât mai repede cu putinţă.

El îi mai turnă puţin vin.

- Cât de bine îl cunoşti pe acest Pierre Brissant? întrebă ea.

Roz fu uşor mirată când văzu degetele lui albindu-se,
strângând puternic sticla de vin când o puse pe masă.

- De ce întrebi?

Ea se rezemă de spătar, ţinând cu ambele mâini paharul de vin şi privindu-l, fiindcă ceva o avertiza să nu rateze nici una din expresiile lui.

- Aş vrea să cunosc situaţia înainte de a începe să lucrăm. Am impresia că-ţi este mai mult prieten decât client.

- De ce crezi asta?

Roz simţi că întrebarea sunase un pic îngrijorată.

- Faptul că ne bucurăm de ospitalitatea lui. Practic, ne-a întins covorul roşu. Condiţii excelente, propriul nostru personal, iar tu pari a cunoaşte foarte bine locul. I-ai dat un ordin menajerei, ceea ce mă face să cred că eşti foarte bine cunoscut. De când eşti aici?

- De când am plecat de la tine, din Provence.

- Deci, povesteşte-mi despre el şi cu ce se ocupă.

Edouard o studie cu atenţie peste masă înainte de a-i
răspunde.

- Cred că asta mai poate aştepta până mâine, spuse el în cele din urmă. Probabil că eşti obosită. Aerul de munte este diferit aici, în Corsica. Vrei cafea?

Roz clătină din cap.

- Nu, mulţumesc.

îi va fi suficient de greu să adoarmă în seara asta şi fără influxul de cafeină. Avea impresia că el voia să pună capăt zilei şi să scape de ea, ca să se întoarcă la iubita lui. Dar unde era acum? O irita că nu ştia mai multe, deşi nu voia să recunoască. Femeia dispăruse. Louisa era în zonă? Era şi ea oaspete?

- Are familie? întrebă ea.

Poate că frumoasa roşcată era sora sau fiica lui Pierre...

Spre surprinderea ei, Edouard se ridică brusc şi rosti la fel de brusc:

- Nu, nu are. Acum te rog să mă scuzi, mai am ceva de lucru...

- Sunt sigură că ai! murmură ea, fără să vrea.

El o privi complet surprins.

- Şi acum ce s-a mai întâmplat?

- Oh, iartă-mă că a sunat atât de neoriginal - zise ea pe un ton sarcastic - dar tu ce dracu’ crezi?

Ochii lui străluciră metalic.

- N-am idee la ce te referi...

- Oh, ba da! exclamă Roz. Şi te dispreţuiesc şi mai mult pentru că încerci să pari atât de nevinovat, având în vedere tot ceea ce faci...

- Ce dracu’ te-a apucat?

Înconjură masa şi o prinse cu putere de braţe.

- Dumnezeu ştie că eram sigur că nu ne va fi uşor, dar de acum chiar exagerată. Eşti aici abia de câteva ore şi deja îmi faci viaţa un calvar...

- Şi ţi-o voi face şi mai rea până vom termina lucrul!

Încercă să se elibereze din strânsoare, dar degetele lui o
strânseră şi mai tare.

- N-am vrut să vin aici, dar pentru un moment am lăsat garda jos şi am acceptat pentru că... pentru că...

- De ce, Roz? Poate pentru că ai sperat că mă convingi să divorţăm?

- Nu, la naiba! Nu din cauza asta, ci...

- Deci nu vrei să divorţezi! Atunci ce vrei? o întrebă el furios. Să înţeleg c-ai acceptat, ca să mă pedepseşti sau ceva asemănător? Ai venit ca să fii cât mai dificilă şi imposibilă, ca atunci când eram căsătoriţi?

Deodată ea reuşi să-şi elibereze mâna şi primul impuls a fost să-l lovească peste faţă. Nu pentru ce sugerase, ci pentru acea frumoasă roşcată care, acum, era pentru el ceea ce ea nu va mai putea fi niciodată. Iubita lui, amanta lui, femeia care primea toată afecţiunea lui, o corsicană care-i va oferi tot ceea ce ea nu putuse să-i dea. Oh, Doamne, cât îl ura!

El îi prinse mâna şi i-o imobiliză.

- Asta-i ceva nou, zise el lângă obrazul ei. Violenţă. încă nu ajunseserăm la stadiul ăsta.

- Pentru că încă nu mă provocaseşi îndeajuns, Edouard, şopti ea, înfuriată.

- Dar acum am reuşit şi sunt curios să ştiu de ce. Să fie oare pentru că nu te vreau în patul meu în noaptea asta?

Ochii ei se măriră.

- Nu fi ridicol!
- Chiar este atât de ridicol? Sexul n-a fost o problemă...

- Şi nici acum nu este, pentru tine, nu-i aşa? strigă ea. Nu... nu vrei să divorţăm... şi... şi de ce ai vrea când... când...?

Vocea i se frânse într-un suspin. Nici măcar nu putea să rostească ceea ce văzuse că făcea el cu roşcata aceea, în grădină. O durea, o durea îngrozitor. Şi, indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea încă îl mai iubea.

- Dă-mi drumul! ţipă ea, aproape izbucnind în plâns.
- Aş vrea să pot, şopti el şi deodată o sărută cu pasiune. Atunci ea ştiu că suferinţa abia acum începea. Crezuse că
suferise destul până acum, dar în ce-l privea pe Edouard De Vine, niciodată nu va fi suficient.

Capitolul 4

Roz se încorda, încercând să nu cedeze emoţional. Ar fi fost un dezastru.

Suportă sărutul dur - care exprima mai degrabă răzbunare, decât afecţiune. Asta o şi ajutase să nu cedeze nervos. Dacă sărutul ar fi fost cum era odinioară, la începutul relaţiei lor, atunci ar fi dat serios de belea.

După aceea, când sărutul se îmblânzi, pericolul crescu. Nu o mai ţinea imobilizată, fiindcă ea oricum nu încerca să scape. Nici nu i se supunea, dar nu se putea împiedica să nu i se topească în braţe. Lăsă parfumul, parfumul lui Edouard, să-i invadeze simţurile până când îşi dori să i se abandoneze în braţe.

Dorul de el o învălui, stimulându-i emoţiile până strigă în sinea ei după tot ce pierduse. Încă îl mai iubea, încă îl mai dorea, iar când acceptase să vină aici, poate sperase... Dar nu, nu trebuia să cedeze. Trebuia să fie tare.

- Nu...

Atât reuşi să spună când buzele lui îi abandonară gura şi porniră pe linia gâtului, iar mâinile îi cuprinseră talia.

Nu o măgulea faptul că încă mai avea puterea de a-l stimula sexual. Aceeaşi putere o mai avea şi altcineva, o altă femeie cu care-l văzuse mai devreme.

- Nu! strigă ea din nou, de această dată cu mai multă hotărâre.

Se smulse din îmbrăţişarea lui, iar el o eliberă atât de uşor, încât Roz ştiu că se juca, de fapt, cu ea. în definitiv, va putea fi satisfăcut mai târziu, de iubita lui...

- Nu mai face asta, Edouard, îl rugă ea pe un ton îngroşat.

îşi ridică mâna să şteargă acel sărut de pe buze, dar el îi
prinse mâna şi o opri, ştergându-i-le el cu degetul mare.

- N-am să mai fac, zise el încet. Decât dacă ai să mă provoci din nou şi atunci eu nu voi mai fi răspunzător. Nu te mai purta aşa, Roz, pentru că mă va dezgusta mai mult ca pe tine. Acum du-te la culcare şi mâine dimineaţă vom începe de la zero şi vom uita că amândoi încă mai avem capacitatea de a ne excita reciproc.

Ea nu-i răspunse pentru că nu găsi nimic de zis. Dorinţa de a-l răni îi trecuse. El părea capabil s-o rănească mult mai mult. Se întoarse şi, fără nici un cuvânt, plecă spre căsuţa ei.

După ce închise uşa, rămase multă vreme rezemată cu spatele de ea, lăsând durerea să treacă, aşteptând să se liniştească şi după aceea să adoarmă.

Roz se opri la umbra unui măslin şi o privi pe roşcata subţire cum străbătea înot lungimea piscinei. Sperase ca, dimineaţa devreme, înainte ca ceilalţi să se trezească, să găsească piscina liberă şi să înoate un pic, dar femeia i-o luase înainte. Se întoarse,

ascunzându-se în umbră, sperând să nu fie văzută şi Edouard să nu i se alăture iubitei, pentru că, dacă i-ar fi văzut din nou, inima i s-ar frânge.

Lucra aici? Făcea parte din familia Brissant? Părea să se simtă ca acasă. Poate că era o secretară, secretara lui Brissant? Trebuia oare să lucreze cu ea?

Se întoarse în căsuţă şi se strădui să-şi pregătească micul dejun. Putea face faţă situaţiei, însă va avea nevoie de un pic mai multă voinţă şi de o gândire modernă. De ce nu era posibil ca soţia părăsită şi amanta unui bărbat să se întâlnească şi chiar să devină prietene? Foarte puţin probabil, dacă soţia părăsită era ea însăşi!

Căsuţa avea o mică bucătărie, iar frigiderul era plin. Încălzi în cuptorul cu microunde un croissant, îşi pregăti o cafea şi le aşeză pe măsuţa din curte.

Roz se întrebă ce vor crede ceilalţi locatari despre faptul că doamna şi domnul De Vine locuiau separat. Edouard îi spusese lui Brissant că sunt despărţiţi? Se părea că da, altfel Edouard ar fi insistat să ocupe amândoi aceeaşi căsuţă. Era numai vina Magdei care-i sugerase că Edouard dorea să se împace cu ea, semănându-i astfel speranţa în inimă.

- Mda, întotdeauna ţi-a plăcut să te trezeşti devreme, remarcă Edouard, apropiindu-se.

Venea dinspre piscină. Roz îl privi din cap până-n picioare.

- Ai înotat? îl întrebă ea pe un ton oarecum sarcastic.

Cum de nu dăduse peste el, n-avea idee.

- Nu, am alergat pe plajă. Sunt nişte scări care duc la o plajă îngustă, dar fii atentă - scările sunt abrupte şi inegale. Dacă aluneci, rişti să te accidentezi foarte grav.

El se aşeză la masa ei, iar Roz îl privi cu răceală.

- îţi mulţumesc pentru avertisment. Voi avea grijă să nu fii în spatele meu când le voi coborî.

- De ce eşti atât de nesuferită, în dimineaţa asta, Roz? Ştii bine că nu ţi-aş face nici cel mai mic rău.

Menajera aduse o ceaşcă de cafea pentru el, iar Edouard o rugă să revină mai târziu şi să facă curat în cele două căsuţe. După ce plecă menajera, Roz replică:

- Răul poate fi provocat în mai multe feluri, nu numai fizic, Edouard.

- Ce vrei să spui prin asta? o întrebă el, rezemându-se de spătarul scaunului ca să-şi bea cafeaua. Te referi cumva la tortura psihică?

- Poate, murmură ea, hotărâtă să nu mai continue discuţia. Deci, ce program avem azi? îl întrebă.

Cu cât începeau mai repede lucrul, cu atât mai repede îşi va găsi ceva cu care să-şi ocupe mintea, în loc să se gândească la el şi iubita lui.

- Vom lucra în biroul din castel în fiecare dimineaţă, vom lua o pauză de masă la prânz, urmată apoi de siestă, şi vom mai lucra, după aceea, câteva ore înainte de cină, îi spuse el.

- Toţi vom lucra în birou?

El o privi lung.

- Tu şi cu mine. Pierre nu prea va sta pe aici. De

fapt, ar fi posibil nici să nu-l întâlneşti.

Roz nu se putu abţine să nu inspire adânc, când află asta. Se aşteptase să lucreze cu amândoi.

-În acest caz - zise ea - nu văd de ce-am lucra şi noi împreună. Pot lucra şi aici, în căsuţă. Aş prefera această variantă...

- Pentru că vrei să mă vezi cât mai rar posibil...? o întrebă el, strălucindu-i enervarea în ochi.

-În parte, încuviinţă ea încet, uşor uimită de cât de repede se supăra el în ultima vreme. Dar ştii că-mi place să fiu singură când lucrez...

- Imposibil! exclamă el, ridicându-se brusc în picioare. Din acel birou nu va ieşi nici o hârtie. Şi acum, dacă eşti gata, îţi sugerez să ne apucăm de treabă.

Roz se ridică repede de pe scaun.

- Sigur, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine, zise ea scurt.

- De acord cu tine, spuse el simplu.

Porniră, tăcuţi, spre castel, Edouard conducând-o, mergând la câţiva paşi în faţa ei. Ei îi era deja cald când sfârşiseră de urcat numeroasele terase şi ajunseseră la clădirea principală. Nu se vedea nimeni în jur, nu se zărea nici măcar un membru al personalului, ca şi cum ar fi fost singuri.

Interiorul castelului era aşa cum îşi imaginase Roz: impresionant. Totul arăta cât de bogat era Pierre Brissant. Biroul se afla în aripa din faţă a clădirii, cu vedere spre grădina şi spre balustrada de care se sprijinise ea când venise şi auzise râsul de lângă

piscină. Se apropie de fereastra înaltă care se deschidea spre terasă şi dădu draperia la o parte.

- Lasă uşile închise, ordonă Edouard.

Roz se întoarse spre el.

- Nu le deschideam, voiam doar să mă uit pe fereastră, dar un pic de aer proaspăt n-ar strica.

Edouard traversă camera şi deschise puţin una dintre uşile dinspre terasă.

- Ai dreptate, e foarte cald aici. O să lucrezi lângă fereastră. îţi reamintesc despre confidenţialitatea şi necesitatea de a păstra secretul acestei afaceri, începu el, însă se opri când Roz oftă, uşor nerăbdătoare.

- Am semnat deja contractul, Edouard. Discreţia mea este garantată.

- Da... da, ştiu, murmură el, trecându-şi o mână prin păr.

Roz cunoştea acest gest şi ştia că era provocat de stres. Nu
voia să i-l accentueze începând şi ea cu întrebările. Va afla curând ce presupunea munca lor şi se rugă să nu fie nimic suspect. Oftă pentru sine şi se aşeză la biroul din dreptul ferestrei. în loc să aibă mintea ocupată cu gândurile la roşcată, la Edouard şi la motivul pentru care acesta încerca s-o pedepsească, ar fi fost mai bine să încerce să descopere ce se petrecea aici, la Château de Floris. Pierre Brissant, deşi era extrem de bogat şi îşi permitea o viaţă luxoasă, plină de distracţii, îşi ignorase afacerile, iar situaţia lui financiară devenise tulbure. Ei bine,

curând va afla ce fel de om este. Poţi să-ţi dai seama de caracterul unui om din afacerile lui financiare.

Edouard trânti pe masa ei un teanc imens de dosare.

- Uită-te prin astea. Sunt vechi de cinci ani, dar te vor ajuta să-ţi faci o impresie despre ce aştept de la tine.

Roz le privi, apoi se uită la Edouard.

- Toate astea n-ar trebui să fie într-un calculator?

El clătină din cap.

- Aşa va fi, după ce-am să fac ordine în ele. Până atunci vom lucra după vechiul stil.

La prânz Roz deja îşi simţea capul învârtindu-se. Era prea târziu ca să se apuce acum de tradus, dar măcar ştia la ce să se aştepte şi nu-i prea făcea plăcere. Edouard voia fiecare act tradus din germană în franceză şi engleză, şi invers. Erau atât de multe, încât Roz îşi spuse că nici o armată de traducători n-ar putea termina lucrul într-o lună.

De fiecare dată când arunca o privire spre el, îi vedea încordarea de pe chip. Acum soarele bătea în cameră şi era extrem de cald.

- E insuportabil! pufni Roz exasperată. Se ridică şi deschise larg ferestrele.

- Să văd dacă găsesc vreun aparat de aer condiţionat portabil, sugeră Edouard.

- Când se serveşte masa? îl întrebă Roz când ajunse la uşă.

Avea nevoie de o pauză şi un pic de aer curat. Edouard se

opri, se uită la ceas şi spuse scurt:

-Acum. Întoarce-te aici la ora patru.

Şi cu asta trânti uşa în urma lui. Roz se rezemă de spătarul scaunului şi îşi cuprinse capul în mâini. Era extenuată şi presupuse că şi Edouard era. El avea rolul să-i sorteze toată această reţea financiară de investiţii şi acţiuni, să pună ordine în ea şi apoi Roz s-o traducă. Era enorm de lucru. Acum putea să-şi facă o idee despre ce însemna munca lui Edouard.

În timp ce se întorcea încet la căsuţa ei, îşi spuse că, pentru cât era de bogat, Brissant nu era tocmai deştept, iar Edouard ştia acest lucru. Oftaturile exasperate care se auzeau la fiecare câteva minute, în celălalt capăt al camerei, o deranjaseră. Edouard avea foarte mare succes şi îşi putea alege clienţii, aşa că nu înţelegea de ce acceptase această afacere. Poate că, atunci când acceptase, nu ştiuse ce presupunea acest contract.

Nu-i treaba mea, îşi spuse ea, mâncând un bol de salată pe care menajera i-l lăsase în frigider. Mai târziu se schimbă şi-şi puse un costum de baie şi, luându-şi un prosop cu ea, merse să descopere plaja. Nu se vedea nici picior de Edouard sau de altcineva. Se întrebă dacă nu cumva mânca împreună cu roşcata, lângă piscină, dar imediat îşi alungă acest gând.

Roz înotă în valurile puternice ale mării până începură s-o doară muşchii. Asta o ajută să-şi mai elibereze mintea. Se întinse apoi pe prosop, la soare. Era gata să aţipească, când auzi din nou râsul fetei.

Tot corpul i se crispă şi îşi muşcă buzele, refuzând să deschidă ochii. Râsul se auzise destul de departe şi nu-i era teamă că Edouard o va aduce pe plajă. Tipa nu părea genul de femeie care să stea pe plajă, ci mai degrabă pe marginea unei piscine cu un cocteil în mână.

- Niciodată să n-adormi la soare, îi şopti o voce blândă la ureche, un pic mai târziu.

Roz nu deschise ochii, se rostogoli doar pe burtă şi-şi sprijini capul pe braţe.

- Pleacă. Nu-i încă patru, murmură ea.

Clipi când deschise ochii şi îl văzu alături de ea, privind marea. Nu-l simţise când venise şi se aşezase lângă ea. Părea extenuat şi încordat.

Roz se ridică în capul oaselor.

- Am impresia că suntem singuri pe aici, comentă ea în cele din urmă.

- Nimeni nu prea foloseşte plaja.

- Nu mă refeream numai la plajă, ci la întreaga proprietate. Până acum n-am văzut decât o menajeră. Cum de ştii că nimeni nu foloseşte plaja?

El se întoarse şi o privi de parcă n-ar fi înţeles întrebarea.

Roz insistă.

- Vorbeşti de parcă ai mai fi fost pe aici.

Ochii lui scăpărară, furioşi.

- Ştii bine că am stat aici de când am plecat din Provence. Ce faci acum, mă interoghezi? izbucni el.

Roz îl privi indignată.

- Nu, deloc, dar de ce te răsteşti la mine? Am spus

doar că n-am mai văzut pe nimeni pe aici, în afara menajerei şi...

- Eşti aici să munceşti, nu să-ţi faci prieteni...

- Păcat că tu nu respecţi această regulă, izbucni ea înainte să se poată abţine.

îşi scutură violent prosopul de nisip.

- Ar fi bine să ne întoarcem! zise ea furioasă.

O ajunse din urmă în dreptul scării, dar fiind prea îngustă, o aşteptă pe ea să pornească înainte.

- Ştii, n-am crezut că va fi atât de rău, comentă el în spatele ei, când se aflau pe la jumătatea scării.

- Poftim? întrebă ea.

- Să sărim tot timpul unul la gâtul celuilalt.

- Nu s-a schimbat nimic, replică Roz.

- Credeam că s-a schimbat. Sperasem ca amărăciunea şi supărarea să se fi risipit.

Roz se opri şi se întoarse spre el. Amândoi se aflau cam la acelaşi nivel, el fiind cu o treaptă mai jos. Ea îşi simţi durerea şi probabil că şi el o simţise.

- La ce te aşteptai, Edouard? îl întrebă, disperată. Te aşteptai să rămânem prieteni după tot ce s-a întâmplat între noi?

Este un idealism pe care nu-l întâlneşti în realitate. Nu poţi iubi cum ne-am iubit noi şi apoi să rămânem doar prieteni.

- Şi atunci preferi ura şi duşmănia?

- Nu este vorba despre ce prefer, ci ceea ce primesc. Aminteşte-ţi că eu n-am vrut să vin aici. Tu m-ai căutat, iar eu am acceptat oferta ta pentru că m-ai convins că este imperativ s-o fac.

- Este imperativ, atât pentru mine, cât şi pentru tine...

- Doar pentru că vrei să mă pedepseşti!

Ochii lui redeveniră aspri şi ameninţători, iar buzele i se crispară într-o linie agresivă.

- Cine pe cine pedepseşte este cam greu să ne dăm acum seama, Roz. Nu numai c-ai devenit şi mai răutăcioasă decât erai, dar ai transformat asta într-o artă cultivată cu rafinament.

- Mda, mă întreb de unde-am învăţat! Orice elev trebuie să aibă un profesor, iar tu ai fost profesorul meu!

Se întoarse şi vru să urce în fugă restul treptelor, dar se împiedică şi încercă să se prindă de balustrada de lemn. Edouard întinse mâinile s-o prindă, dar în cădere, ea îl împinse şi, în următoarea secundă, Roz îl văzu, speriată, cum se dezechilibrează şi încearcă să se apuce de balustradă, dar rată. Ea îl prinse de mână, apoi de braţ, după care îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, încercând să-l protejeze, în timp ce se rostogoleau împreună pe scări, prăbuşindu-se unul peste altul pe suprafaţa plană a stâncii.

Rămaseră acolo, jos, îmbrăţişaţi, încercând să-şi recapete răsuflarea. El o ţinea atât de strâns în braţe, încât ea abia mai putea respira.

Edouard reuşi primul să vorbească.

- Nu ştiu dac-ai fi avut nevoie de un profesor care să te înveţe cum să fii o ticăloasă, dar eşti sigură că n-ai luat lecţii despre cum să-ţi omori soţul?Roz îşi îngropă faţa în gâtul lui.

- Oh, Doamne, nici măcar să nu glumeşti cu aşa ceva! murmură ea.

Aproape că-l omorâse; îşi dădu seama că ăsta ar fi fost cel mai cumplit lucru din viaţa ei. Nu mai era al ei, dar gândul că el n-ar mai exista... Înghiţi cu dificultate şi încercă să se adune. Exagera.

- Te simţi bine? încercă ea prudentă, privindu-l.

- Dar tu?

El îi zâmbi, şi ridică o mână să-i dea la o parte părul de pe frunte. Privirea lui devenise brusc blândă şi luminoasă, iar inima ei se strânse, când îşi aminti acea privire şi ceea ce urma de obicei.

- Oh, la naiba, sângerezi! strigă ea speriată.

Îi dădu la o parte părul de frunte, dezvăluind o tăietură adâncă. Era numai vina ei.

- Edouard, poţi merge? îl întrebă, ridicându-se clătinat în picioare.

- Roz, n-am nimic, îi răspunse el, şi încercă să-i demonstreze acest lucru, ridicându-se în picioare.

Dar demonstraţia nu-i reuşi. Din cauză că se ridicase prea brusc, se clătină ameţit şi trebui să se sprijine de stâncă.

- Ia-o-ncet, îl avertiză ea. Stai jos, mă duc după ajutor.

El râse şi îşi pipăi rana.

- Fii serioasă, nu-i decât o zgârietură.

- Lasă-mă să te ajut...

- Roz, n-am nimic, insistă el, iritat.

- Măcar lasă-mă să-ţi curăţ rana.

- Măcar, bombăni el resemnat, pornind din nou să

urce scările împreună. Este o trusă de prim ajutor în baie, îi spuse el, când ajunseră la cabana lui.

-încearcă să te întinzi pe pat, zise Roz şi se grăbi spre baie.

Se opri în baia micuţă şi privi în jur. Cu mâinile tremurând,
deschise trusa de prim ajutor şi luă dezinfectantul şi pansamentele.

- Ai baftă; n-ai nevoie de copci, spuse ea după ce-i curăţă tăietura.

El stătea pe marginea patului, în timp ce ea îl pansa. Edouard ridică mâinile şi-i cuprinse talia. Roz simţi cum îi creşte tensiunea şi ştiu că este în pericol. Era tot în costumul de baie şi ştia că el ar putea s-o trântească cu uşurinţă pe pat. Dar ştia, de asemenea, că n-o va face pentru că n-avea nevoie. Nevoile îi erau satisfăcute de altcineva.

- Cum aş putea fi norocos, când tu ai încercat să mă omori? o tachină el.

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui. Avea aceeaşi cămaşă, transpirată, pe care o purtase încă de dimineaţă. Dacă ar mai fi fost căsătoriţi - în adevăratul sens al cuvântului - i-ar fi scos cămaşa şi i-ar fi masat umerii, cum făcea de fiecare dată când el se întorcea după o zi obositoare, iar ea îl aştepta acasă.

Oh, dac-ar fi putut da timpul înapoi, ar fi fost acasă de fiecare dată când el s-ar fi întors de la serviciu. Greşise atât de mult şi fusese nevoie de o tragedie ca să-şi poată vedea greşelile.

- A fost un accident. N-am vrut să te împing pe scări, se scuză ea cu voce slabă.

El nu păru convins.

- Spune asta în faţa unui complet de judecată.

Roz zâmbi.

- Indiferent ce s-a întâmplat între noi, Edouard, nu-ţi doresc moartea.

- Ştiu, şopti el. Am văzut asta în ochii tăi si am simţit-o în braţele tale. Am văzut şi am simţit chiar mai mult decât atât, chérie.

Roz roşi. Încercă să se depărteze de el, dar asta ar fi demonstrat mai mult.

- Te-ai lovit serios la cap. Cine ştie ce gânduri ţi s-or mai fi ivit în minte?

- Într-adevăr, m-am lovit - spuse el hotărât - dar acum sunt în toate minţile.

Înainte de a-şi da seama, se trezi pe pat lângă el, apoi Edouard o imobiliză cu greutatea lui, împiedicând-o să se lupte.

- Nu-mi place să mă cert cu tine, Roz. Nu mi-a plăcut când eram împreună, nu-mi place nici acum. Nu ştiu ce se va întâmpla mai departe, în timpul pe care-l vom petrece împreună, dar ştiu că încă te mai doresc.

Gura lui se apropie de a ei, iar Roz nu fu suficient de rapidă ca să se ferească. Buzele lui i le striviră pe ale ei cu o pasiune pe care n-o mai simţiseră de multă vreme.

Cu o mişcare uşoară, el îi dădu jos o bretea a costumului de baie şi imediat îi prinse sânul în palmă;

urmă o explozie a simţurilor ei. Întregul corp i se arcui şi scoase un strigăt animalic de frustrare.

-Aşadar, încă te mai pot excita, şopti el cunoscător. Nu-mi imaginez cum ai avut curajul să mă părăseşti, continuă el cu buzele lângă obrazul ei.

O sărută din nou, ca o pedeapsă, străpungându-i parcă inima.

În cele din urmă îi eliberă gura si ea şi-o folosi în singurul mod în care se putea lupta cu el - cu cuvinte dure care să-i taie pasiunea.

- N-am avut nevoie de prea mult curaj ca să abandonez o căsnicie fără dragoste, Edouard, si nu mai confunda dorinţa cu dragostea, zise ea pe un ton usturător, printre dinţi.

Ştia că-l rănea, pentru că era dovada eşecului lui, ca soţ. O durea să spună asta, deoarece căsnicia lor nu fusese lipsită de dragoste la început, iar în cazul ei, nici acum nu era. El se plictisise de ea, el o abandonase.

- Nu le-am confundat niciodată, chérie. Nici acum nu le confund. Ştiu exact care-i diferenţa.

O sărută din nou şi, de această dată, buzele lui erau pline de hotărâre şi dorinţă, cum îi era şi corpul. Roz îl dorea pe acest bărbat care încă mai era soţul ei, dar nu aşa, nu ca pe o pedeapsă. Simţea cum o părăsea puterea, rezistenţa îi scădea, fiind aproape să-i cedeze. Nici măcar gândul la o anumită roşcată n-o mai putea ajuta să i se opună şi se dispreţui pentru asta, se urî pentru propria-i slăbiciune.

Apoi deodată corpul i se umplu de căldură, simţi groaza şi panica asaltând-o pe măsură ce un suspin îi urcă din piept până-n cap, unde-i provocă o durere insuportabilă. Era vag conştientă, când el o strânse mai tare la piept şi când începu s-o sărute uşor şi să-i şoptească vorbe liniştitoare. Se agăţă de el şi începu să plângă. Nu mai putea face nimic să oprească lacrimile.

Capitolul 5

Probabil că Roz adormise, deoarece, când se trezise, era încă în patul lui, singură şi învelită cu un cearşaf subţire. Se simţea sleită de puteri, iar capul o durea de parcă ar fi suferit o comoţie.

Mai rămase întinsă câteva minute, adunându-se şi amintin- du-şi cât de profund suspinase şi plânsese în braţele lui. Fusese una din cele mai mari temeri ale ei - că-i va dezvălui sentimentele şi se va dezintegra în braţele lui. Şi exact de ce se temuse, se întâmplase, plânsese după copilul ei la fel cum plânsese şi la spital.

Îi veni o aromă de cafea şi se ridică încet, fiind încă ameţită. Din fericire, era încă în costumul de baie, dar îi era cald şi voia cu disperare să scape de el şi să facă un duş rece.

Deodată Edouard apăru în pragul uşii.

- Ai chef să mai munceşti în această după-amiază?

Ea se ridică din pat, acum fiind complet refăcută.

- Doar pentru asta suntem aici, nu? spuse pe un ton atent, în defensivă.

-încetează, Roz. Nu-i cazul să-mi tot arunci în faţă acest argument.

Ea oftă şi se apropie de el.

- Un obicei din trecutul nostru scurt, răspunse, dorind să treacă pe lângă el şi să iasă din cameră.

însă el o prinse de încheietura mâinii.

- Am pregătit nişte cafea. îmbracă-te cu ceva mai confortabil şi hai să vorbim.

Privirile li se întâlniră pentru o secundă, după care

ea acceptă, lăsându-şi privirea să-i alunece din ochii lui, şi porni spre propria căsuţă. Era cea mai bună sugestie din câte auzise de când sosise. Nu mai aveau de salvat căsnicia, dar dacă voiau să lucreze împreună într-o atmosferă relaxată, trebuiau să găsească o soluţie. Nu puteau continua aşa, fiecare căutând să câştige puncte în jocul răzbunării.

Roz făcu un duş şi se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni de stofă şi o bluză comodă, apoi se întoarse în curtea lui.

- Nu putem să ne comportăm măcar civilizat? întrebă ea. Suntem aici ca să muncim, nu să dăm vina unul pe celălalt pentru eşecul mariajului nostru. De ce n-am putea să separăm cele două probleme? în definitiv, suntem doi adulţi, dar ne comportăm ca doi copii.

- Vorbeşte în numele tău, Roz; tu eşti cea care se joacă.

- Iar jocurile tale de-a răzbunarea sunt mai sofisticate, replică ea, aşezându-se şi acceptând ceaşca de cafea pe care i-o întinsese el.

- Nu există nici un astfel de joc. N-am făcut niciodată aşa ceva, indiferent ce-ţi spune imaginaţia ta debordantă.

- Imaginaţia mea debordantă nu le-a inventat nici pe Louisa Haria şi nici pe roşcata corsicană pe care am văzut-o învârtindu-se pe aici de parcă ar fi la ea acasă.

Vocea îi era rece şi dură, fiind incapabilă să-şi ascundă veninul din ton. Nu intenţionase să aducă

vorba despre tipă. Ar fi fost mai bine să ignore existenţa ei, dar unele lucruri erau imposibile.

Chipul lui se întunecă şi apoi se lumină, când îşi dădu seama despre cine era vorba. Pe buze i se întinse un zâmbet leneş.

- Aşadar, crezi că mă răzbun pe tine cu ajutorul ei, nu?

- Nu m-ar mira. De data asta se strădui să vorbească detaşat. Totuşi există o oarecare diferenţă între ele. Louisa are păr negru, iar această ţărancă - roşcat. Ai gusturi variate, în ce priveşte femeile.

El zâmbi şi clătină din cap.

- Ah, da, Louisa avea părul negru ca tăciunele, exact ca al tău. Intenţionat am ales-o pe ea, pentru ca, în perioada cât am fost căsătoriţi, părul ei să nu se observe pe haina mea. Acum am o roşcată pentru că nu mai are nici o importanţă...

- Foarte amuzant, bombăni Roz, sarcastică.

- Cine-i amuzant? o întrebă el, şi zâmbetul îi dispăru de pe buze.

Roz îi susţinu privirea câteva secunde, apoi îşi plecă ochii şi-şi masă fruntea. Nu-l mai cunoştea, nu ştia dacă îşi bătea joc de ea sau nu. Dar nu negase că i-ar fi fost infidel. Aşadar, Louisa îi fusese amantă înainte, iar roşcata îi era acum. Începu s-o doară capul. De când Edouard se întorsese în viaţa ei, era incapabilă să gândească raţional.

Se aplecă şi puse ceaşca pe masă. Schimbă subiectul, pentru că nu voia să vorbească despre el şi viaţa lui amoroasă.

- Acum cred tot ce mi-ai spus în legătură cu această afacere. Am văzut ce volum de muncă implică şi ştiu că sunt singura capabilă de aşa ceva...

El râse uşor.

- Câtă modestie!

- îmi cunosc valoarea, Edouard.

El încuviinţă, iar ea continuă:

- Nu munca este problema, ci relaţia noastră. Ceea ce s-a întâmplat mai devreme, n-ar fi trebuit să se întâmple şi...

- A fost doar încălzirea, o întrerupse el. Am anticipat deja asta şi am acceptat - deşi nu prea voiam - că, la un moment dat, în timpul şederii noastre aici, vom face dragoste. Aş prefera ca aşa ceva să nu se întâmple, dar dominaţia corpului asupra minţii este ceva la care chiar şi cei mai puternici cedează. întreabă orice politician. încă n-am făcut dragoste, dar vom face.

Roz făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Situaţia devenea din ce în ce mai rea. Amanta lui era aici, dar asta nu-l împiedica să se culce şi cu fosta soţie!

- Oh, aş putea să-ţi arunc o sumedenie de clişee, Edouard

- e nevoie de doi pentru o relaţie, şi aşa mai departe - dar tu mi-ai răspunde că suntem încă soţ şi soţie.

- Faptul că suntem soţ şi soţie nu prea are nici o legătură, zise el pe un ton aspru. Ce are însă legătură, este faptul că anul pe care l-am petrecut despărţiţi n-a schimbat nimic în relaţia noastră.

Tensiunea sexuală dintre noi există încă şi acest gen de compatibilitate nu se întâlneşte la tot pasul.

- Vorbeşti din experienţă, nu? îl întrebă Roz, ridicându-se în picioare să-l înfrunte, roşie de furie.

Sări şi el în picioare, cu privirea îngustată, făcându-i inima lui Roz să bată şi mai puternic.

- După opinia ta, da, şi sunt sigur că tu consideri că acest comportament este modul corsican de viaţă: soţii şi amante...

- O soţie şi o amantă este mai mult decât suficient, zise ea, sfidătoare. Nu poţi face faţă nici uneia! Nu eşti destul de bărbat pentru asta, corsican sau nu!

Roz nu-şi putu imagina că ar putea fi vreodată atât de furios. Ştia că insulta îl atinsese în punctul cel mai sensibil. O lovitură atât în orgoliul lui de corsican, cât şi în ceea ce priveşte bărbăţia sa.

- Să nu mă mai insulţi niciodată, sau îţi voi demonstra într-un mod pe care-l vei regreta amarnic de ce-i în stare sângele corsican şi bărbăţia mea, murmură el, furia din glas accentuând tăria cuvintelor. Eşti încă soţia mea şi nu uita asta.

- Nu, nu voi mai repeta insulta, pentru că este suficient o singură dată! strigă Roz cu amărăciune, hotărâtă să nu se dea bătută. Şi nu te mai preface că mă consideri încă soţia ta, Edouard...

- Dar eşti soţia mea. Este un fapt cât se poate de adevărat şi cu cât îl vei accepta mai repede, cu atât mai bine! rosti el printre dinţi.

- Şi presupun că, cu cât voi admite mai repede

presupunerile tale că vom face dragoste cât vom sta aici, cu atât mai uşoară va fi viaţa pentru toţi? replică ea. Mai gândeşte-te, Edouard. Am fost cândva iubiţi, dar asta a fost demult.

- Mai mult decât iubiţi, Roz. Am avut o viaţă împreună, ca soţ şi soţie, până când tu ai hotărât să-i pui capăt.

Deodată el îşi puse palmele pe masă şi se aplecă ameninţător spre ea, privind-o furios.

- Ai lăsat în urmă nişte treburi nerezolvate, draga mea soţie. Un pat rece, un şifonier gol. Când m-am întors acasă, părea că nici măcar n-avuseserăm o viaţă împreună.

- N-ai venit acasă în acea seară, şopti ea răguşit. Ce... ce era să cred - c-ai plecat să faci o scurtă plimbare prin parc? Nu mă lua drept o proastă!

- Şi ai crezut că am o amantă?

- Amantele pot apărea sub diferite forme, începu ea cu o voce slabă.

- Oh, da, zise el ironic. La fel ca zeiţele greceşti, sub forma unei lebede, poate?

Roz răspunse ironic.

- Zeiţe greceşti sub formă de stocuri de acţiuni! Muncă, muncă, muncă, numai pentru asta trăiai! Era celălalt lucru care îţi dădea satisfacţii! Asta era tot o amantă!

- Era tot ce-mi mai rămăsese în lipsa unei soţii care să facă ceea ce jurase să facă: să fie soţie!

- Chiar nu putem cădea la pace, Edouard? izbucni Roz, dându-şi la o parte părul de pe frunte. Acelaşi

refren, doar alt decor. Munca ta, munca mea, datoria mea faţă de soţ?

- Şi nu ajunseserăm încă la o soluţie, nu?

- Adică n-ai reuşit să mă convingi să renunţ la cariera mea şi să devin ceea ce se aştepta de la o soţie model de tip corsican!

- Nici măcar n-am încercat, cel puţin nu la modul serios, şi ar fi trebuit s-o fac; aceasta a fost greşeala mea, unica din căsnicia noastră. Restul, sunt numai invenţiile tale.

Roz îl privi lung, extenuată de aceleaşi cuvinte şi replici rostite la nesfârşit.

- Poate... poate c-am vrut să fiu convinsă să devin o soţie responsabilă, recunoscu ea în sfârşit, pe un ton slab.

- Nu fi perversă, Roz, zise el, iar furia i se transformă în cinism. Nu-ţi doreai nimic de acest fel.

- Nu, nu voiam nimic de acest fel, recunoscu ea într-un târziu. Iar tu atunci nu mi-ai spus exact ce vrei de la viaţa noastră în doi. Dar este de înţeles, dacă iei în considerare faptul că de la început n-ai fost implicat cu inima, în această relaţie.

- La începutul căsniciei noastre n-am avut nici o problemă, obiectă Edouard.

O privi fix, iar ea se întrebă încotro se îndreptaseră gândurile lui, fiindcă simţea că se abătuseră de la subiectul mariajului lor. Apoi el o surprinse.

- Mai devreme despre ce-a fost vorba?

- La ce te referi?

- Eram gata să facem dragoste şi ţi s-a întâmplat ceva ciudat.

Privirea lui devenise pătrunzătoare; cândva reuşise să-i citească gândurile, dar un an de despărţire era prea mult.

Roz zâmbi, un gest de autoapărare, pentru că nu voia ca el să-şi dea seama care era adevăratul motiv pentru care plânsese cu disperare pentru tot ce pierduse. Dragostea lui, căsnicia lor, copilul lor nenăscut, şi din cauza acelei nenorocite de roşcate!

- Eram gata să facem dragoste? Iată ceva nou pentru mine.

- Nu fi copil, Roz. Doi adulţi, ţii minte? Ai început să plângi dintr-un motiv şi aş vrea o explicaţie. Erai excitată şi deodată...

- Taci, Edouard.

Simţi că roşeşte, lucru care nu s-ar fi întâmplat cu un an în urmă, când locuiau împreună.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Până acum n-am avut niciodată vreo problemă în a discuta despre viaţa noastră sexuală.

- Acum situaţia este diferită, veni răspunsul ei.

- Deloc; suntem în continuare căsătoriţi şi vom rămâne totdeauna. Nu-i un motiv să ne distanţăm unul de celălalt doar pentru c-am trăit separat un an.

Roz oftă şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Câteodată era ca un zid, solid şi opac, şi se întreba cum de se măritase cu el.

- Suntem căsătoriţi doar în acte, Edouard, iar dacă insişti să nu divorţăm, vom rămâne aşa toată viaţa,

dar asta nu mai are importanţă pentru mine. Nu intenţionez să repet greşeala.

- Exact astea sunt şi sentimentele mele, admise el pe un ton amical, şi totuşi cu o urmă de ironie în glas. O căsătorie pe viaţă este un motiv suficient de serios ca să-mi spui de ce ţi-ai schimbat brusc starea de spirit, când eram la un pas de a face dragoste.

Cum putea fi aşa de crud, s-o rănească atât de tare? Poate că făcea parte din planul lui de răzbunare? Ei bine, poate c-ar fi trebuit să-i răspundă pe măsură, dar îi era imposibil să-l rănească, pentru că n-ar fi avut efect. Ca să-l rănească, ar fi trebuit ca lui să-i pese, şi nu-i păsa.

- Nu eram gata să facem dragoste, aşa cum ai presupus tu...

- Ei, haide, Roz. Nu mă mai lua de fraier. Te-am ţinut în braţe. Te-am simţit cât erai de dornică. Te cunosc şi ştiu ce te excită, şi mă doreai la fel de mult cum te doream şi eu.

- Oh, nu!

Roz sări în picioare, foarte nervoasă. Nu va accepta aşa ceva cu nici un chip. Ochii ei erau mari şi furioşi, scăpărând de indignare.

- Nu te-am dorit şi, hai să recunoaştem, nici tu nu m-ai dorit. Asta face parte tot din tactica ta de a mă pedepsi pentru că te-am părăsit. Îndrăznesc să spun că m-ai fi avut dacă te-aş fi lăsat, pentru că aveai ocazia şi pentru că ştiam că...

Oh, Doamne, ce tot spunea? Trebuia să scape, trebuia...

- Nu-mi place să fiu folosită şi să se abuzeze de mine, Edouard, iar dacă am plâns, din această cauză am plâns, pentru că la asta ajunseserăm când încă mai eram împreună. Ştiu de ce m-ai adus aici şi de ce... de ce este ea aici...

- Din nou teoria răzbunării cu roşcata? izbucni el.

Se ridică şi el în picioare, răsturnând cafetiera şi spărgând-o. Zgomotul de porţelan spart pe dalele de teracotă a fost exact ce-i trebuise ei ca să cedeze. Nu se va coborî la nivelul lui şi să se certe din cauza amantei lui. La naiba cu el, chiar dacă o avea, ei nu-i păsa!

- Mă întorc la lucru, spuse ea, forţat. Şi voi lucra până la noapte, pentru că vreau să-mi termin treaba cât mai repede şi să mă întorc la viaţa mea.

- Eu sunt viaţa ta, Roz! spuse elcu o asemenea intensitate, încât glasul lui păru să reverbereze prin ea.

Şocată, îl privi lung, încercând să înţeleagă ce-i spusese, dar îi era imposibil, aşa încât replică:

- Cândva ai fost centrul universului meu; acum eşti o gaură neagră, iar unicul motiv pentru care te consideri viaţa mea este că eşti prea mândru ca să recunoşti c-ai greşit.

- Tu ai greşit, chérie, murmură el. Cea mai mare greşeală a vieţii tale. Nimeni nu părăseşte un De Vine ca să-şi poată relua viaţa de la capăt. Nu mai există nimic altceva pentru tine, pentru că nu voi permite eu. ţi-am dat un an de libertate, ca să te gândeşti la ce-ai făcut. Acum această perioadă s-a încheiat şi te

vei întoarce în patul meu şi vei fi o soţie aşa cum vreau eu. Această afacere pe care ţi-am propus-o n-a fost plănuită, dar mă ajută. Am promisiunea ta că vei păstra discreţia în această afacere şi, cu această ocazie, te am din nou lângă mine, ca soţie; aşa vor rămâne lucrurile. Ai înţeles?

Roz îl privi lung, îngrozită. El plănuise totul! Spusese că nu-l interesează o împăcare, când, de fapt, asta dorea. Crezuse că nimic n-o mai poate răni. El nu voia ca această căsătorie să ia sfârşit şi asta numai din cauza mândriei şi a aroganţei. N-o iubea, nici măcar nu-i păsa de ea. Voia căsnicia înapoi, voia şi amanta şi voia inclusiv numele De Vine nepătat. Voia totul!

Se întoarse şi nu-i răspunse, pentru că nu găsi nimic de spus. Era atât de diferit: se supăra mult mai uşor decât atunci când fuseseră împreună, şi era mult mai dur. De ce mai insista să păstreze această căsătorie, când totul devenise inutil? Înţelegea că voia să se răzbune pe ea, dar chiar toată viaţa? Nu credea că putea să îndure.

*
* *

Roz începea să creadă că viaţa încetase în afara zidurilor lui Château de Floris. Nici înăuntru nu se petreceau multe lucruri. Zile în şir, atât ea, cât şi Edouard au fost încarceraţi înăuntru, împreună, în birou, lucrând. Dacă exista un personal numeros care să aibă grijă de castel, de căsuţe şi de grădini, acesta era cu totul invizibil. Roz nu văzuse pe nimeni altcineva în afara menajerei care le servea masa.

Începea să se îndoiască chiar şi de existenţa lui Pierre Brissant, iar roşcata dispăruse într-un mod miraculos. Totul devenise ciudat, această izolare începuse s-o apese.

- Vrei să ieşim în oraş, în seara asta, să mâncăm? o întrebă Edouard într-o după-amiază târziu.

Probabil că el îşi dăduse seama că ea se plictisea de moarte.

- Nu, nu neapărat. Mă simt foarte bine să mănânc în căsuţa mea, iar tu într-a ta.

Ridică un alt vraf de dosare pe masă şi începu să le răsfoiască.

- Nu crezi că te comporţi ca un copil? Fiecare pentru
el?

Edouard se ridică şi se apropie de ea, trecându-şi nervos degetele prin păr.

- Dimpotrivă, cred că mă comport ca un adult, răspunse ea, întorcându-şi privirea spre dosare. Prefer să mă gândesc la timpul pe care ni-l petrecem aici împreună ca la un contract şi nimic mai mult.

- Să ştii că am vorbit serios ieri. Se va întâmpla, chérie, şi te amăgeşti singură dacă mai continui să refuzi recunoaşterea acestei posibilităţi.

- Nu mă amăgesc, zise ea încet, susţinându-i privirea şi simţind din nou cum inima îi tresare.

El încă mai avea acel efect asupra ei, s-o facă să se simtă de parc-ar fi fost la prima întâlnire. Îl iubise de la început, chiar dacă păruse foarte distant.

- Tu te amăgeşti, Edouard. Nu mă înspăimânţi.

El zâmbi uşor trist.

- Nu vreau să te înspăimânt, dar ţi-ar fi de folos să te scutur un pic, Roz. Crezi că ştii atât de multe şi cu toate acestea ştii atât de puţin. Nu ştii nimic despre viaţa mea şi chiar şi mai puţin despre a ta. Viaţa mea nu există pentru tine şi nu cred să fi existat vreodată.

- Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Ai fost viaţa mea, ţi-am mai spus. Tocmai de aceea ne-am căsătorit: să fim împreună, să împărţim o viaţă împreună, fiindcă despărţiţi ne-ar fi fost imposibil.

El zâmbi din nou, de această dată cinic.

- Dar dragostea şi tandreţea n-au putut fi păstrate, însă sexul da; acesta n-a pălit niciodată, cu excepţia cazurilor când eram amândoi epuizaţi fizic...

- Edouard, nu vreau să vorbesc despre asta, insistă ea.

- Te stânjeneşte?

- Da... da, mă stânjeneşte, recunoscu ea. Pentru că... pentru că nu mă mai gândesc la tine ca la un soţ.

Era o afirmaţie dureroasă de care nici măcar nu era sigură, dar trebuia să-l oprească cumva s-o mai rănească, cu toate că încercările ei de a-l răni păreau să nu-l afecteze deloc, ci doar pe ea.

- Ei bine, eu încă te mai consider soţia mea, chérie, îi şopti el la ureche, atingându-i cu buzele lobul urechii.

Roz se retrase brusc, tentaţia de a se sprijini de el fiind prea mare. Obosise să-i tot reziste. Dacă măcar roşcata ar fi fost prezentă. Ea-i dădea puterea să

lupte, să-i reziste.

- Mi-ajunge pe ziua de azi, spuse ea aproape în şoaptă, începând să orânduiască dosarele. Când spuneai că se întoarce Pierre de la Marsilia?

- N-am spus. Dar s-ar putea în zilele următoare.

- Aş vrea să-l întâlnesc.

Sprâncenele lui Edouard se ridicară de curiozitate şi se aplecă peste masă spre ea.

- De ce? Sunt atât de plictisitor?

Roz reuşi să zâmbească.

- Şi dacă aş privi vopseaua uscându-se, într-o plimbare prin parcul de distracţii Disney, ar fi mai puţin plictisitor, în comparaţie cu tine, uneori, răspunse ea.

- Aşadar, încă nu ţi-ai pierdut simţul umorului.

Ea clătină din cap.

- Nu, dar n-am prea avut motiv să zâmbesc, de când am venit aici.

- Şi crezi că Pierre Brissant ar putea fi distractiv?

Roz bătu cu palma în stiva de dosare.

- Cred că tipul este comic, zise ea, zâmbind în colţul gurii.

Edouard păru surprins şi interesat, în acelaşi timp.

- Şi ce te face să crezi asta?

Ea ridică din umeri.

- Situaţia lui financiară. Tu m-ai învăţat asta. întotdeauna spuneai că poţi să-ţi dai seama despre caracterul unui om după situaţia lui financiară şi după cum îşi conduce afacerile.

- Şi tu cum îl vezi?

- La fel ca pe tine, presupun: un fraier teribil de norocos. Ridică iar din umeri. Este un om bogat, dar a fost în pericol să piardă totul, continuă ea explicaţia. Din cine ştie ce motiv, totul este stabil acum, dar a avut noroc. Oricine lasă astfel să-i scape printre degete averea familiei este...

- Ce te face să crezi că a jonglat cu averea familiei? o întrebă el calm.

Roz îl privi pieziş.

- Nu sunt nici oarbă, nici proastă, Edouard. Sunt mai multe semnături pe hârtiile astea, un sistem bancar centralizat, o distribuţie proporţională a dividendelor. Sunt o mulţime de oameni - familia lui, presupun - care au acţiuni. Nu sunt expertă, acesta e domeniul tău, dar aş zice că, în urmă cu aproape un an, tipul a lăsat lucrurile să-i scape de sub control serios de tot.

- Eşti tare isteaţă, dar aminteşte-ţi că eşti aici în calitate de traducătoare şi nu ca să judeci oamenii, îi spuse Edouard cu o urmă de iritare care trezi suspiciunile lui Roz.

- Nu judecam pe nimeni, spuse ea uşor, întrebându-se de ce Edouard îi lua atât de mult apărarea acestui bărbat. M-ai întrebat ce cred, iar eu ţi-am răspuns. Tot vreau să-l cunosc pe cel în a cărui casă stăm şi înţeleg acum de ce mi-ai cerut mie să fac traducerile. Totul este extrem de confidenţial şi dacă există vreo afacere mai delicată...

- Mai delicată?! exclamă Edouard deodată atât de ameninţător, încât Roz făcu un pas înapoi.

El se întoarse şi porni spre biroul lui, masându-şi fruntea. Roz rămase pe loc privind în urma lui, cu inima bătându-i puternic. Exista ceva nu tocmai legal în toate astea? De ce o pusese să semneze un contract de confidenţialitate?

Încet, traversă camera spre el.

- Edouard, nu am insinuat că aţi fi implicaţi în ceva ilegal. Dar... ei bine, n-ar fi prima oară când cel ce se ocupă de averea familiei...

- Opreşte-te, Roz, ordonă el pe un ton aspru.

- Nu, nu mă opresc, ripostă Roz. Nu vreau să te văd că dai de necazuri. Dacă...

- Dacă nimic, Roz! se răsti el din nou. Mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu m-aş implica în ceva necurat, aşa că nu mai face apropouri, da?

- Nu făceam nici un apropo. Cel puţin, nu în ce te priveşte, însă acest Pierre...

-Acest Pierre este fratele meu mai mare! o întrerupse el cu duritate.

Ea se simţi de parcă fusese pocnită peste faţă cu un prosop ud. Sângele i se scurse de pe chip şi îl privi cu ochi mari, şocată. Nici într-o mie de ani n-ar fi ghicit asta.

- Fratele tău! şopti ea cu gâtul uscat, abia reuşind să formuleze cuvintele.

Umerii lui Edouard se îndreptară de parcă fusese ridicată o mare greutate de pe ei.

- Da, fratele meu, Pierre Brissant De Vine, spuse el parcă uşurat că adevărul ieşise la lumină. Şi da, în afacerile la care lucrăm este implicată averea familiei

De Vine. Şi din cauza inabilităţii din trecut a fratelui meu, aproape că s-a pierdut.

- Aproape că s-a pierdut? repetă ea şoptind, şocată.

El confirmă.

- Generaţii de averi acumulate aproape pierdute din cauza prostiei fratelui meu, spuse el grav. Aşa încât, acum cred că înţelegi la ce tensiune am fost supus şi de ce aveam nevoie de tine în această problemă.

Ea nu prea înţelegea. Nu pe de-a-ntregul. Tot ce putea gândi era cum de Edouard n-avusese încredere în ea şi ţinuse secretă implicarea fratelui lui. Acest gând o duru mai mult decât şi-ar fi imaginat.

- Dar... dar de ce nu mi-ai spus asta mai devreme? exclamă ea. Pierre, fratele tău! Acest... acest castel... casa fratelui tău! De ce, Edouard? De ce nu mi-ai spus asta până acum? strigă ea, furioasă, şi capul începu din nou să-i vâjâie din cauza acestei revelaţii, apoi îşi dădu seama, iar culoarea îi reveni în obraji, cuprinzând-o o mare tristeţe.

Acestea erau afaceri de familie, afacerile familiei De Vine, şi chiar dacă purta acelaşi nume, ea nu făcea parte din familie. Aşa cum spusese şi el, ea fusese cea mai bună pentru această activitate, dar asta era tot.

Capitolul 6

- Te dispreţuiesc pentru asta, Edouard, reuşi în sfârşit Roz să rostească.

El o privi mirat.

- Pentru ce? Pentru că nu ţi-am spus de Pierre că este fratele meu? Ce importanţă avea, Roz? Ştii acum.

- Dar voiai să-mi ascunzi acest lucru, protestă ea.

- Ti-aş fi spus în cele din urmă. Până la urmă ţi-ai fi dat seama şi singură că aceste acte se referă la averea familiei noastre...

- „Până la urmă“ nu-i suficient, Edouard! se răsti ea. De ce nu mi-ai spus când mi-ai oferit contractul?

El o privi şi, susţinându-i privirea, rosti simplu, cu o voce joasă şi calmă:

- Pentru că n-ai fi venit.

Ea îl privi sălbatic, negăsind nimic de spus. Şi asta fiindcă-şi dădu seama că, probabil, el avea dreptate.

El veni în faţa ei şi o ţinu uşor de umeri.

- Am fost despărţiţi un an, Roz, apoi am apărut la uşa ta cu o ofertă de muncă. Unul dintre motivele pentru care căsnicia noastră a eşuat a fost atitudinea ta faţă de familia mea, teama ta că vei fi considerată un intrus, iar familia mea nu te va accepta. Ai fi acceptat să vii aici, în Corsica, dacă ai fi ştiut că vei sta şi vei munci în casa fratelui meu?

Încet, Roz clătină din cap. Nu ştia ce să răspundă.

- Dar, Edouard...

- Dar, Edouard, ce? o încurajă el, când vocea ei se topi.

- Nu... nu ştiu, murmură ea. Sunt şocată doar.

Şi acesta era adevărul. Voia să-l înţeleagă, dar era dificil să-şi limpezească gândurile; totuşi, încet-încet realiză adevărul. Înţelese de ce se afla el aici. Edouard vorbise serios când îi spusese că putea avea încredere în ea. Era soţia lui şi îi purta numele, aşa încât cine altcineva ar fi fost mai potrivit ca să se ocupe de afacerile delicate ale unei familii foarte bogate? Pierre condusese prost afacerile familiei, iar dacă Roz ar fi căutat mai profund, cu siguranţă ar fi găsit câteva ilegalităţi, iar pentru această mândră familie corsicană, un scandal ar fi fost un dezastru.

O depresie ca un nor se lăsă pe umerii lui Roz. Undeva, în adâncul sufletului ei, sperase ca Edouard să fi plănuit toate acestea doar ca s-o recucerească, dar acum speranţa se evaporase. Avea nevoie de ea pentru că era un om de încredere, pentru că era o De Vine.

- Cred că vom merge în oraş în seara asta, murmură ea, în sfârşit.

Se depărtă de el şi se întoarse la birou. Mâinile îi tremurau, în timp ce aranja nişte dosare.

- Nu vrei să ştii mai multe? o întrebă.

Ea se întoarse spre el şi răspunse încet:

- Nu neapărat. Nu mă prea priveşte pe mine, nu-i aşa? Ai fost foarte convingător când mi-ai amintit că sunt aici ca să muncesc, nu ca să judec oamenii. Aşadar, Pierre Brissant este fratele tău şi aici e vorba despre averea familiei tale, adăugă ea indicând spre dosarele de pe birou. Ca urmare, nu-i treaba mea.

- Pierre este cumnatul tău...

- Şi la fel de nerăbdător să mă întâlnească, cum sunt şi eu, ripostă Roz. Nici măcar nu-i aici.

-Are nişte treburi de rezolvat, dar se va întoarce curând, şi atunci îl vei întâlni.

Roz îşi privi soţul drept în ochi şi întâlni, ca de obicei, o privire rece. Lui nici măcar nu i se păreau nelalocul lor toate astea.

- Şi cum mă vei prezenta? Oh, apropo, Pierre, ea este soţia mea. Nu ne-am mai văzut de un an de zile, dar suntem tot căsătoriţi şi locuim pe proprietatea ta, dar în case diferite...

- Chestia asta se poate remedia cu uşurinţă.

Roz se strădui să zâmbească cinic.

- Ei bine, iată o nouă scuză să mă aduci în patul tău - astfel nu-ţi vei pierde onoarea în faţa fratelui tău.

El zâmbi.

- N-am nevoie de astfel de scuze ca să te aduc acolo unde ţi-e locul. Se va întâmpla oricum. Iar faptul că locuim separat ne priveşte numai pe noi. Acum, tot mai vrei să ieşim în oraş?

- De ce nu? Mai bine afară decât înăuntru, unde a început să devină insuportabil, replică ea, întrebându-se dacă asta îi va trezi lui vreo amintire.

Se părea că nu, întrucât el zâmbi doar, dând din cap afirmativ şi se întoarse.

*
* *

Roz se întinse leneş pe plajă, după ce înotă, şi privea spre cerul albastru, fără nici un nor. Era cald,

iar pielea ei se bronzase uşor şi, dacă ar fi putut ignora gândurile care nu-i dădeau pace, s-ar fi simţit foarte relaxată.

- Pierre se va întoarce în seara asta, aşa că azi vom cina acasă, spuse Edouard, coborând şi el pe plajă.

Roz îşi făcuse un obicei din a-şi face siesta pe plaja îngustă, iar aceasta era prima oară, după acel accident când se împiedicaseră amândoi pe scări, când Edouard cobora şi el pe plajă. Ea se ridică în coate şi privi mica cicatrice de pe fruntea lui, când acesta se aşeză alături. I se vindecase, şi acum abia se mai vedea. Îşi dori ca toate în viaţă să se vindece la fel de uşor.

- Nu văd ce legătură este între faptul că Pierre se întoarce în seara asta şi locul unde vom cina. Nu prea ard de nerăbdare să-l întâlnesc. Adică, vreau să spun, avem voie să mâncăm în oraş, nu?

În întrebarea ei exista doar o urmă de sarcasm. Nu prea avusese chef de ceartă, în ultimele zile, fiind încă şocată de revelaţia că Pierre este fratele mai mare al lui Edouard care nu-i mai spusese nimic despre el, iar Roz nu-l întrebase, pentru că simţea că nu-i treaba ei.

- Suntem liberi să facem tot ce dorim, murmură el, şi se întinse pe nisip, lângă ea. Putem să refuzăm invitaţia pentru seara asta, dacă aşa vrem, dar ar fi o dovadă de impoliteţe.

Roz se ridică, ignorând sugestia că ea n-ar cunoaşte bunele maniere.

- Ştii bine că nu mi-e teamă să-l întâlnesc, spuse ea.

Edouard deschise un ochi şi o privi.

- Nici n-am sugerat că ţi-ar fi, spuse el încet, iar ea ştiu că se dăduse singură de gol.

Gândul că va cina împreună cu fratele lui Edouard o îngrozea, pentru că ştia că va fi stresant. Ar fi putut face parte din această familie dacă mariajul lor ar fi avut succes, dacă ea ar fi fost femeia corespunzătoare pentru un membru din familia lor.

- Nu crezi că e cam târziu să ne jucăm de-a familia fericită? aruncă ea, luând crema de plajă şi ungându-se.

- Oh, vom fi o familie fericită, îţi promit. Pierre şi cu mine abia ne vedem din când în când, iar noi doi suntem de departe un cuplu de vis.

- Abia aştept, replică ea sarcastic.

El se ridică.

- Pe aici n-ai dat. Lasă-mă pe mine.

Îi luă crema şi începu să-i maseze umerii. Ea se încordă pentru că atingerea lui era electrizantă.

- Ştii că asta-i prima dată când fac aşa ceva, pentru tine? o întrebă el încet. Am fost căsătoriţi şase luni şi nu te-am uns nici măcar o dată cu cremă de plajă.

Roz n-ar fi vrut să se întâmple asta, dar deja era prea târziu, iar dacă s-ar fi ferit, i-ar fi demonstrat că este tulburată. Dacă el putea suporta atingerea, atunci putea şi ea.

- Nu prea aveai cum s-o faci în mijlocul iernii,

remarcă ea pe un ton care se voia detaşat. Ciudat, nu-i aşa? N-am petrecut nici măcar o vară împreună.

- Petrecem acum una.

- Nu-i acelaşi lucru; nu suntem...

Vocea ei se pierdu.

- Nu-mi spune iar că nu mai suntem căsătoriţi, pentru că suntem.

Roz se crispă şi se întoarse spre el, pretinzând că-i ia crema din mână ca să-i pună capacul.

Edouard se întinse din nou pe nisip şi închise ochii. Roz simţi cum o străbate un fior neobişnuit. El avusese o ocazie perfectă s-o... s-o ia în braţe. Dar n-o făcuse.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele şi privi în largul mării. Aşteptase să se întâmple acest lucru şi şi-l dorise, şi se amăgise singură că se va întâmpla.

- Mă întorc la cabană să fac un duş, spuse ea după un timp, dar el adormise.

Îşi putea da seama după profunzimea respiraţiei. Îl privi şi o duru din nou sufletul pentru ce pierduse. Deşi o mulţime de riduri cauzate de extenuare îi brăzdau faţa, Edouard era extrem de chipeş. Era genul de chip care devenea tot mai arătos şi distins, cu vârsta şi cu greutăţile vieţii. Cu trăsături foarte aristocratice, foarte De Vine, îşi imagină ea, deşi nu mai văzuse nici un alt membru al familiei lui. Părul căpătase nişte şuviţe mai deschise la culoare din cauza soarelui, iar asta era o noutate pentru ea. Îşi dori să nu fi fost. Îşi dori să-şi poată petrece toate verile împreună cu el, până la sfârşitul vieţii.

- Cât de ciudat te porţi, bombăni ea în timp ce urca scările înapoi spre grădinile castelului. Nu-l vrei când te vrea el şi ţi-l doreşti când el nu te mai vrea.

* * *

- Mă tem că serata s-a transformat într-o adevărată petrecere, îi spuse Edouard intrând în casă.

El era deja îmbrăcat cu un costum de seară. Roz era bucuroasă că-şi luase cu ea câteva rochii de mătase; cel puţin va părea că face parte din peisaj.

- Ştiu. Josette, menajera, mi-a spus, răspunse ea peste umăr.

Se afla în bucătărie şi storcea nişte portocale pentru sucul de-a doua zi, după aceea urmând a se decide cu ce se va îmbrăca în seara asta.

- Nu-i nevoie să faci asta, spuse Edouard, încruntându-se uşor. Este treaba menajerelor.

- Menajera noastră este la castel să dea o mână de ajutor şi, în plus, credeam că sunt genul de lucruri care se aşteaptă de la soţiile corsicane. Să facă pâine, să strivească strugurii cu picioarele...

- Taci, Roz. Nu eşti deloc amuzantă.

- Sunt cât se poate de serioasă, murmură Roz. Câţi invitaţi sunt aşteptaţi?

- Cum îl ştiu eu pe Pierre, sute.

În mod normal, lui Roz i-ar fi displăcut o petrecere atât de mare, dar în seara asta era încântată. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Se putea pierde în mulţime şi, cu puţin noroc, nimeni nu va şti că este soţia lui Edouard.

- ţi-am spus că Pierre adoră petrecerile, adăugă el.

- Ei bine, ca frate al lui şi consilier financiar, ţinând seama de starea în care a adus averea familiei, nu crezi c-ar trebui să-ţi faci meseria şi să-l sfătuieşti să fie mai puţin extravagant?

- Ca o simplă traducătoare, nu crezi că asta nu-i treaba
ta?

- Şi uite aşa m-ai pus la punct, replică Roz. În seara asta sunt un angajat...

- În seara asta eşti soţia mea, insistă el sumbru.

Roz se întoarse cu spatele la el.

- Schimbi regulile jocului cum îţi convine ţie, Edouard.

O întoarse cu faţa, ţinând-o ferm de talie. Pentru că mâinile îi erau pline de suc de portocale, ea nu putu să-l împingă la o parte. Şi le ţinu ridicate, simţind cum sucul i se prelinge pe braţe spre coate.

- Nu mă joc deloc, chérie. Te voi prezenta ca soţia mea pentru că asta eşti. Poate că mâine îţi vei relua rolul de angajată destoinică, dar astă-seară vei fi soţia mea, aşa că ştii la ce să te aştepţi.

Ochii lui erau atât de pătrunzători şi de întunecaţi, iar cuvintele atât de sugestive, încât, pentru câteva clipe, Roz îşi pierdu glasul.

- Dacă asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, uită, Edouard. Nu mă culc cu tine numai pentru că te consideri un erou viril care trebuie să se culce cu mine ca să-şi salveze onoarea faţă de fratele

său.

El zâmbi enigmatic.

- Mă voi culca cu tine pentru că aşa vreau eu, chérie, şi pentru că aşa vrei şi tu. Am simţit focul din pielea ta, în după- amiaza asta, şi acest lucru m-a excitat.

- Soarele mi-a încins pielea, nu tu, Edouard, replică ea pe un ton aspru.

- Şi eu care credeam c-ai început să te mai înmoi, spuse el cu un fals regret în voce.

- Asta era ideea? Să mă înmoi până cedez?

- N-am nevoie, chérie. Amândoi ştim ce simţim unul pentru celălalt.

Treptat, el o strânse şi mai puternic de talie, iar Roz se trezi imobilizată la pieptul lui.

- Nu ştii ce simt eu, Edouard. Nu-ţi mai dau niciodată satisfacţia de a-mi deschide sufletul în faţa ta.

- Oh, dar o vei face, şi destul de curând. Am o răbdare infinită, iubita mea soţie, mai multă decât ai tu. Pot aştepta până vei ceda.

- Vei avea mult de aşteptat, spuse Roz, gâfâind uşor pentru că el o ţinea prea strâns ca să poată respira liber.

- Mă îndoiesc, murmură el.

Îşi înclină capul şi, când îi atinse buzele cu ale lui, ea fu străbătută de un val de furie, confuzie şi dorinţă.

Era ca întotdeauna când o săruta - un val de dorinţă îi străbătea corpul, topindu-i oasele,

înnebunindu-i simţurile.
Voia să-i reziste, trebuia să-i reziste, dar mintea nu i se putea pune de acord cu corpul, si se lipi de el, făcându-l să-şi înfăşoare strâns braţele în jurul ei, devenind astfel un singur trup. Mâinile ei căzură în lături fără vlagă. Tot ce-şi dorea era să se abandoneze dorinţei.

- Roz, asta-i o nebunie, şopti el cu buzele lipite de gâtul
ei.

Ea îşi dădu capul pe spate, permiţându-i s-o sărute pe gât. Abia apoi începu adevărata tortură, când el îi descheie nasturii bluzei subţiri de mătase şi-i mângâie sânii.

O privi când o mângâia şi, oricât de mult îşi dori Roz să nu-şi arate emoţiile, acestea erau foarte aproape de suprafaţă, abia aşteptând să iasă la iveală. Voia să-i cedeze bărbatului pe care-l iubea, dacă acesta o dorea cu adevărat. Dar nu putea s-o facă fiindcă nu ştia încă exact ce simte el pentru ea.

- Eşti încă incredibil de frumoasă, şopti el, devorând-o din priviri. Sunt trist, continuă el cu pasiune. Sunt trist că încă mai poţi fi atât de frumoasă după un an petrecut departe de mine. Dar poate pentru că suntem din nou împreună, ai înflorit iarăşi.

- Te rog, Edouard, exclamă ea, nu mai rosti asemenea cuvinte!

Voia să-l asculte, dar nu-l asculta. Voia să-l înţeleagă, dar nu putea. Inima îi bătea nebuneşte şi

se gândea că el probabil i-o simţea.

- Trebuie... trebuie să pleci...

- Unde, chérie? Chiar dacă m-aş duce şi la capătul pământului, tot nu m-aş putea elibera de tine.

Roz închise strâns ochii, lăsând aceste cuvinte dulci să plutească în jurul ei, ameţită de speranţă. Cu siguranţă o iubea. Sărutul pe care i-l puse pe sprânceană confirma acest lucru. Putea fi sigură de asta?

- Da, trebuie să plec, chérie, murmură lângă obrazul ei.

O sărută pasional pentru ultima oară, iar când sărutul încetă, îi spuse în şoaptă:

- Am de dat câteva telefoane şi aş vrea să am o discuţie, între patru ochi, cu Pierre înainte de sosirea invitaţilor. Tu pregăteşte-te şi am să vin să te iau.

- Sunt destul de mare ca să-mi fac intrarea şi singură, să ştii. N-ar fi pentru prima oară, în ultimul an, când aş face aşa ceva.

Privirea lui se îngustă, dar îşi reţinu furia.

- Da, sunt sigur că independenţa ta este o calitate a ta oriunde te-ai duce, dar nu şi aici, în Corsica. În seara asta îţi vei face intrarea împreună cu soţul, tău sau nu ţi-o vei face deloc.

De fapt, n-ar fi vrut să meargă deloc. Gândul la noaptea de dinainte se transformase într-un coşmar.

- Da, bineînţeles. Nu trebuie să uit unde mi-e locul, şopti ea.

O ultimă lovitură, din ce motiv nu ştia nici ea.

Rămase în picioare multă vreme în bucătăria

încinsă, după ce el plecă. Îl voia atât de mult, se gândi, impunându-şi să judece la rece. Vreau ca el să mă iubească şi să mă iubească pentru totdeauna, dar el nu vorbeşte despre dragoste, ci doar despre posesie; de-asta nu-mi pot controla gura?

- Oh, Doamne, nu ştiu! Nu ştiu! murmură ea neajutorată, privindu-şi imaginea reflectată în oglinda din dormitor, după ce se îmbrăcă.

Când termină, se gândi că Edouard n-o văzuse niciodată cum arăta acum: cu pielea uşor bronzată, părul negru ca tăciunele - acum puţin decolorat de soarele corsican, îmbrăcată cu o rochie vaporoasă de mătase de culoarea coralului. Era strălucitoare.

Închise lumina din casă şi se opri în curte, pândind sosirea lui Edouard. Oaspeţii probabil că sosiseră, dar Edouard nu se întorsese după ea; ce-ar trebui să facă?

Grădinile erau luminate, iar Roz porni să urce încet spre clădirea principală. Edouard trebuia să vină pe aici, ca să ajungă la căsuţa ei. Aerul era nemişcat, încărcat de căldura de peste zi.

Se opri în dreptul piscinei şi refuză să-şi amintească ce se petrecuse în prima zi când sosise. Privi în sus spre terasa de deasupra, plină de oameni frumoşi. Bineînţeles, familia De Vine se înconjura numai de tot ce era mai bun şi mai frumos.

Un cuplu se distingea dintre ceilalţi. Cei doi se sprijineau de balustradă. Întregul corp al lui Roz îngheţă. Roşcata arăta fenomenal, îmbrăcată într-o rochie care, fără îndoială, era una din ultimele creaţii

ale vreunei renumite case de modă pariziene. Îşi strânsese părul într-un coc, iar bijuteriile îi străluceau ca stelele. Era tot ce trebuia să fie o femeie, încadrându-se perfect aici, amestecată printre cei mai de seamă membri ai societăţii corsicane, şi totuşi un diavol cu râs seducător şi un apetit sexual nemăsurat.

Bărbatul de lângă ea era Edouard. Un Edouard zâmbitor şi relaxat. Roz îi privea, abia ţinându-se pe picioare. I se întorsese amanta; după ce dispăruse o vreme, se întorsese, iar seara asta va fi cea mai umilitoare seară a vieţii ei, apogeul răzbunării lui Edouard.

Roşcata îi şopti ceva la ureche, iar el îşi înclină capul s-o audă mai bine. Mâna ei îl atinse uşor pe obraz, iar braţul lui se aşeză pe talia ei. În timp ce amândoi râdeau, iar Edouard o strângea uşor de talie, Roz simţea că moare.

Prin valurile de ameţeală, îl auzi pe Edouard strigând-o; paralizia dispăru şi, când el coborî de pe terasă spre ea, Roz era pregătită să-i facă faţă.

- Tocmai voiam să vin să te iau...

- Nu te mai deranja! izbucni Roz. O poţi prezenta fratelui tău pe roşcată ca pe următoarea soţie, pentru că pe mine n-ai să mă mai vezi.

El o prinse de încheietură şi o trase înapoi, când ea încercă să se depărteze.

- Imaginaţia ţi-a luat-o razna, chérie. De-asta nu m-ai aşteptat să vin să te iau? Sperai să mă prinzi cu o altă femeie?

- De-asta n-ai venit să mă iei? Sperai să te prind cu ea? Să faci şi mai eficientă pedeapsa?

Privirea lui se îngustă.

- Tu singură te pedepseşti, Roz, inventând toate astea.

- Iar tu eşti un nemernic, Edouard. Nu puteai trăi bine- merçi de unul singur, nu? Un an despărţiţi şi a trebuit să strici totul. Mă târăşti până aici, refuzându-mi divorţul, refuzând să-mi spui despre fratele tău şi apoi, culmea umilirii - să defilezi prin faţa mea cu amanta. Ei bine, ai câştigat. M-ai zdrobit. Nu mă poţi afecta şi mai mult.

El o ţinea de încheietura unei mâini şi acum i-o prinse şi pe cealaltă, trăgând-o foarte aproape de el şi privind-o în ochi de la numai câţiva centimetri depărtare, ai lui plini de enervare, ai ei plini de durere.

- Vino să ţi-o prezint pe „amanta“ mea, dragă soţie, şi să văd dacă mai eşti geloasă sau nu...

- Geloasă! izbucni Roz. Cine a spus ceva despre gelozie? Sunt umilită, nu geloasă. Cum aş putea fi geloasă? Eu sunt cea care doreşte divorţul, nu uita acest lucru.

- Nu ştiu ce vrei tu, Roz, iar asta a fost exact ce ne-a despărţit. Crezi că vrei să divorţezi, când, de fapt, vrei să-ţi dovedesc că nu poţi trăi fără mine...

- M-am descurcat excelent un an de zile fără tine; restul vieţii mele va fi floare la ureche, după tot ce-am îndurat aici. Dacă asta înseamnă societatea corsicană, prefer să-mi petrec restul vieţii în iad,

decât să fac parte din familia ta!

- Vorbeşti ca o târfă...

- Amanta ta este una! ripostă Roz, tremurând de furie.

- Vino şi spune-i părerea ta! murmură el.

Îi eliberă o mână, dar o ţinu ferm de cealaltă şi aproape o târî spre terasă. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, se afla pe terasă alături de el; de jur-împrejurul lor erau o mulţime de persoane, râsete, mult zgomot, şi se trezi cu un pahar de şampanie în mână.

- Nu vreau să fiu aici, şuieră ea printre dinţi.

- Nici eu, dar trebuie, murmură el.

- Pentru lovitura de graţie? aruncă ea cu amărăciune.

- Fratele meu, spuse scurt Edouard.

Roz întoarse capul si văzu o mare de oaspeţi si un bărbat care venea direct spre ei de parcă ar fi fost însuşi Moise. Iar împreună cu el, agăţată posesiv de braţul lui, era amanta lui Edouard, fabuloasa roşcată!

Roz auzi ca prin ceaţă prezentările. Deci, acesta era fratele mai vârstnic al lui Edouard şi... şi minunata lui logodnică... Suzanne!

Pe Roz o cuprinse confuzia, iar ochii i se măriră. Edouard îi eliberă mâna şi Roz îşi simţi sângele năvălindu-i dureros în degete. Amanta lui Edouard era logodnica fratelui lui? Ce fel de societate mai era şi asta?

- Aşadar, tu eşti soţia pe care a tot ascuns-o Edouard până acum, spuse Pierre pe un ton lipsit de

emoţii.

Acesta nici măcar nu făcu vreun efort să-şi îmblânzească vocea sau măcar să-i întindă mâna. Roz simţi foarte clar respingerea. În definitiv, nici nu se aşteptase la altceva.

Pierre era un bărbat foarte arătos, în jur de patruzeci de ani, cu ochii negri şi pătrunzători. Roz îşi dădu seama că-l evaluase corect încă înainte de a-l cunoaşte. Alura de playboy
i se potrivea perfect.

- Edouard este un bărbat foarte norocos să aibă o soţie atât de frumoasă şi aparent şi deşteaptă, continuă el tărăgănat. Dar mă face să mă întreb de ce te-a ţinut ascunsă până acum. Poate că păstrezi nişte schelete de familie ascunse prin şifonierul tău şi n-a dorit să le expună.

Cinismul şi sugestia lui îi tăiară lui Roz respiraţia, dar când vru să-i răspundă pe măsură, Edouard i-o luă înainte.

- Poate că n-am vrut eu să-i expun soţiei mele scheletele familiei noastre, Pierre, mă refer la cei ce-şi zornăie oasele în şifonierul tău.

Era o insultă dură care îl făcu pe Pierre să roşească de furie, dar se controlă admirabil. Nu spuse nici măcar un cuvânt; se uită doar la Edouard, apoi îşi întoarse privirea spre Roz şi o măsură din cap până-n picioare, făcând-o să roşească. Privirea lui era atât de dezaprobatoare, încât Roz aproape că simţi cum este strivită fizic. Apoi crezu că îşi închipuie toate astea, pentru că duritatea din privirea lui se

domoli, rămânându-i doar un zâmbet cinic în colţul gurii.

- Bucură-te de ospitalitatea mea, murmură el, şi-i susţinu privirea lui Roz câteva clipe.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre Suzanne, care privise mută scena, şi o conduse spre ceilalţi invitaţi.

- Fermecător, nu? şopti Edouard lângă urechea ei.

- Mă aşteptam, îi răspunse Roz, ridicându-şi sfidătoare bărbia. Cât despre Suzanne, supuşenia întruchipată; n-a scos nici măcar un cuvânt.

- Nici tu n-ai scos, îi aminti Edouard.

Roz ridică dintr-o sprânceană.

- Nu, n-am scos. După ce-am văzut starea financiară a familiei tale, ciopârţită de fratele tău, nu m-a mirat că este atât de arogant. Nu prea ai ce-i spune unui asemenea om.

-Ai grijă, Roz. Îmi insulţi fratele şi, prin urmare, mă insulţi şi pe mine.

Inima lui Roz se strânse. Să-i ia naiba de corsicani, cu mândria şi onoarea lor cu tot! Soţiile lor n-aveau nici o şansă. Dar ea nu era de origine corsicană şi totuşi nu prea avea nici o şansă să scape din asta cu mândria intactă.

Se ţinu tare şi spuse încet şi dur:

- Ataşamentul faţă de fratele tău este lăudabil, Edouard. Mă întreb dacă el ar mai fi la fel de protector cu tine, dacă ar şti că logodnica lui îţi este amantă, sau acesta este un ciudat obicei corsican despre care eu nu ştiu nimic?

Nu mai aşteptă un răspuns şi ignoră valul de furie care apăru brusc în ochii lui. Se întoarse pe călcâie,

depărtându-se de el şi de petrecerea fratelui lui, şi întorcându-se la cabana ei.

Roz ajunse la adăpostul căsuţei, unde se ghemui şi îndură restul nopţii fierbinţi. Îşi scoase rochia care i se lipise de pielea încinsă şi se aruncă pe pat. Începu să lovească în pernă cu pumnii până rămase fără putere.

Oh, Doamne, cât îl ura, pe el şi pe fratele lui, şi nu voia să fie aici, şi nu mai exista nici o speranţă, nimic altceva, şi ce proastă fusese să creadă c-ar fi putut exista...

Brusc uşa dormitorului se deschise şi o lumină orbitoare umplu camera. Îngrozită, Roz îşi săltă capul de pe pernă. Şocată, îl privi consternată pe Edouard stând în uşă, încă neobişnuită cu lumina puternică.

Când vorbi, vocea lui o înspăimântă cumplit.

- Şi această insultă pe care mi-ai adresat-o va fi ultima pe care o vei mai pronunţa vreodată, chérie. Acum, vei afla câteva obiceiuri corsicane pe care nu ţi le-ai fi imaginat vreodată.

Iar când el îşi smulse cravata, Roz îşi duse mâna la gât înfricoşată.

Capitolul 1

Edouard străbătu camera şi era pe punctul de a se apleca şi a o smulge din pat, când Roz găsi puterea care credea c-o părăsise.

- Nu mă atinge! ţipă ea, depărtându-se de el. Vreau doar să mă laşi în pace.

- S-o crezi tu!

O prinse de încheietura mâinii şi o trase spre el. Roz se eliberă din prinsoarea lui şi sări rapid de partea cealaltă a patului, luându-şi halatul. Edouard ajunse şi el acolo, dar nu încercă să pună mâna pe ea. Roz se îmbrăcă repede cu halatul, încurcându-se la înnodatul cordonului, fără să-şi ia privirea de la Edouard.

- Dacă intenţionezi să mă pedepseşti pentru insulta pe care ţi-am adresat-o, gândeşte-te cum m-a insultat fratele tău. Cum îndrăzneşte papagalul ăla pompos să-mi spună că am schelete de familie în dulap? Pedepseşte-l pe el, Edouard, şi arată-mi măcar o dată că eşti de partea mea, sau aşa ceva nu este permis în societatea corsicană? Bărbaţii domină, femeile...

- Asta nu-i o pedeapsă, o contrazise el răguşit. Vei primi doar ce-ai tot căutat de când ai venit aici!

Se apropie de ea, iar Roz îşi ridică mâinile în apărare şi el se opri. Ochii lui erau din nou întunecaţi din cauza furiei.

- De ce-mi faci asta? o întrebă cu amărăciune în glas. Te fereşti de mine de parcă chiar te temi de mine. Crezi că vreau să-ţi fac vreun rău?

Ea clătină din cap şi-l privi în continuare atent.

- Ştiu ce vrei să faci, Edouard. Chiar dacă nu mă vei răni fizic, mă vei răni emoţional, şi asta mă va durea şi mai tare. Nu-ţi voi permite; nu-ţi voi permite să faci dragoste cu mine, pentru că şi eu am mândria mea. Flirtezi cu acea... cu acea Suzanne...

- Suzanne este soţia fratelui meu şi, indiferent ce gândesc despre fratele meu, nu-l voi trăda.

- Nu, dar mă trădezi pe mine şi mă minţi. Făceai dragoste cu ea atunci când am venit eu, în prima zi. V-am văzut lângă piscină!

Inima ei îngheţă înspăimântată, când chipul lui se schimonosi şi, dintr-o mişcare, fu lângă ea, prinzând-o de braţe cu atâta furie, încât o făcu să ţipe de durere.

- Da, poţi ţipa, chérie, nimeni nu te va auzi. Suntem prea departe ca să te-audă cineva când strigi după ajutor - asta, dacă vei ţipa, sugeră el cu cruzime. Această comportare este doar o alta despre care eu nu ştiam?

- Ce. ce vrei să spui? şopti ea.

- Poate că-mi va plăcea să te iau cu furie, poate că asta tot încercai să obţii de la mine în tot acest timp. Certurile, supărarea ta, insultele, acuzaţiile pe care le aruncai împotriva mea şi femeii fratelui meu - vrei să mă împingi la limită, chérie? Vrei să mă determini să te iau cu furie?

- Eşti... eşti nebun! N-am nici un motiv să fiu supărată pe tine. Am motive să te insult şi nu te împing la limită. Nu vreau un bărbat mincinos şi care

mă înşeală. Am văzut cu ochii mei. Te-am văzut iubind-o lângă piscină, în prima zi când am venit aici, şi mi s-a părut îngrozitor, dar dacă aş fi ştiut că este soţia fratelui tău...

Vocea i se întrerupse brusc când îşi dădu seama ce greşeală făcuse.

- L-ai văzut pe Pierre făcând dragoste cu soţia lui, lângă piscină, dar poate că ai vrut să mă vezi pe mine, pentru că aşa gândeşte mintea ta scrântită. Nu m-am mai uitat niciodată după o altă femeie de când m-am însurat cu tine, dar nesiguranţa ta afurisită nu poate accepta acest fapt. Louisa n-a însemnat niciodată nimic pentru mine, nici Suzanne, care este a fratelui meu. Ce dracu' trebuie să fac ca să te conving că eşti unica femeie din viaţa mea?

El o prinse în braţe şi o sărută violent şi lumea începu să se învârtească cu ea. Nu putea respira; inima parcă îi stătu în loc şi o inundă un sentiment de vinovăţie. Semănau atât de mult. Pierre era mai în vârstă şi mai distins decât fratele lui. Crezuse că iubitul roşcatei fusese Edouard, pentru că încă nu-l cunoscuse pe fratele lui.

Simţi că i se taie filmul, dar ultimele cuvinte ale lui Edouard îi persistau în urechi. Unica femeie din viaţa lui!

Simţi că i se înmoaie oasele şi se abandonă în braţele lui; sărutul lui Edouard se îmblânzi şi nu mai era o pedeapsă, iar strânsoarea braţelor lui nu o mai ţinea prizonieră. El îşi înfăşură braţele în jurul ei, iar ea se înmuie, dorind ca toată această neînţelegere să

înceteze; disperată, se agăţă de el şi, în şoaptă, îi ceru scuze pentru tot ce gândise. Însă el i le înlătură de pe buze cu un sărut.

Încet şi senzual, el îşi depărtă buzele de ale ei şi-i şopti încet:

- Vezi, nu-mi poţi rezista la nesfârşit, chérie. Trebuia să se întâmple oricum.

Continuând s-o ţină strâns de talie, el îşi descheie gulerul cămăşii. Îi ridică faţa, ţinând-o de bărbie, şi o privi adânc în ochi, fără ca ea să-şi poată feri privirea.

- De ce eşti atât de îngândurată, chérie? Ne dorim unul pe celălalt şi suntem căsătoriţi.

- Nu este o problemă de ordin moral, Edouard, oftă ea uşor. Dar. sunt atât de multe lucruri. atât de multă suferinţă acumulată în mine, din trecut.

Vocea lui era blândă şi convingătoare, îmbărbătând-o.

-Atunci, lasă-mă să-ţi uşurez suferinţa. Aşa cum ştii bine că pot.

Gura lui îi atinse cu tandreţe buzele, iar ea simţi că orice rezistenţă dispare, dorinţa din ea crescând până îi îndepărtă orice îndoială.

Afară izbucni furtuna, încheind o zi călduroasă şi umedă, şi continuă multă vreme după ce ei, extenuaţi şi satisfăcuţi, adormiseră unul în braţele celuilalt.

Sunetul insistent al ploii care cădea pe acoperiş o trezi pe Roz din somnul profund, în mijlocul nopţii. Era întuneric şi presupuse că Edouard stinsese luminile. Ploaia răcorise aerul şi o pală uşoară de

vânt intră pe fereastră.

- La ce te gândeşti? o întrebă încet Edouard, nedorind s-o sperie.

- Nu ştiam că eşti treaz, răspunse ea, cuibărindu-se mai bine în braţele lui.

- De multă vreme.

- Şi la ce te gândeai? îl întrebă ea.

- Eu am întrebat primul, râse el.

Ea îi zâmbi şi-şi puse mâna pe pieptul lui.

- Mă gândeam că-mi place ploaia şi parfumul care persistă după aceea. Florile au un parfum mai dulce după furtună şi nu-ţi dai seama de mirosul pământului până nu-l spală ploaia.

El rămase tăcut o vreme, apoi murmură:

- Nu ştiam că-ţi plac atât de mult aceste lucruri.

- Nici eu nu ştiam, recunoscu ea încet. Dar câteodată se mai întâmplă. Să descoperi noi lucruri despre tine, lucruri de care nu erai conştient. Este ca şi cum ai renaşte.

- Da, înţeleg ce vrei să spui, murmură el, şi se întoarse spre ea, sărutând-o uşor pe sprânceană. Iar tu miroşi mai dulce când parfumul tău se amestecă cu al meu. Până acum n-am fost conştient de asta. De ce n-am fost conştient de acest lucru, Roz? De ce mai sunt lucruri pe care încă nu le ştim unul despre celălalt? o întrebă el trist

- Pentru că, în unele căsnicii, este nevoie de o viaţă întreagă să ajungi să-l cunoşti pe celălalt, presupun.

Ea crezu că era un răspuns superficial la o

întrebare profundă, dar nu voia să-i dea un răspuns mai detaliat, fiindcă vorbise de parcă mariajul lor era, din punctul ei de vedere, încă viabil, şi nu trebuia să creadă acest lucru, nu încă, nu până nu va şti încotro voia el să meargă.

Edouard îi mângâie uşor corpul, iar senzaţia era atât de delicioasă, încât îi opri şirul gândurilor şi raţiunea. Mâna lui i se opri pe stomac, iar Roz se strădui să nu se încordeze la atingerea lui uşoară, dar nu putu să-şi reţină lacrimile care-i invadară ochii. Mâna i se închise peste mâna lui Edouard, rămânând sprijinită uşor pe locul care odată adăpostise copilul lor.

- Te-ai supăra dacă ţi-aş spune că de data asta te-am simţit diferită? o întrebă el prudent.

Roz se ridică şi se sprijini într-un cot, privindu-l. Întunericul era destul de dens, dar zorile erau aproape şi era destul de lumină ca să-i vadă chipul - însă nu suficient ca să-i vadă schimbările din priviri. Ea-i dădu la o parte părul de pe o sprânceană şi hotărî că acum era momentul să-i spună de ce. Corpul ei se schimbase, nici nu se putea altfel, după tot ce se întâmplase. Copilul lor nenăscut crescuse trei luni, apoi se oprise. Corpul i se modificase, iar ea se schimbase. Avea nevoie de timp să-i explice lui Edouard toate astea.

- Nu, nu mă supăr, pentru că şi tu eşti diferit, răspunse ea.

Îl sărută uşor pe buze şi după aceea i le atinse uşor cu vârfurile degetelor, ca să-l facă să tacă.

- Şi nu mă întreba de ce sau în ce fel, pentru că nu ştiu. Eşti diferit, şi atât.

Îl simţi zâmbind sub mâna ei şi el îi ridică degetele, sărutându-i-le.

- Poate că pur şi simplu pentru că a fost prima oară după multă vreme. Poate că data viitoare nu va mai fi deloc diferit.

Roz chicoti şi, ridicându-se, se rostogoli peste el. Apoi chicotitul se transformă în geamăt, când el o pătrunse. Un alt geamăt, de plăcere, îl urmă pe primul, când el acceleră mişcările, până când ea îşi pierdu suflul. Şi era diferit - mai senzual şi mai grăbit decât înainte, dar nu mai puţin plin de dragoste. Şi când nevoia şi dorinţa le-au fost satisfăcute, iar energiile consumate, zorile se iviră, şi strălucirea matinală a zorilor îi legănă în somn.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, Roz aduna flori proaspete pentru masa de mic dejun, iar o privire scurtă spre ceasul din bucătărie îi arătă că era mai degrabă vremea prânzului.

Curtea din faţa casei fusese spălată de ploaie, iar acum se uscase în razele dimineţii şi, în afara verdelui proaspăt al grădinilor, nu mai exista nici o urmă a furtunii din noaptea precedentă.

Menajera o trezise. Roz o auzise în casa lui Edouard şi se dusese să-i spună că nu vor mai avea nevoie de ea, în acea zi. Voia să fie singură cu Edouard, dar nu-i spusese menajerei. Acum pregătea micul dejun pentru soţul ei şi deodată îşi dădu seama

c-ar putea număra pe degete zilele în care-i pregătise micul dejun, când locuiseră împreună. De obicei, amândoi beau în grabă o ceaşcă de cafea, apoi ieşeau zoriţi pe uşă.

- Miroase delicios. Ce e?

Roz zâmbi, văzându-l somnoros şi complet gol în uşa bucătăriei. Numai un soţ putea apărea astfel.

- Se numeşte mic dejun. Ouă prăjite cu şuncă, croissante calde şi toate astea deşi este vremea prânzului.

- Chiar aşa? întrebă el căscând. Credeam că este abia miezul nopţii. Am timp de un duş şi să mă îmbrac?

Roz îl privi zâmbind în colţul gurii.

- Bineînţeles, abia acum pregătesc ouăle. Dacă nu mă grăbesc.

Se opri să-l privească, enigmatică.

- Cu ce te îmbraci? În costum de seară cumva?

El o privi năuc, iar ea îşi aminti cât de mult îi lua lui să se trezească dimineaţa.

- Mergi la duş, iar eu am să-ţi aduc nişte haine curate de la tine.

El îi zâmbi recunoscător şi se întoarse în dormitor. Câteva secunde mai târziu, el o strigă, în timp ce ea traversa curtea spre casa lui.

- Chérie, cheile.

Îi aruncă cheile, iar ea le prinse, râzând de goliciunea lui.

Luă o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, privindu-le câteva secunde. Se întorsese în viaţa ei,

ea într-a lui, iar acum ce se va mai întâmpla? Trebuia să aştepte cumva ca el să facă mişcarea de împăcare definitivă? Dar de ce s-o facă el, când îi spusese clar că nu voia să anuleze căsătoria? O iubea? Încetase vreodată s-o iubească? Voia doar să-şi menţină familia intactă? Întrebări, sute de întrebări fără răspuns. Vor căpăta vreodată răspunsuri?

- Mărită-te cu mine, îi spuse Edouard mai târziu, când se aşezară la masa din curte.

Roz turna cafeaua şi abia reuşi să nu scape cafetiera din mână. Simţi că o străbate un val de bucurie şi zâmbi. Sfârşi de umplut ceştile înainte de a-i răspunde.

- Este ca şi cum ai încuia grajdul după ce calul a scăpat.

El râse.

- Deloc, deşi, dacă mă gândesc mai bine, ai descris foarte bine ce mi-ai făcut - ai fugit din căsnicia noastră.

Era prea cald, mâncarea prea bună, noaptea prea perfectă ca să se simtă ofensată.

- Azi noapte, după ce-am făcut dragoste ultima oară, am avut destul timp să mă gândesc la căsătoria noastră şi s-o cântăresc. A cântărit destul de puţin, Edouard. Însă suficient de mult, ca să ne ţină ferm împreună.

Ea începu să mănânce, dar Edouard rămase pe gânduri, privind-o peste masă.

- Am cam dat-o-n bară, nu? Crezi c-ar fi fost mai bine dacă ne-am fi străduit mai mult?

Ea zâmbi.

- Nu ştiu.

Dar ştia. Ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut ceea ce-i spusese inima şi corpul: să fie soţia pe care şi-o dorea el.

Roz puse jos cuţitul şi furculiţa, iar el şi le ridică pe-ale lui. Atunci ea se gândi că exact asta nu funcţionase. Nu reuşiseră să se sincronizeze, nu reuşiseră să ajungă la un numitor comun. Dar atunci, ea nu ştiuse că ceea ce dorea ea era complet greşit, că, de fapt, munca ei nu era atât de importantă cum credea... Iar nesiguranţa ei... Nu putuse să se controleze. Nu ştiuse cum să-şi controleze suspiciunile faţă de Edouard şi de acea Louisa Haria şi nici cum să înlăture convingerea că familia lui n-o va accepta. Şi iat-o acum, era unul dintre cei mai buni translatori din Paris, dar atât de nesigură în ceea ce priveşte viaţa privată, încât era de-a dreptul penibilă.

- Am vrut să mă întorc, recunoscu ea încet.

- Şi de ce n-ai făcut-o?

- Mândria şi teama, precum şi alte o sută de alte motive.

Încă nu putea să-i spună adevăratul motiv.

- Am fi putut să le înlăturăm împreună, sugeră el uşor.

Ea îl privi cum rupea un croissant şi-l înmuia în cafea. Îl
iubea atât de mult.

- Nu le puteam înlătura; de aceea am plecat, Edouard. Era greu, foarte dificil să fii căsătorit.

Părinţii mei n-au avut o căsnicie fericită pe care s-o pot folosi ca model, aşa cum ţi-am spus, şi am fost îngrozită de a mea cu tine. Te iubeam şi mi-ai spus că şi tu mă iubeşti, dar n-am fost niciodată sigură de asta.

O clipă, supărarea îi întunecă privirea şi apoi dispăru; îşi dădu la o parte farfuria şi-o întrebă:

- Cum te-ai putut îndoi de dragostea mea?

- Foarte uşor, răspunse ea. Mi-ai spus că mă iubeşti, dar eu nu simţeam asta. cel puţin nu totdeauna. La început am fost sigură şi încrezătoare; eram convinsă că mă iubeşti la fel de mult cum te iubeam şi eu, dar mai târziu. ai rostit cuvintele, dar n-am mai fost sigură că le spuneai din suflet. Păreai distant, o parte din tine nu era chiar atent la mine.

- N-a avut nici o legătură cu tine, Roz. Munca mea nu-i uşoară, şi atunci.

- Nici n-am crezut c-ar fi, îl întrerupse ea, rezemându-se de spătar ca să-l privească mai bine. Dar nu este o scuză plauzibilă, Edouard.

Privirile li se întâlniră, apoi el şi le coborî.

-Atunci nu m-am folosit de asta ca scuză, dar îţi ofer acum o explicaţie. Am avut un an la dispoziţie să mă gândesc la asta şi tot n-a devenit mai uşor să recunosc acest lucru. N-am vrut să te resping, Roz, cel puţin nu conştient, dar erau nişte vremuri disperate pentru afacerile familiei.

Roz se încruntă.

- Disperate?

El dădu din cap.

- Afacerile la care lucrăm acum nu s-au întâmplat peste noapte. S-au înrăutăţit după ce ne-am căsătorit. Restul familiei m-a chemat când a devenit evident că Pierre a dat de necazuri.

El tot nu putea s-o privească în ochi, iar asta o duru. Era ca şi cum n-ar avea suficientă încredere în ea ca să-i spună ce se întâmplase.

- Puteai să ai încredere în mine, zise ea pe un ton scăzut.

Edouard clătină din cap.

- N-am vrut să te implic.

- Pentru că mă considerai un intrus, veni repede răspunsul lui Roz.

Ochii lui se întunecară şi scoaseră scântei.

- Nu, Roz, nu pentru că te-am considerat un intrus. Dacă ar fi fost aşa, n-ai fi acum aici. Dar bărbaţii corsicani de obicei nu.

- Ştiu, replică Roz, răsucind şervetul din poală. Bărbatul corsican este vânătorul, iar femeia corsicană stă acasă să aibă grijă de copii.

Atunci, ce căuta ea aici să lucreze pentru familia lui? Era pentru că el n-o mai considera soţia sa?

Era un gând tulburător, dar după noaptea trecută nu va ceda acestui gând.

Mai turnă cafea şi observă că Edouard abia se atinsese de mâncare, în afara croissantului. Deci nu prea avea poftă de mâncare, ceea ce însemna că era în continuare sub presiune. Grija faţă de el o făcu acum să realizeze că nu-i fusese alături când fuseseră căsătoriţi, iar el avusese nevoie de ea. Ar fi

trebuit să-i fie soţie, şi nu o femeie de carieră, şi să le ia naiba de drepturi ale femeii.

- Mai muncim azi? îl întrebă ea deodată, dorind să continue de unde rămăseseră noaptea trecută.

Dar el deja era cu gândul departe, studiind albinele care se agitau în jurul florilor din curte. Roz ştia unde erau gândurile lui: în biroul prăfuit, încercând să pună ordine în dosarele fratelui lui.

El se întinse şi îi zâmbi, focalizându-şi întreaga atenţie asupra ei.

- Şi dacă spun nu, ce ai de gând?

- Vreau să te duc departe de aici, îi răspunse ea zâmbind. Un picnic. Nu aici sau pe plajă, ci mult mai departe, în munţi, unde să nu ne găsească nimeni.

El îi susţinu privirea şi o prinse de mână peste masă, iar inima lui Roz tresări datorită noii speranţe care i se năştea în suflet. Nu se aştepta la miracole din prima zi, ci încet-încet lucrurile să revină pe făgaşul lor normal. Însă Edouard o ceruse în căsătorie, deşi era o glumă, pentru că erau deja căsătoriţi. Iar asta însemna că el încă o iubea şi că voia s-o ia de la capăt încă o dată. Şi poate că, de această dată, vor reuşi, iar el îi va spune c-o iubeşte şi vor avea un viitor de plănuit. Şi atunci şi numai atunci va putea să-şi deschidă sufletul în faţa lui. Avea atât de multe lucruri să-i spună.

Capitolul 8

- Acum ar trebui să ne întoarcem, îi murmură Edouard la ureche.

- Nici gând, râse Roz. Vreau să urc pe culmea aia.

Se ridică şi îşi duse mâna streaşină la ochi, încercând să aprecieze cât de înalt era muntele şi cât timp le va lua să-l urce. Orice tactică de întârziere era bună. Încă nu voia să-l piardă pe Edouard.

El o trase înapoi pe pătură şi-i prinse braţele deasupra capului.

- Mă îndoiesc că vrei s-o urci, doar crezi că vrei. Ceea ce vrei tu cu adevărat, este să te întorci la castel şi să faci o baie în piscină, după care să mai iei o porţie de muncă.

O sărută apăsat pe buze şi îi dădu drumul.

Zâmbind, Roz se întoarse şi se rezemă pe coate, privindu-l cum împachetează totul în coşul de picnic. Fusese o după- amiază minunată. În munţi era mai răcoare şi mai multă linişte şi calm. Merseseră mult şi vorbiseră puţin, fiindcă pur şi simplu nu fusese necesar. Se simţeau bine împreună şi atât. El părea mult mai relaxat, cum nu mai fusese de multă vreme, şi Roz spera că ea era cauza, dar acum vedea cum îi apăreau din nou ridurile de tensiune pe frunte, în timp ce se pregăteau să se întoarcă la castel.

- Toată munca asta te doboară, nu-i aşa? îl întrebă ea.

- Da, recunoscu el fără s-o privească. Afacerile au început să decadă cu mult timp în urmă şi s-ar fi putut evita dacă.

El nu sfârşi, iar Roz îşi îngheţă întrebarea „De ce?“. Probabil că lui îi era încă greu să se confeseze. Nu fusese o soţie tocmai bună şi nu fusese lângă el când avusese nevoie de ea. Dar dacă îi va da ocazia, în viitor va fi. Se va revanşa pentru tot.

Deodată el îşi întoarse privirea spre ea şi îi observă starea meditativă. Râse uşor ca s-o trezească din visare.

- Hai să uităm de toate aceste neplăceri, deocamdată, Roz. Timpul pe care ni-l petrecem împreună este prea preţios.

Ea fu străbătută de un fior. „Timpul pe care ni-l petrecem împreună este prea preţios“, spusese el, ca şi cum curând nu va mai fi. Se ridică în picioare, dar Edouard se apropie şi o prinse în braţe.

- De ce atâta solemnitate?

O sărută pe vârful nasului, iar ea îl luă de gât, lipindu-şi faţa de umărul lui.

- Nu ştiu, răspunse, deşi ştia.

După-amiaza fusese minunată, dar nu se ridicase la nivelul aşteptărilor. Ea dorise să discute, să rezolve diversele probleme dintre ei, să vorbească despre viitorul lor. Dar Edouard nu putea vedea dincolo de acest contract, iar asta o îngrijora.

- Ce părere ai despre o baie în piscină, când ne întoarcem? îi şopti el la ureche, apoi îl simţi zâmbind. Sau ai prefera să facem dragoste mai întâi?

Roz încercă să zâmbească şi să-i dea un răspuns banal, deoarece se părea că, pentru el, a face dragoste era răspunsul la toate.

Pe faţa ei apăru un zâmbet, dar cam crispat.

- Avem timp? îl întrebă, provocatoare.

- Suficient, şopti el şi, înclinându-şi capul, o sărută cu pasiune.

Participanţii la petrecerea din seara trecută continuau să plece când reveniră ei din munţi la castel. Edouard bombăni în timp ce-şi parcă Mercedes-ul într-un loc ferit, ocolind parcarea principală.

- Dacă o tăiem prin vie, nu vom fi văzuţi, sugeră el şi opri motorul.

Fugiră printre vii ca doi copii, râzând şi alunecând pe spaţiile inegale dintre butucii de viţă. Când ajunseră acasă, erau încălziţi şi încă mai râdeau.

- Crezi că ne-au văzut? chicoti Roz, închizând uşa în urma lor.

- Deloc. Erau încă beţi. Vino aici.

O prinse în braţe şi o sărută cu atâta pasiune, încât Roz cedă imediat.

Toate temerile ei legate de viitor dispărură, în timp ce se dezbrăcau grăbiţi, ca să se poată iubi cu pasiune. Se rostogoliră pe pat, îmbrăţişaţi, mângâindu-se, atingându-se până când dorinţa deveni de nesuportat. Se mişcară împreună, tăcuţi, cu excepţia gemetelor de plăcere pe măsură ce îşi satisfăceau dorinţa, apropiindu-se tot mai rapid de punctul culminant. Şi când îl atinseră, îşi strigară fiecare numele şi se strânseră cu putere în braţe, ca şi cum ar fi fost dintotdeauna şi pentru totdeauna împreună.

*

* *

Era remarcabil de uşor să cazi în rutină, dar lui Roz îi era greu să accepte uşurinţa cu care privea Edouard lucrurile. Era ca şi cum anul cât fuseseră despărţiţi nici nu existase. Nu mai vorbeau despre ce se întâmplase; viaţa mergea înainte.

- Când va reveni îngrozitorul tău frate? îl întrebă Roz într-o după-amiază fierbinte.

Se părea că băiatu' plecase în Elveţia a doua zi după petrecere. Roz credea că el folosea castelul doar pentru organizarea de petreceri. Se întinse şi privi pe fereastra biroului, dându-şi seama că era foarte obosită. Munciseră din greu, în ultima vreme. Şi era mirată cum Pierre nu încercase să le dea o mână de ajutor în remedierea pagubelor.

- Ce spui? murmură Edouard din partea cealaltă a camerei.

Continua să se uite prin hârtiile de pe birou şi Roz nu mai
repetă întrebarea. Oricum, nu conta când se va întoarce Pierre; Edouard n-avea nevoie de el.

- M-am săturat, murmură Roz şi se ridică încet în picioare. Ajunge pentru azi.

Căldura devenise insuportabilă. Zi de zi acelaşi soare puternic şi nici un pic de umiditate. Abia puteau să-şi facă siesta. Nu puteau sta departe unul de celălalt şi făceau dragoste în fiecare după-amiază. Curând soarele va apune şi avea nevoie să ia un pic de aer, înainte de a se înnopta.

- Roz? o strigă Edouard, când ea ieşi pe terasă.

Se ridică şi el şi veni spre ea, dar Roz simţi că nu

prea avea chef, ca şi cum i-ar fi displăcut că-l întrerupsese.

- Te simţi bine? o întrebă el cu tandreţe, spulberându-i toate îndoielile.

Ea îl sărută uşor pe obraz.

- Sigur, sunt doar obosită. Am muncit mult, în ultima vreme.

- O să terminăm curând, zise el, punându-şi mâinile pe umerii ei. Doar câteva zile. Terminăm înainte de data prevăzută.

„Şi apoi ce se va întâmpla?“ ar fi vrut ea să-l întrebe, dar îi era teamă că răspunsul nu va fi pe placul ei. Ei bine, nu se aşteptase să fie uşor, şi nu era, aşa că cel puţin nu era surprinsă.

El o sărută pe frunte, după care ea îl lăsă şi porni să se plimbe, gânditoare, prin grădină. Găsi drumul spre plajă şi începu să coboare treptele abrupte. Putea gândi mai bine lângă ţărm; marea îi limpezea gândurile.

Era egoistă dacă se aştepta ca Edouard să-şi dorească să discute despre viitor? El era sub presiune şi amândoi lucrau din greu, dar dormeau şi mâncau împreună, făceau dragoste şi. şi, da, îşi dădu seama că voia prea multe. Păşi, gânditoare, pe platforma de lemn.

Fu surprinsă când văzu că nu era singură pe plajă şi avu nevoie de câteva momente pentru a-şi dea seama despre cine era vorba. Aşadar, Pierre se întorsese. Ei bine, n-avea de gând să-şi petreacă restul zilei împreună cu el.

Se pregătea să urce scările, când se auzi strigată. Nu cu familiarul „Roz“, ci cu „Madame“. Trecu imediat în defensivă şi se întoarse să-l înfrunte, în timp ce el traversa calm nisipul, spre ea.

Roz îl privi şi aşteptă.

- Nu credeam că mai este cineva care să folosească plaja, spuse când ajunse lângă ea, fără ca măcar să zâmbească.

- Aerul marin îmi limpezeşte mintea, răspunse ea cu răceală.

Se întrebă dacă să îndrăznească un zâmbet de dragul lui Edouard, dar imediat abandonă ideea. Tipul nu emana nici un pic de căldură; de ce-ar face-o ea?

- Ai nevoie, nu-i aşa? răspunse el cu o răceală care ei i se păru enervantă.

- Câteodată.

- Mult de muncă, nu? Eu prefer să cheltuiesc banii, în loc să-i fac, dar cred că o frumuseţe inteligentă ca tine a priceput acest lucru.

Privirea lui se îngustă viclean. Roz nu spuse nimic, pentru că simţea că este pândită.

Stătea pe nisip la baza scărilor, soarele apunea, iar Roz nu se simţea în largul ei în prezenţa lui. Nu-l plăcea, deşi simţea c-ar trebui, de dragul lui Edouard.

- Lumea e plină de femei care abia aşteaptă să li se ofere o şansă, zise el fără să-şi ia ochii de pe ea. Dar, pentru binele tău, te sfătuiesc să depui toate eforturile să-ţi refaci căsnicia cu Edouard, căci altfel o să te zdrobim.

Roz făcu ochii mari şi fu străbătută de un fior la

auzul acestei crude ameninţări. Se referea la un „noi“. Se referea cumva la restul familiei De Vine? Dacă era aşa, avusese dreptate să creadă că n-o vor accepta.

- Asta e ceva între Edouard şi mine, spuse ea şocată.

Nu-l întrebase pe Edouard ce ştia Pierre despre căsnicia lor, dar se părea că ştia totul. Regretă că nu-l întrebase, acum n-ar fi fost luată prin surprindere.

Privirea lui se îngustă.

- Nu eşti de origine corsicană şi o greşeală este suficientă în familia De Vine, dar ce-a fost, a fost. Cred că Edouard ţi-a spus deja că divorţul nu intră în discuţie.

În sufletul lui Roz se strecură acum teama. Cu o asemenea opoziţie, ce şanse ar mai avea, în viitor, cu restul membrilor familiei?

- Nu vreau să-mi discut viaţa personală cu tine, ripostă ea pe ton de egalitate. Căsnicia mea este o problemă care ne priveşte numai pe mine şi pe soţul meu şi nu-mi place să vorbesc despre ea ca şi cum ai avea vreo putere asupra vieţilor noastre.

El strânse din pumni, iar ea fu încântată să constate că avea capacitatea de a-l înfuria. Se îndoia că încântătoarea Suzanne, evident de origine corsicană, ar avea sânge în ea ca să-l înfrunte.

- Minte, frumuseţe şi o limbă ascuţită - eşti un real pericol pentru familie. Ar fi trebuit să ajung la fratele meu înaintea ta fiindcă, dacă l-aş fi prins la timp, căsătoria voastră n-ar mai fi avut loc.

Roz se strădui să se stăpânească şi pentru prima oară reuşi, pentru că încercă să gândească exact ca o soţie corsicană. Nu te puteai lupta cu o asemenea mândrie aristocratică, iar dac-ai fi făcut-o, ai fi ieşit învins. Edouard încă nu ajunsese la acest stadiu de aroganţă, dar poate că peste zece ani.

Gândul îi zdrobi inima şi se întoarse cu spatele la cumnatul ei, pornind să urce scările.

- Încă un mic avertisment, doamnă translator! îi strigă el. Ai grijă de inima fratelui meu. Îmi este foarte drag.

Roz se înfurie la culme. Se aplecă peste balustradă şi-i spuse:

- Iar tu fii foarte atent la inima ta, Monsieur De Vine; este atât de plină de ea, încât ai putea suferi un atac de cord urcând scările astea. De-ar fi aşa! adăugă ea în gând, cu răutate.

Spre marea ei surprindere, el râse şi râsul îi persistă în urechi multă vreme după aceea.

Şi totuşi, ceva era ciudat. De ce-i spusese să-şi refacă mariajul, când era clar c-ar fi preferat ca ei doi să se despartă?

Nu înţelegea deloc mentalitatea corsicană, absolut deloc.

Când ajunse acasă, furia i se mai domolise. Pregăti cina, după ce făcu un duş scurt.

- Ah, e minunat, îi şopti Edouard, intrând în bucătărie şi sărutând-o uşor pe obraz, în timp ce ea pregătea salata. E ca şi cum am fi căsătoriţi.

Roz îşi întoarse capul de la el şi-şi muşcă buzele.

Da, asta era ce-şi dorea el: s-o găsească în bucătărie când sosea acasă.

El îi simţi schimbarea de dispoziţie si continuă pe alt ton:

- Încercam să fac o glumă, spuse, luând un cuţit si tăind o rosie mare si zemoasă.

- Nu-i amuzant deloc! izbucni ea.

- Te doare capul?

- Nu, nu mă doare capul! replică Roz exasperată. Trebuie neapărat ca de fiecare dată să mă doară capul?

Edouard continuă să taie rosia.

- Am impresia de déjà vu, bombăni el, însă Roz îl auzi foarte clar.

- Deja te-ai plictisit? nu se putu ea abţine să nu-i dea replica. Nu credeam c-o să ţină.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă supărat Edouard. Vin acasă după o zi de muncă.

- Ajunge, Edouard! Nu esti deloc amuzant. Asta nu-i casa noastră. Nu mai avem asa ceva. Nici căsnicie nu mai avem, asa că nu mai încerca să pretinzi altceva.

- Esti supărată pe mine, oftă el.

- Pe tine si pe restul lumii! spuse ea pe un ton tăios.

Îsi îngustă ochii si-l privi. Ştia că n-ar trebui să se răzbune pe el pentru ce-i făcuse Pierre, dar nu se putea abţine.

- Ştii ce mi-a spus nemernicul ăla de frate-tău în după-ami- aza asta?

- Fii atentă, Roz. Vorbeşti de fratele meu.

Roz se încordă. Totdeauna va fi asa? De fiecare dată când ea va deschide gura să-si exprime o opinie, el va încerca s-o reducă la tăcere?

- De asemenea, vorbesc despre un playboy bădăran si arogant, care, după părerea mea, n-ar trebui să aibă nici măcar atâta drept cât am eu să port numele De Vine. Eu n-am secat averea familiei cu extravaganţa mea!

Ea crezu că-l va înfuria, dar, spre surprinderea ei, Edouard o prinse uşor de umeri.

- Roz, calmează-te.

- Nu pot! izbucni ea. Sunt furioasă şi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă înfurii mai tare!

Însă, deodată se opri. Nu era vina lui Edouard.

- Şi nu vreau să fiu furioasă pe tine! sfârşi cu o voce slabă.

El îi zâmbi şi o mângâie tandru pe umeri.

- Atunci, nu fi supărată pe mine, chérie.

- Dar sunt! Şi nu te uita la mine de parcă ar fi vina mea. Nu eu am vrut să fiu umilită!

- Nu te umilesc.

- Nu tu, el! Ce ştie despre noi şi căsnicia noastră, Edouard? Ce i-ai spus?

- Foarte puţin, Roz. Acum ia-o de la-nceput şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Este evident că Pierre s-a întors şi aţi avut o confruntare.

- Ne-am întâlnit pe plajă.

- Pierre nu coboară pe plajă.

- Deci acum sunt şi mincinoasă? se răsti ea,

regretând imediat izbucnirea. Oh, să te ia naiba! oftă ea exasperată.

Luă o sticlă de vin roşu şi ieşi în curte.

- Îmi pare rău, spuse Edouard, venind lângă ea. Sunt surprins doar că Pierre coboară acolo. Plaja nu-i pentru el. E un loc mult prea romantic, pentru un om atât de insensibil cum este el.

- Şi mie îmi pare rău, murmură ea. N-am vrut să mă descarc pe tine, dar m-a înfuriat foarte tare. Nu mă place şi nici eu nu-l plac şi asta nu-i bine pentru viitorul nostru.

- Spune-mi exact ce s-a întâmplat, insistă el solemn.

Roz îşi înghiţi orice alt comentariu şi îi povesti, atât cât îşi aminti, despre scurta conversaţie. Problema era că, odată ce termină de povestit, nu mai părea atât de rău cum i se păruse atunci, dar Edouard o luă foarte în serios. Ochii lui se întunecară, iar când vorbi, îşi stăpânea supărarea.

- N-avea nici un drept, absolut nici unul să-ţi vorbească astfel. Voi avea o discuţie cu el.

Se ridică, îşi bău vinul şi se întoarse.

Imediat se ridică şi Roz şi-l prinse de mânecă. Dacă se va certa cu el, asta ar însemna şi mai multă umilire pentru toţi.

- Nu, Edouard. Nu ţi-aş fi spus dacă m-aş fi gândit că asta ar putea genera necazuri. Lasă-l în pace. Vreau să uit incidentul pentru că, dacă-l vom lăsa să ne afecteze, ne va face mai mult rău decât bine.

Acum îşi dorea să se fi gândit la asta înainte de a i

se destăinui lui. Dar poate sperase că, spunându-i lui Edouard, îl va determina cumva să ia o decizie în legătură cu viitorul lor. Fiindcă, deocamdată, se părea să nu aveau aşa ceva.

- Nu-l pot lăsa în pace, spuse el ferm. Nu pot să-l las pe fratele meu să se amestece în viaţa noastră. Suntem soţ şi soţie.

Nu existase nici o urmă de afecţiune în cuvintele lui, ci doar exprimarea unui fapt, iar Roz se simţi din nou trădată.

- Da, am uitat, murmură ea cu cinism, durând-o inima. Dormim din nou în acelaşi pat şi, prin urmare, suntem soţ şi soţie.

- Nu mai vorbi prostii, murmură el ameninţător.

- De ce? Te deranjează? Ei bine, şi pe mine mă deranjează, Edouard, prin subînţelesul pe care-l are, şi anume că nu sunt suficient de bună pentru tine, dar acum răul a fost făcut - mă refer la căsătorie - aşa încât, trebuie să ne rezolvăm cumva problemele ivite în căsnicie.

- Deci, avem o căsnicie, nu?

După tot ce se petrecuse între ei, în ultima vreme, n-ar fi trebuit s-o întrebe asta, cel puţin nu atât de sarcastic. Îl privi, îndurerată. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe fratele lui, pe plajă, acum ar fi stat aici, în curte, ar fi băut vin şi ar fi discutat probabil despre viitor, în loc să se certe. Pierre stricase totul. Poate că totuşi era şi vina lui Edouard.

Îi întoarse spatele, se întoarse la masă şi luă paharul cu vin. Edouard oftă adânc şi veni să se

aşeze şi el.

- De ce nu poţi înţelege că lumea nu se învârteşte în jurul nostru şi al căsniciei noastre, Roz? o întrebă, nefericit. Pierre poate fi un nenorocit uneori, iar eu, ca frate, sunt primul care recunoaşte asta. A avut problemele lui care l-au marcat.

- Şi asta îi dă dreptul să se descarce pe mine? protestă Roz.

- Cred c-ai tras cam multe concluzii pripite, Roz.

Ea strânse pumnii şi îşi muşcă buzele. Aşadar, era tot vina ei, iar Pierre era totdeauna nevinovat.

- E-n ordine, bine, hai s-o lăsăm baltă, Edouard. Nu vreau să ne certăm din cauza fratelui tău, pentru că nu merită.

Edouard zâmbi şi, aplecându-se, o sărută pe o sprânceană.

- Nu-mi place când ne certăm, Roz, murmură el. Hai să n-o mai facem, bine?

- Cât vom lucra aici, la repararea greşelilor făcute de fratele tău, iar el se amestecă în viaţa noastră privată, nu pot face nici o promisiune, Edouard, spuse ea pe un ton hotărât.

El o mângâie uşor şi zâmbi.

-Ai dreptate. Îţi promit că asta nu se va mai întâmpla şi, ca urmare, nu te mai teme. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, merg să fac un duş şi să mai lucrez un pic. Nu-ţi face griji pentru cină. Îmi pregătesc singur ceva, mai târziu.

- Lucrezi şi în noaptea asta? îl întrebă, dezamăgită că nu rămânea la cină.

- Mă tem că trebuie. Cu cât terminăm mai repede

aici, cu atât e mai bine, Roz, răspunse el.

- Ai nevoie şi de mine acolo? îl întrebă, dar sperând să nu aibă.

Nu rezista să mai muncească şi noaptea. Era deja foarte obosită.

- Nu, tu stai aici şi odihneşte-te, îi sugeră el, şi plecă.

O lăsă pe Roz singură, cu sticla de vin drept companie. Ea rămase multă vreme gândindu-se la tot ce se întâmplase în acea zi şi nu era nimic care s-o facă să spere. Pierre era un mister, iar Edouard nu prea era interesat de viitorul lor; una peste alta, fusese o zi proastă.

Capitolul 9

A doua zi de dimineaţă când se trezi Roz, menajera deretica prin casa lui Edouard.

Îşi pregăti singură micul dejun, iar Josette o bombăni pentru că va avea necazuri dacă afla şefa ei că nu prea avusese de lucru în căsuţele lor.

- N-am să spun nimănui, o tachină Roz, ştiind că fata citea romane de dragoste în timpul liber.

Abia când rămase singură cu croissantul şi cafeaua, Roz îşi permise să se gândească serios. Avusese o noapte proastă, aşteptându-l pe Edouard şi tresărind la fiecare zgomot până când oboseala o biruise.

El nu se întorsese de la castel, iar ea presupusese că muncise până târziu şi, nedorind s-o deranjeze, se culcase la el acasă, dar Roz nu agrease acest lucru. Ar fi preferat să fie deranjată şi să-i simtă braţele în jurul ei, în timpul nopţii. Îi fusese dor de el.

După ce spălă vasele, se îmbrăcă într-un costum răcoros de bumbac.

Ca de obicei, în castel nu zări pe nimeni si merse direct în birou, asteptându-se ca Edouard să i se alăture în orice moment; însă el nu apăru. Cu toate acestea, fusese aici - cu Pierre, judecând după cum arăta camera - nu în această dimineaţă, ci azi-noapte. Pe birou zăcea o sticlă goală de coniac, două pahare mari de cristal, un teanc de faxuri mototolite pe podea, precum si câteva sandvisuri rămase pe-o tavă de argint.

Asadar, pe Pierre îl interesa totusi să remedieze

situaţia; asta era o bilă albă în favoarea lui - doar una.

La prânz Roz mâncă tot singură, dar se asteptase la asta. Şefa personalului de la castel o prinsese când pleca si îi spusese că Edouard si Pierre erau plecaţi la Bastia toată ziua. O durea că Edouard n-o anunţase personal, chiar dacă i-ar fi spus numai să-si continue munca. Mai erau foarte puţine de rezolvat.

Restul zilei se scursese greu, Roz se întorsese la castel să lucreze, în loc să-si ia liber în restul după-amiezii. Voia să fie acolo când se va întoarce Edouard, dar la lăsarea nopţii, renunţă să-l mai astepte si se întoarse singură la cabană, fiin- du-i tare dor de el.

Edouard ajunse foarte târziu.

- Roz, chérie.

Îsi auzi numele si, în întuneric, se întoarse în braţele lui, iar el o lipi strâns la pieptul lui gol.

- Credeam că m-ai părăsit, murmură ea somnoroasă, ascunzându-si faţa în gâtul lui.

Era atât de fericită că se întorsese.

- Cum as fi putut să te părăsesc, chérie, când te iubesc atât de mult?

Inima lui Roz tresări de bucurie când auzi ceea ce-şi dorea de atâta vreme să audă.

- Chiar mă iubeşti? murmură ca un copil care voia să fie asigurat de dragostea celor din jur.

- Întotdeauna te-am iubit şi întotdeauna te voi iubi şi nu te voi mai lăsa să mă părăseşti din nou, pentru că viaţa mea n-are sens fără tine.

Fericirea o inundă.

- Şi eu, Edouard. Te iubesc atât de mult, şi am greşit, şi ar fi trebuit să-mi dau seama, şi îmi pare rău pentru...

- Şşt, chérie. Vorbim mai târziu, şopti el. Acum vreau să te iubesc şi să mă iubeşti şi tu...

Voia ca el să fie acolo când se va trezi. Acesta fusese ultimul gând pe care şi-l aminti din noaptea trecută. Şi fu dezamăgită când se trezi singură în pat într-o dimineaţă noroasă.

Făcu un duş şi se îmbrăcă. Ştiu instinctiv că el nu se afla în cabana sa. Probabil că se sculase devreme şi plecase din nou la castel, iar ea se hotărî să nu se mai lase dezamăgită. Aşa trebuia să se deruleze lucrurile - el muncind, ea... ea ce? Să-l aştepte, ca o soţie cuminte? Vechiul sentiment care o încercase şi cu un an în urmă îi dădu din nou târcoale. Nu va merge, iar ea îşi dorea atât de mult să meargă.

- Dar va fi bine, îşi spuse ea cu glas tare, veselă, traversând grădinile spre castel. Pentru că aşa trebuie.

- Cu cine vorbeşti? o întrebă Pierre când ajunse în dreptul piscinei.

Acesta se sprijinea de un zid de piatră. Părea foarte extenuat şi Roz presupuse că se datora faptului că nu era obişnuit cu munca la care-l pusese Edouard, dar nu-i era milă de el.

Se opri şi ea lângă zid. Mai era încă supărată pe el. Ştia că orice şi-ar spune unul altuia, ar fi fost o ironie. Făcu ea prima mutare.

- Vorbeam de una singură. Cel puţin, aşa am o discuţie cât de cât civilizată, spuse tăios.

El se întoarse spre ea zâmbind.

- Încep să te plac, Roz De Vine. Acum îl înţeleg pe Edouard...

Făcu o pauză, iar Roz îşi ridică bărbia pregătită să primească lovitura la care să dea riposta cuvenită.

- Îl înţeleg pe Edouard... de ce se foloseşte de tine.

Primi lovitura cu capul sus. Nu va fi doborâtă de acest
bărbat.

- Mă întreb ce vrei să spui prin expresia „se foloseşte de mine“. Să fiu amabilă şi să presupun că te referi la calităţile mele profesionale, de translator?

El nu comentă, dar ridică dintr-o sprânceană, lăsând-o să înţeleagă că acele calităţi erau ultimele la care se gândise el.

- Nu mă placi, nu-i aşa? afirmă ea cu indiferenţă.

- Cred că sentimentul este reciproc, zise el tărăgănat, întorcându-se să admire priveliştea.

De data aceasta, Roz ridică dintr-o sprânceană.

- Ai dreptate. Eşti fratele soţului meu, cumnatul meu, dar nu pot spune că simt o afecţiune nemaipomenită pentru tine.

- Dacă fratele meu ar fi fost cât de cât bărbat, nu te-ar fi lăsat să vorbeşti aşa. Ar trebui să-i respecţi pe membrii mai în vârstă ai familiei...

- Îi respect pe cei ce merită, îl întrerupse imediat Roz.

Se pregăti să-l înfrunte, când el se întoarse din nou s-o privească, cu supărare în ochi. Nu accepta această melodramă în stil corsican din partea lui Edouard, cu atât mai puţin din partea lui Pierre.

- Sunt aici să lucrez pentru tine, Pierre; aminteşteţi acest lucru când mai ai de gând să fii nepoliticos cu mine.

El dădu din cap.

- O situaţie pe care eu n-aş fi acceptat-o. Ridică din umeri. Dar fratele meu a considerat că aşa e mai bine, iar eu, momentan, nu mă aflu pe o poziţie care să-mi permită să-l contrazic...

Roz se întrebă ce voia să spună şi presupuse că, din cauza încurcăturilor pe care le făcuse el, Edouard a fost nevoit să preia complet controlul.

- Diavolul apare sub o mulţime de forme, continuă el încet.

Ea se încruntă. Se referea cumva la ea, pentru că-şi părăsise soţul? Il văzu cum îşi întoarce din nou privirea spre grădină. Părea foarte departe, ca şi cum n-ar fi vorbit cu ea, ci ar fi dat pur şi simplu glas unor gânduri dintr-un trecut îndepărtat.

- Unele sunt şi frumoase şi inteligente, şi acestea sunt genul cel mai periculos, continuă el. Cred c-ai putea fi foarte periculoasă, dac-ai vrea.

Roz nu ştiu cum să-i interpreteze cuvintele, dar simţi că trebuie să spună ceva.

- Acesta este cumva un compliment indirect? îl întrebă ea pe un ton egal.

El zâmbi şi se întoarse, acordându-i întreaga

atenţie.

- Frumuseţea şi inteligenţa, ori genul periculos? Pe care îl consideri compliment?

Roz nu-l înţelegea deloc.

- Nu sunt periculoasă şi nici nu vreau să fiu, murmură ea.

- Oricum nu ţi se va permite să fi, spuse el încet şi sumbru. Şi nu uita avertismentul meu în ce priveşte inima lui Edouard. Nu te juca cu ea... şi nici cu contul lui bancar, adăugă el.

Brusc o cuprinse furia din cauza insultei c-ar fi interesată de banii lui Edouard. Era foarte aproape de a-şi pierde controlul, foarte aproape. Însă un singur lucru îi dădea puterea să reziste: dragostea lui Edouard. Îi spusese aseară că nu va înceta vreodată s-o iubească şi că n-o va lăsa să-l părăsească din nou. Această minunată declaraţie îi dădea curaj.

Ea-i zâmbi dulce, gândindu-se că dacă n-ar fi un ticălos atât de mare, ar fi chiar un tip extraordinar.

- Edouard s-a căsătorit cu mine pentru că mă iubeşte, şi eu la fel, nu pentru bani. Avertismentele tale nu au rost, Pierre, pentru că nu mă interesează averea familiei De Vine - atât cât a mai rămas din ea! adăugă ea pe un ton tăios.

Văzu cum furia îi făcea sângele să clocotească, să-i înroşească gâtul şi apoi să-i întunece chipul.

- Deci, tu zici că te-ai căsătorit din dragoste, da? o întrebă el sfidător. Şi, cu toate acestea, nu eşti o soţie bună pentru fratele meu şi asta pentru că nu eşti...

- Una din neamul vostru? sfârşi ea în locul lui, şi-n ochi îi apăru brusc durerea. Nu, sunt un intrus, sunt nepotrivită să fac parte din familia voastră, dar sunt potrivită să lucrez la afacerile tale corupte, nu-i aşa? replică ea, amărâtă. Îmi accepţi serviciile fiindcă ştii că poţi avea încredere în mine pentru că sunt o De Vine, dar nu mă vei accepta niciodată ca persoană. Nu-ţi face griji, treaba asta nu-mi va tulbura somnul. M-am măritat cu Edouard, nu cu tine şi cu familia ta!

- Şi aici faci o enormă greşeală, dragă cumnată, crezând că asta-i tot. Edouard a făcut o prostie că s-a căsătorit cu cineva din afara mediului său, iar eu am ajuns prea târziu ca să-l avertizez, dar n-am întârziat când l-am avertizat în privinţa pericolului unui divorţ.

Ochii lui Roz se măriră, neîncrezători. Unde naiba voia să ajungă? Nu avu timp să-l întrebe despre ce era vorba, pentru că el făcu un pas spre ea şi, privind-o-n ochi ameninţător, îi explică:

- S-a descurcat bine ca să iasă din toate astea nevătămat; de fapt, s-a descurcat mult mai bine decât mine, în aceleaşi circumstanţe, şi măcar pentru asta îl admir, dar în viitor voi veghea atent asupra căsniciei voastre, fiindcă trebuie să aibă succes - iar tu să faci bine să-ţi dai silinţa în acest sens, chérie. Ai face bine să ţii cont de acest avertisment.

Ce voia să spună prin asta? se întrebă ea. N-o plăcea, n-o voia ca soţie pentru fratele lui şi totuşi o avertiza să se străduiască să facă viabilă căsnicia lor. Nu înţelegea mare lucru, dar ce înţelegea era că-i era teamă de ceva, iar motivul îi era necunoscut.

Nu putea lucra azi. Nu va lucra! Trebuia să se gândească şi avea nevoie de singurătate. Merse înapoi la cabană, îşi făcu o cafea şi se ghemui pe sofa ca să şi-o bea.

Mai târziu pregăti o cină uşoară pentru amândoi, iar inima începu să-i bată cu putere când auzi paşi afară.

- Îmi pare rău că n-am venit la castel... începu ea când Edouard intră în bucătărie, dar îngheţă când îl văzu cât era de furios.

- Te-ai certat din nou cu fratele meu, o acuză el.

Stătea în faţa ei, cu pumnii strânsi, iar inima lui Roz se făcu mică. Încercă să se întoarcă la treaba ei - pregătea supa - dar tremura. De fiecare dată fratele lui isca necazuri si fusese o proastă că se luase la harţă cu el.

- Deci, ce ţi-a spus? Minciuni, fără-ndoială. Ar trebui să-i vină usor s-o facă, ţinând cont ce fel de om este...

- Ai grijă, Roz, o avertiză el.

Ceva cedă în ea. Se întoarse, enervată si gata de luptă.

- Nu, n-o să mai am grijă, Edouard. Te astepţi să accept insultele fratelui tău fără ca măcar să mă lupt pentru apărarea respectului de sine? Asta astepţi de la mine... să mă supun orbeste? Ei bine, nu voi accepta asa ceva niciodată! Mă voi apăra si voi spune ce-am de spus, pentru că... dacă nu... ce... ce...?

Vocea i se frânse si îsi muscă buzele, privindu-l. El

se apropie, dar ea făcu un pas înapoi, asteptându-se din nou la acuzaţii, însă el o surprinse îmbrăţisând-o strâns si totusi tandru. O podidiră lacrimile si se lipi de el.

- Oh, Edouard, nu suport când esti de partea lui si nu a mea...

- Chérie, te înseli dacă crezi asta. Eu îl cunosc. De aceea astept mai mult de la tine. Vreau să fii suficient de puternică încât să-i rezisti. Este fratele meu, Roz, si are slăbiciunile lui, dar eu stiu prin ce-a trecut.

Ea se depărtă puţin de el si îl privi în ochi.

- De ce-mi vorbeşti aşa, Edouard? Toate ameninţările lui - ţi-a spus şi despre asta sau îţi spune numai ce vrea el, ca să ne creeze probleme?

Edouard clătină din cap.

- Are motive să fie amărât, Roz, şi nu suportă prea bine situaţia. Îmi pare rău că te supără şi pe tine. Cel mai rău este că ne afectează, şi n-ar trebui.

- Ştiu că nu pot suporta, Edouard. Este primul din familia ta pe care-l întâlnesc şi...

- Şi nu va fi ultimul, interveni el încet.

Roz făcu ochii mari. Sentimentele îi erau confuze. Era fericită că el era încrezător în dragostea lor, iar viitorul le era asigurat, dar familia lui nu le era de prea mare ajutor.

- Va fi şi mai rău? îl întrebă ea deznădăjduită, ştiind că nu va fi în stare să reziste dacă se va întâmpla aşa.

El râse gutural.

- Doar dacă vei permite tu să fie mai rău, Roz. Familia mea nu este formată numai din căpcăuni...

- Fratele tău este unul, nu se putu ea abţine.

Edouard oftă adânc şi o prinse uşor de umeri.

- Poate că dacă-ţi voi spune toată povestea, o să înţelegi.

- O să mi-o spui? îl întrebă ea.

Nu ştia ce importanţă mai putea avea. Pierre destabilizase afacerile familiei. Mai era altceva de spus?

- Cred c-ar trebui să afli, deşi Pierre nu va fi prea fericit.

Roz ridică bărbia.

- Nu mă interesează fericirea lui Pierre, zise ea. Mă interesează numai fericirea noastră.

El dădu din cap şi Roz observă cât de extenuat era, aşa încât făcu o sugestie care sună oarecum egoist.

- O să-mi spui în timpul cinei, zise ea încet, şi se întoarse spre supa pe care tocmai o pregătea.

După ce terminară de mâncat, Roz turnă cafea pentru amândoi.

- Vreau să ştiu totul, Edouard.

El dădu din cap, dar nu începu imediat. Era ca şi cum ar fi căutat dintre amintiri exact pe cea pe care voia să i-o spună.

- Haide, îl grăbi ea.

- Totul a început cu trei ani în urmă. Pierre locuia în Washington, trăind aceeaşi viaţă plină de petreceri...

Roz nu se putu abţine să nu zâmbească în colţul gurii.

- Apoi s-a îndrăgostit de o frumuseţe americană. S-au căsătorit...

- Sunt căsătoriţi? şopti Roz uimită. Dar nu înţeleg. Suzanne... Suzanne este logodnica lui. Mi-ai prezentat-o ca logodnică.

Edouard îşi mai turnă cafea înainte de a continua.

- Şi aşa este. Acum. Căsnicia lui nu a rezistat. A fost de foarte scurtă durată, îi explică el oftând. La câteva luni după ce ne-am căsătorit noi, Donna, fosta soţie a lui Pierre, a intentat acţiunea de divorţ.

- Divorţ... la câteva luni după ce ne-am căsătorit noi, repetă Roz, şocată.

Nu-i venea să creadă ce auzea, nu după tot ce-i spusese el despre conceptul de familie şi despre divorţ.

- A fost o lovitură cumplită pentru el şi a fost o complicaţie de care n-avea nevoie atunci. A coincis cu problemele căsniciei noastre, spuse el încet.

Roz inspiră adânc.

- Ce vrei să spui prin „o complicaţie“? De ce-ar fi fost? Ce legătură are asta cu noi?

El continuă pe un ton neutru:

- De când a murit tatăl nostru, Pierre a fost capul familiei De Vine. Până atunci, tata se ocupase de afacerile întregii familii - unchi, mătuşi, fraţi, veri - şi toţi erau asiguraţi prin grija şi modul cum administra el afacerile, însă Pierre n-a fost la fel de conştiincios. Când a întâlnit-o pe Donna, a înnebunit. La început a

fost obsedat de ea şi a început să facă greşeli în afaceri, greşeli enorme, toate ca să-i poată satisface lăcomia. Ea era foarte inteligentă, ştia cum să-l manipuleze, şi avea pretenţii enorme.

Pe Roz o străbătu un frison. Acum începea să priceapă subînţelesul cuvintelor lui Pierre, referitoare la diavol. Crezuse că se referea la ea, când, de fapt, el se gândea la soţia lui. Acum pe toate femeile le vedea la fel: manipulatoare şi în căutare de mari ocazii - iar Roz era soţia lui Edouard, şi la fel ca americanca, nici ea nu făcea parte din mediul lor. Da, într-un fel îl înţelegea, dar n-avea dreptate s-o compare cu soţia lui. Ea nu ceruse niciodată nimic de la Edouard, doar dragostea acestuia.

Privirea lui Edouard se fixă într-a ei.

- Au fost căsătoriţi doar optsprezece luni, timp în care el a făcut investiţii proaste şi a suferit pierderi enorme; averea familiei scădea vertiginos. Deşi nu au avut copii, ea a încercat să obţină cât mai mulţi bani de pe urma divorţului.

Edouard se aplecă peste masă spre Roz, iar vocea îi deveni joasă, plină de emoţie.

- Roz, îţi dai seama ce-a însemnat pentru familia noastră? Siguranţa şi averea acumulată pentru generaţiile viitoare să fie luate de o femeie dibace!

De un intrus, îşi spuse Roz, strângându-i-se inima. Oh, sigur că înţelegea, mai mult ca niciodată. Îşi înclină capul.

- Desigur, da, înţeleg, şopti ea răguşit.

- Dar vreau mai mult decât înţelegere, spuse

Edouard. Vreau iertarea ta, Roz.

Ea-şi ridică brusc privirea.

- Pentru ce? îl întrebă, făcând ochii mari.

Acum înţelegea ce-l motiva pe Pierre să se comporte aşa cu ea, dar se îndoia că-l putea ierta, nu încă.

El se aplecă spre ea şi o prinse de mână.

- Pentru că, într-un fel, Roz, toate problemele lui Pierre au contribuit la eşecul căsniciei noastre.

Acum înţelegea. Se părea că-i cere iertare în nume propriu, nu pentru fratele lui.

- Dar cum? îl întrebă ea.

- Pentru că Pierre şi familia mea mi-au solicitat ajutorul ca să scot afacerile din declinul în care se aflau înainte ca divorţul lui să-l lase complet falit şi pentru că viitorul financiar al mamei, al unchilor şi al mătuşilor era în joc, iar n-am putut să-i refuz. Noi eram căsătoriţi de numai trei luni şi suportam greu orele şi zilele pe care ni le petreceam departe unul de celălalt. Voiam să fiu lângă tine, dar nu puteam, din cauză că aveam enorm de muncă, şi n-aveam de ales.

Roz gemu de disperare si îsi retrase mâna dintr-a lui. Vina o coplesi si îsi acoperi faţa cu mâinile. Îsi aminti de zilele când el lucrase până târziu si ea făcea la fel pentru a compensa absenţele lui lungi. Agravase si mai mult situaţia, iar căsnicia lor începuse să se clatine.

- De ce nu mi-ai spus toate astea? sopti ea printre degete.

Cum el nu-i răspunse, ea-l privi. Zâmbi usor.

- Nu-mi spune, stiu. Soţiile de origine corsicană...

- Nu începe iar, Roz, o rugă el. Am considerat că aveai si asa destule probleme să te adaptezi la noua condiţie de femeie proaspăt măritată, ca să te mai preocupe si viaţa conjugală a fratelui meu. Atâta tot. Cu toate acestea, a fost o greseală că nu ţi-am spus. Am crezut că era mai bine asa, dar asta ne-ar fi putut salva căsnicia.

Ştia că nu voia s-o facă pe ea să se simtă vinovată, dar n-avea ce face.

- În toată acea perioadă am crezut că eu sunt de vină, oftă ea, întristată. Te depărtai de mine si am crezut...

- Tu n-ai fost niciodată de vină, ma chérie.

- Dar ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine, în loc să aleg varianta de a-mi satisface propriile nevoi. Ar fi trebuit să fiu soţia de care aveai tu nevoie, o soţie corsicană. Ar fi trebuit să te sprijin...

Îsi lăsă vocea să se stingă si se întoarse încet să-l privească.

- Din cauza asta te-ai bucurat când am plecat - o grijă în minus?

- Aproape că m-a distrus când am venit si am găsit un apartament gol. Am petrecut o noapte mizerabilă într-un hotel, după ultima noastră ceartă. Nu suportam să văd ce ni se întâmplă şi eram atât de concentrat ca să salvez averea De Vine, încât abia mai puteam gândi limpede, şi apoi ai plecat - şi a urmat o uşurare temporară, recunosc, continuă el cu

sinceritate.

Edouard se ridică în picioare şi-i ridică bărbia, iar ea crezu că-n ochii lui vedea o dragoste profundă, dar nu se putea linişti, când toată această nesiguranţă începuse din nou s-o asalteze.

- Am pus căsnicia noastră în aşteptare, Roz, lucru pe care nu l-aş fi făcut dacă situaţia financiară a familiei ar fi fost alta. În cazul de faţă nu puteam să stau să privesc cum mama, unchii, familia mea pierd totul din cauza prostiei fratelui meu. M-ai părăsit, Roz; dar eu n-am crezut nici o clipă că se va sfârşi. Am citit printre rândurile bileţelului pe care mi l-ai lăsat când ai plecat şi am ştiut, în adâncul sufletului meu, că indiferent ce se va întâmpla, noi doi suntem sortiţi unul altuia. Am plecat în America aproape imediat. Am continuat să sun la apartamentul nostru, rugându-mă ca tu să te fi întors, dar nu răspundea nimeni. Am făcut frecvent călătorii la Paris, sperând să existe un mesaj pentru mine pe robotul telefonic, poate o scrisoare, dar nu găseam nimic.

- Şi eu am sunat, recunoscu ea. Doar o dată, totuşi... aproape imediat după ce-am plecat... Ştii că nu las niciodată mesaje pe robot.

- De ce, Roz, n-ai mai sunat încă o dată? o întrebă el încet.

Ea nu putu să-i răspundă, pentru că durerea era încă prezentă. Durerea pierderii copilului.

El păru să-i simtă tulburarea şi o strânse în braţe.

-Soţia lui Pierre a primit banii pe care-i voia? îl întrebă în şoaptă Roz.

El o mângâie pe păr.

- În parte. Asta-i viaţa. Am putut salva majoritatea investiţiilor, totuşi, şi abia în ultimele luni am reuşit să recuperez pierderile lui Pierre şi să pun totul în ordine. Ce-am făcut noi aici a fost să curăţăm urmele vechilor greşeli şi să avem grijă să nu se mai repete vreodată.

- Dar s-ar putea, presupuse Roz.

Acum ştia de ce ei erau împotriva divorţului. N-avea nici o legătură cu mândria sau cu onoarea familiei, ci cu banii pe care i-ar pierde în urma unui divorţ.

- Nu, insistă Edouard. Nu se va mai întâmpla niciodată, chérie.

- Acum o are pe Suzanne, îi aminti ea cu o voce subţire. Cine spune că această căsătorie va dura?

El râse.

- Suzanne este o verişoară îndepărtată, face parte din familia pe care am luptat din greu s-o salvez de la ruină. În plus, se potrivesc. La fel cum şi noi doi ne potrivim, spuse el, sărutând-o pe sprânceană.

Acum înţelegea de ce Pierre De Vine avea ceva împotriva ei. Înţelegea de ce n-o plăcea şi totuşi insista să-şi consolideze căsnicia. Două căsătorii ratate în familia De Vine era ceva ce n-ar fi suportat finanţele familiei.

Roz se întrebă dacă şi soţul ei gândea la fel.

Capitolul 10

Edouard îi dădu drumul şi zâmbi.

- Te iubesc atât de mult, Roz. Poate că acum îl vei putea înţelege pe fratele meu.

Ei i se strânse inima şi durerea deveni aproape insuportabilă. Înţelegea, dar n-o ajuta cu nimic. Pierre o văzuse ca pe-o oportunistă şi oare l-o fi influenţat şi pe soţul ei? Edouard îi spusese că un divorţ nici nu intra în discuţie. Poate că nu voia ca totul să se repete, de această dată cu propria căsnicie. Îi spusese c-o iubeşte, dar oare nu rostise aceste cuvinte din dorinţa de a proteja averea familiei?

- Şi eu te iubesc foarte mult, Edouard, zise ea încet. Niciodată n-am încetat să te iubesc, dar am... am nevoie de timp să asimilez atâtea informaţii. Mă simt atât de... de...

Nu ştia exact, dar presupunea că vulnerabilă şi nesigură.

- Şocată de tot ce ţi-am spus? sfârşi el în locul ei.

Ea confirmă, deşi nu acesta era adevărul. Surprinsă da, dar nu şocată. Il privi. Avea nevoie să ştie mai multe.

- Ce intenţionai să obţii aducându-mă aici, Edouard? Ai făcut-o pentru că numai în mine aveai încredere, cu toate problemele familiei tale?

El se încruntă, nedumerit de brusca deviere a subiectului discuţiei.

- Ştii bine că n-a fost singurul motiv. Treaba asta trebuia rezolvată şi am întrevăzut o ocazie perfectă să te aduc aici, cu speranţa că vom regăsi magia

dintre noi.

Ea oftă lung, iar Edouard îi ridică bărbia.

- Şi am regăsit magia, nu-i aşa, iubito? şopti el, căutând în ochii ei confirmarea.

Ea surâse.

- La început a fost magie, Edouard, dar la sfârşit a fost mai degrabă magie neagră. De unde ştii că nu se va repeta? Cum pot fi sigură ce motive ai avut să ne împăcăm?

Îl văzu crispându-se şi în ochi îi apăru tensiunea.

- Mon Dieu, Roz! Cum te voi putea convinge vreodată de dragostea mea? Ce alt motiv aş avea să-mi doresc să ne împăcăm?

Dacă Pierre Brissant De Vine nu i-ar fi sădit în suflet seminţele îndoielii, nu i-ar fi trecut deloc prin minte că Edouard ar mai fi putut avea şi alte motive de a dori împăcarea cu ea.

Se pare că tăcerea ei prelungită îl înfurie şi mai tare.

- Ce se întâmplă cu tine, Roz? Credeam că totul este-n regulă. Credeam...

- Da, credeai, îl întrerupse ea, regăsindu-şi vocea când îşi aminti de avertismentele lui Pierre. Ei bine, vreau să cred în căsnicia noastră, dar cum pot...?

El se înfurie de-a binelea.

- Ce vrei să spui - că nu crezi în căsnicia noastră? Ochii lui străluceau plini de furie. Nu mai am de gând să petrec încă un an aşteptând ca tu să te autoanalizezi. Asta e problema cu tine, Roz; gândeşti prea mult...

- Trebuie să gândesc, când este vorba despre tine! izbucni ea deodată. Vreau să-mi ascult inima, dar nu pot face asta când...

- Când ce, Roz?

- Nimic nu s-a schimbat, Edouard, murmură ea. Continuăm să ne certăm şi...

-Ai dreptate, interveni el enervat. Continuăm să ne certăm şi tot tu eşti cauza...

- Nu da vina pe mine! strigă ea.

El ridică din sprâncene.

- Şi cine altcineva este de vină, chérie? Nu suntem decât noi doi!

- Dar şi spiritul familiei tale este, de fiecare dată, între noi şi...

- Ajunge! murmură el.

Roz ştia că nu mai exista speranţă. Nimic, absolut nimic nu se schimbase. Ştia că acum se va întoarce cu spatele la ea, aşa că nu fu surprinsă de gest.

- Unde pleci? murmură ea aceeaşi întrebare din trecut.

El se întoarse pe jumătate.

- Afară, pentru că înăuntru este insuportabil.

Deci, nici măcar dialogurile nu se schimbaseră, gândi Roz, îndurerată. Totuşi ceva se schimbase: de această dată el nu mai avea o cameră de hotel unde să-şi petreacă noaptea, ci un frate înspăimântător care probabil nu va fi prea bucuros să afle că nu se remediase nimic în căsnicia fratelui său.

O lăsă în picioare lângă fereastră. Oh, Doamne, îl iubea, iar dacă ar accepta repetarea trecutului,

următorul pas ar fi să-şi strângă bagajele şi să iasă din viaţa lui, pentru a doua oară.

Dar asta nu se va mai întâmpla. În nici un caz nu va mai repeta aceeaşi greşeală. Remuşcările o copleşiră până nu mai rezistă. Îşi masă fruntea. Greşea dacă se îndoia de el. O iubea. Chiar el îi declarase, i-o demonstrase, şi ar fi fost nebună să nu accepte acest fapt.

Şi deodată îşi dădu seama ce avea de făcut. Nu va fugi, pentru că ar fi încă o dovadă de laşitate. Îi va înfrunta pe toţi aceşti De Vine, fiindcă acum era una de-a lor. Da, aşa era. Îşi aminti ce-i spusese cândva Edouard, în Provence: că era singură responsabilă de propriul viitor. Acum ştia ce voise el să spună, de fapt. El muncise din greu să asigure viitorul familiei De Vine. Al următoarei generaţii, şi ei erau acea generaţie, precum şi viitorii copii, ai ei şi-ai lui Edouard, iar dacă îl va părăsi, nu va exista nici un copil.

El o iubea şi întotdeauna o iubise, iar Pierre nu va reuşi să le distrugă vieţile. Aproape reuşise chiar ea s-o distrugă, în urmă cu un an. Aproape că distrusese două vieţi, cu nesiguranţa şi îndoielile ei, dar acum totul era depăşit.

- Unde este Edouard? îl întrebă ea pe Pierre când dădu buzna în birou.

De la biroul unde lucra, el îşi ridică privirea, iar ochii i se îngustară la intrarea ei neanunţată.

- Ce-i atât de urgent? o întrebă indiferent, după care iar îşi îndreptă atenţia spre hârtiile din faţa lui.

Roz traversă camera şi lovi cu palma peste documentele de pe birou, ca să-i atragă atenţia, şi-l privi fără teamă.

- Căsnicia mea, asta este atât de urgent. Am venit să-i spun soţului meu că-l iubesc şi asta voi face când îl voi găsi, dar, între timp, dacă tot sunt aici, voi începe prin a-ţi spune ţie cât de mult îl iubesc.

- De ce? o întrebă el.

- Pentru că atunci când vei afla că nu mă mai poţi intimida, ne vei lăsa în pace. Crezi că sunt o altă Donna, care urmăreşte să vă ia banii şi...

- Ce dracu' se întâmplă aici?

Vocea veni din spatele ei, din uşa pe care Roz o lăsase deschisă; se întoarse să-şi înfrunte bărbatul, dar renunţă, fiind convinsă că şi de această dată o va certa pentru că începuse iar o dispută cu fratele lui.

Edouard străbătu camera şi se aşeză între ei, însă înainte de a deschide gura, Pierre se ridică de pe scaun.

- Cred că soţia ta e convinsă că mă interesează să ştiu că te iubeşte. De ce crede că asta m-ar afecta...

- Nu-mi pasă dacă te afectează sau nu, Pierre! izbucni Roz, întorcându-se spre el. Am venit să-mi văd soţul, nu pe tine, dar dacă tot te-am găsit aici, voiam să ştii ce simt cu adevărat. Cu ameninţările tale, aproape m-ai făcut să mă îndoiesc de sinceritatea soţului meu. Pentru o vreme ai aruncat din nou nesiguranţa în viaţa mea, dar n-am de gând să te las să continui. Edouard s-a însurat cu mine pentru că mă iubeşte şi nu vrea să divorţeze de mine din

dragoste, nu ca să salveze ce-a mai rămas din averea familiei tale!

- Roz!

Vocea lui Edouard era caldă şi afectuoasă, spre marea ei surpriză, şi se întoarse dinspre Pierre, să-şi privească soţul cu ochii mari şi înceţoşaţi de lacrimi.

Se asteptase ca el să strige din nou la ea si să-i ia apărarea fratelui lui, si s-o facă pe ea să se simtă din nou un intrus. Dar el îi rostise numele cu atâta emoţie si dragoste, încât inima ei se umplu din nou de speranţă.

- Oh, Edouard, am gresit atât de mult. Reusisem să mă conving c-ai vrut să ne împăcăm pentru că... pentru că tu si Pierre v-aţi temut că un alt divorţ v-ar ruina pe toţi...

- Doamne, Dumnezeule, Roz, oftă el si o sărută pe păr. Trebuia să-mi dau seama că supărarea fratelui meu ne va afecta.

O luă în braţe si o mângâie usor pe cap.

- Pierre, spuse Edouard calm, dar cu o asemenea intensitate, încât soapta păru ca un tunet în cameră. În viitor, te vei adresa soţiei mele cu respectul si afecţiunea cuvenite, iar dacă nu vei putea să faci acest efort, nu te voi mai considera fratele meu. Acesta-i unicul meu avertisment.

Pierre nu mai zise nimic. Şi nu dădu nici un semn c-ar fi auzit. Apoi Roz, cu capul pe pieptul lui Edouard, auzi pasii care traversau camera, apoi usa trântindu-se în urma lor.

- N-am vrut să se întâmple asa ceva, Edouard. Nu

vreau să existe probleme între tine si Pierre.

- Nu-ţi face griji, chérie. Tu esti viaţa mea, nu fratele meu. Nu mi-am dat seama cât de mult te-a afectat, Roz. Iartă-mă că n-am înţeles.

Ea clătină usor din cap.

-N-ar fi trebuit să-mi facă asa ceva. Ar fi trebuit să cred în tine...

- Cu jumătate de oră în urmă nu credeai deloc, însă acum începi să crezi. Acum o jumătate de oră am fost convins că, pentru a doua oară, lumea mea s-a prăbusit.

- N-am... n-am putut să te părăsesc a doua oară, Edouard, oftă ea, chinuită de remuşcări. De această dată m-am hotărât să-mi înving nesiguranţa. Am greşit, am fost atât de proastă, de oarbă, exact ca acum un an, când te-am părăsit. Am ştiut c-am greşit când am părăsit Parisul, dar n-am găsit puterea să mă întorc. Am dorit să mă întorc...

Înghiţi cu greu din cauza durerii care o asalta din nou. Voia să-i spună, dar...

- Dar mi-a fost atât de teamă, continuă ea în şoaptă.

Îşi lăsă mâinile să cadă în lături şi făcu un mic pas înapoi, iar Edouard se încruntă uşor când o văzu că se fereşte.

- Chérie? murmură el.

- Eu...

El deschise gura să vorbească, dar degetele tremurânde ale lui Roz i se aşezară pe buze, oprindu-l.

- Ascultă-mă, Edouard, oftă ea uşor. Vreau să ştii ceva... ceva ce s-a întâmplat cu un an în urmă. Dar mai întâi vreau să ştii cum s-a ajuns la asta.

El deschise din nou gura să vorbească şi din nou Roz îl opri.

- Lasă-mă să termin, Edouard. Vreau să afli totul. Te iubesc, Edouard, întotdeauna te-am iubit, dar pe toată durata căsniciei noastre am trăit o minciună, deşi n-am ştiut asta.

Inspiră adânc, făcându-şi curaj.

- Te-am trecut pe tine pe locul doi, după cariera mea, cerându-mi drepturile ca individ, iar asta a fost o mare greşeală. Am crezut că asta vreau când, de fapt, altul era adevărul. Voiam să-ţi fiu o soţie adevărată. Voiam o familie şi tot ce spuneai tu că înseamnă valorile tradiţionale...

- Dar, chérie, ar fi trebuit să-mi spui, o întrerupse el usor. Dac-ai fi spus, măcar.

Ea zâmbi cu tristeţe si clătină din cap, lacrimile invadându-i ochii.

- N-am stiut nici eu, insistă ea, răgusită. N-am stiut decât când a fost prea târziu, si apoi... apoi mi-am dat seama... abia când... când...

Un suspin i se opri dureros în gât.

- Am fost însărcinată, Edouard, continuă ea. Când te-am părăsit eram însărcinată, si tu n-ai stiut, si apoi... apoi... l-am pierdut.

O străbătu un fior puternic, iar el o prinse în braţe si o strânse cu putere.

- Chérie, mon Dieu!, icni el, si o legănă usor în

braţe, iar ea se lipi de el, plângând acum si pentru durerea lui.

- Roz, sopti Edouard în părul ei, frângându-i-se glasul de durere. Trebuia să-mi spui...

- L-am... l-am pierdut, plânse ea. Am pierdut copilul nostru, Edouard. Un avort... în Anglia. N-am... n-am vrut... mi-am dorit atât de mult copilul nostru si l-am pierdut, si... si dac-as fi rămas lângă tine, nu l-as fi pierdut, si...

- Şst, sst, ma chérie. N-a fost vina ta.

Îsi ridică privirea si-l privi neajutorată.

- Ba a fost! insistă ea. Nu înţelegi. A... a fost pedeapsa pe care am primit-o pentru că te-am părăsit. Dacă n-as fi făcut-o, acum am fi avut...

- Nu, Roz! Ascultă-mă, zise el, depărtând-o puţin de el. N-a fost vina ta. Nu trebuie să te învinovăţesti singură. Acum, povesteste-mi, Roz. Trebuie să-mi spui totul, fiindcă dacă vrei s-o luăm de la capăt, trebuie să ne eliberăm de tot.

Îi şterse cu tandreţe lacrimile de pe obraji, iar grija lui o emoţiona profund. Încet, începu să-i povestească totul, de la început până la sfârşit, când pierduse sarcina.

În timp ce-i povestea, Roz simţi că i se lua de pe umeri o mare povară. Încă mai avea durerea profundă în inimă, dar devenise suportabilă. Îşi privi soţul şi ştiu că şi el suferea pentru ea, iar pentru asta îl iubi şi mai mult.

- Copilul nostru nu mai este, continuă ea cu vocea plină de o mare tristeţe. Şi este ca şi cum nici n-ar fi

existat. Eram singură, şi mă învinuiam pentru ce-am făcut.

- Şi în toată această perioadă n-ai avut pe nimeni cu care să vorbeşti, spuse Edouard, sărutându-i tandru mâinile.

- Pe nimeni, şopti Roz. Nimeni n-a ştiut vreodată, Edouard. Nu m-am destăinuit nici măcar Magdei. Medicul a fost foarte amabil şi m-a asigurat că n-a fost nici un motiv pentru care să se întâmple asta, şi nu există nici un motiv pentru care să nu încerc din nou să am un copil, cam peste un an. Dar n-am putut să nu mă învinovăţesc, Edouard. Am ţinut totul în mine. Era un rău pe care trebuia să-l înfrunt singură. Vreau atât de mult să avem copii...

El zâmbi, foarte mulţumit.

- Şi vom avea copii, Roz, iar tu vei fi soţia mea corsicană şi nu ne vom mai despărţi niciodată.

O îmbrăţişă uşor şi o privi în ochi cu toată dragostea.

- Oh, Edouard. Îţi promit că de această dată va fi altfel. Ştii, când am aflat că sunt însărcinată, mi-am dat seama că, de fapt, asta îmi dorisem dintotdeauna, şi că acesta era motivul pentru care căsnicia noastră n-a mers. Credeam că cel mai important lucru pentru mine era cariera profesională, şi cu toate acestea am rămas însărcinată fără să-mi doresc în mod conştient. Ne certam aproape de fiecare dată când ne întâlneam, şi abia acum mi-am dat seama că de cele mai multe ori a fost vina mea. De fapt, eram în conflict cu mine însămi şi mă

descărcam pe tine.

El zâmbea înţelegător.

- Iar eu nu ţi-am fost de ajutor, considerându-mă un soţ modern, lăsându-te să-ţi vezi de cariera ta, când de fapt înrăutăţeam şi mai mult situaţia. Ar fi trebuit să fiu mai hotărât şi să-ţi cer să accepţi o căsătorie tradiţională, aşa cum îmi doream şi eu.

Roz zâmbi printre lacrimi.

- Iar eu m-aş fi revoltat, pentru că trebuia să merg tot înainte. Oftă din tot sufletul. Într-un fel, a fost nevoie de anul acesta, pe care ni l-am petrecut separat, pentru a ne da seama de propriile nevoi. Ai salvat familia...

El râse.

- Parcă ai vorbi despre Mafia.

Ea îl privi, tachinându-l.

- Încep să cred că toţi sunteţi nişte mafioţi, iar fratele tău e Naşul.

- Şi poate că va fi, sugeră Edouard cu un licăr în priviri. Naşul unuia dintre copiii noştri.

Roz nu putu să-şi reţină lacrimile care-i inundară ochii.

- Oh, Edouard, ce se va întâmpla cu noi? Îmi doresc atât de mult să mă ierţi...

- Şi eu îmi doresc să mă ierţi, Roz, pentru că sunt şi eu vinovat. Ar fi trebuit să-mi pun familia...

Ea-l opri punându-i două degete pe buze.

- Eu sunt familia ta, Edouard, şi este unul din motivele pentru care m-ai acceptat să muncesc alături de tine. Sunt Roz De Vine şi vom aduce pe

lume generaţia următoare a familiei De Vine şi...

- Şi dacă doctorul a spus un an... murmură el sugestiv şi o sărută pasionat.

Ea era pregătită şi sărutul era o promisiune.

Când se despărţiră, în sfârşit, Edouard murmură încălzit:

- Hai să plecăm de aici, şi să mergem la căsuţa noastră unde să ne începem pentru a doua oară viaţa împreună.

O luă de mână şi o trase afară din birou, iar strălucirea soarelui îi făcu să ofteze de plăcere şi să râdă fericiţi.

Ajunseră la cabană ţinându-se încă de mână ca doi adolescenţi.

- Oh, Edouard, priveşte!

Roz admiră buchetul imens de flori de pe masa din curte şi îl ridică să-l miroasă.

- Cine le-o fi adus? murmură ea.

Edouard luă o carte de vizită de pe masă, o citi şi, surâzând, i-o întinse. Era una din cărţile de vizită ale lui Pierre, care conţinea un scurt mesaj pe spate.

- Naşul, murmură el.

Roz luă cartea de vizită şi, după ce citi mesajul, debordă de bucurie.

- „Un nou început“, citi ea cu glas tare şi ştiu că fericirea ei era acum completă.

- Se pare că, până la urmă, te place, zise Edouard, zâmbind. Ca şi el, şi ceilalţi te vor plăcea, îi promise el, şi o luă de mână, conducând-o înăuntru.

- Edouard, sopti ea când stăteau pe pat. Te iubesc foarte mult.

- Şi eu te iubesc, chérie, răspunse el si o sărută tandru. Apoi se ridică într-un cot ca s-o privească în ochi.

- Te măriţi cu mine? o întrebă din nou.

- Suntem deja căsătoriţi, răspunse ea râzând.

- Păcat, murmură el. Pentru c-as vrea s-o fac din nou, si din nou.

- Îţi promit c-o vei face, spuse ea râzând fericită.

Pentru a doua oară, gândi Roz, reusise să găsească un loc
sigur în Rai, un loc pe care nu-l va mai părăsi niciodată, pentru că el era viaţa ei, iar ea îi era soţia pe care si-o dorea.

Sfâr[it

*
* *